

Tento životopis není podobný žádné knize, kterou jste doposud četli. Ačkoliv se v ní odehrává drama, které se opravdu stalo...

Z ničeho nic puška vystřelila a zasáhla Billa zblízka do nohy. Bill se s výkřikem zoufalství skácel na zem.

Jim k němu poklekl a začal koktat: „Promiň, Bille. Je mi to líto. To byla náhoda. Nechtěl jsem...“ potom se podíval na přítelovu nohu a celý zbledl: „Bille, nehýbej se. Půjdu pro pomoc.“

„Ne, nenechávej mě tady,“ křičel Bill. Ale Jim už běžel jako o závod. Když se Bill podíval na své nohy, zhrozil se, protože byly prostřeleny téměř naskrz.

Ale zde drama jenom začíná. Pak přichází to nadpřirozené — a každá věc je prostě jedinečná.

Copyright 1994

Owen Jorgensen

Všechna práva podle mezinárodní a Pan-Americké konvence tiskařských práv jsou vyhrazena. Žádná část této knihy nemůže být reprodukována v žádné formě bez písemného souhlasu autora. V tom je obsaženo kopírování, ať elektronické nebo mechanické, včetně foto kopírování, nahrávání, nebo jakýkoli systém uchovávání a opětovného získávání dat. Rozmnožování této knihy bez souhlasu je porušením mezinárodních tiskařských práv.

0398-005

Vydavatel originálu:
Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
USA

Věnování

Nějakému mladistvému kdekoliv na světě,
který ve svém životě hledá odpověď na otázky,
jako:

Existuje Bůh?

Pokud ano, kým je? A kde je?

Má tento Bůh zájem o můj život?

Tak tedy tobě, kdo hledáš, je věnována tato kniha.

Protože takto jsem jednou hledal i já.

Obsah

Kapitola	Strana
Záhadné znamení narození	1
První vidění	10
Pach chudoby	20
Zbitý bez milosti	25
Nešťastnou náhodou zasažen střelou	31
Zdrcující úder	39
Utečencem v poušti	46
Znamení následuje	51
Jeho poslední šance	56
První zkouška víry	63
Ordinován pro nadpřirozené Evangelium	69

ÚVODNÍ SLOVO AUTORA

KDYŽ JSEM ZAČAL na tomto projektu pracovat, první obtížná otázka, která přede mnou vyvstala, byla — jak mohu vůbec přistoupit k tématu, jemuž se

přede mnou věnovalo tak málo lidí? Větší část životního příběhu Williama Branhama přesahuje hranice normální lidské zkušenosti, a proto je obtížné učinit zadosť spravedlnosti vtěsnáním tohoto příběhu do knižní podoby. Moje metoda má tedy své přednosti, ale rovněž své meze a o obou těchto věcech se chci zmínit hned na začátku.

Kdo bude předpokládaným čtenářem? Na jaké úrovni chápání má spisovatel psát? Jak dlouhá jeho kniha bude? Jaké epizody má obsahovat a jak podrobně mají být jednotlivé události napsány? V jakém stupni mají být jednotlivé příběhy analyzovány? Nebo mají být popisy bez komentáře? A tak bychom mohli pokračovat...

Tento životopis jsem postavil na chronologickém principu s pocitem, že nejlepší náhled můžeme docílit, pokud budeme krok za krokem sledovat, jak se život Williama Branhama sám odhaluje. Mnohdy životopisec zůstává v celém textu všudypřítomný a analyzuje a objasňuje budoucí význam každé popisované události. Rozhodl jsem se touto cestou nejít, ať význam každého příběhu zůstane utajený, dokud ten bod vyprávění neodhalí sám William Branham, až sám danou epizodu pochopí. To dovolí čtenáři sledovat jeho život, jak jej prožíval on sám, a porozumět, jak se vyvíjel jeho charakter, a jak si cenil svůj boj a jak pochopil jeho význam pro svůj neobvyklý život.

Protože několik kratších životopisů Williama Branhama už bylo napsáno, uznal jsem za správné, že tento by měl být obsáhlejší a mnohem podrobnější. Zároveň jsem si nepřál, aby byl těžkopádný, a proto jsem se soustředil na přirozený průběh dramatu, bohatý na nadpřirozená překvapení, a snažil jsem se analýzu omezit na minimum. Výsledkem je tedy velice čtivý text. Ať jsi tedy žákem sedmé třídy nebo vysokoškolským profesorem, věřím, že budeš s chutí otevírat každou další stránku.

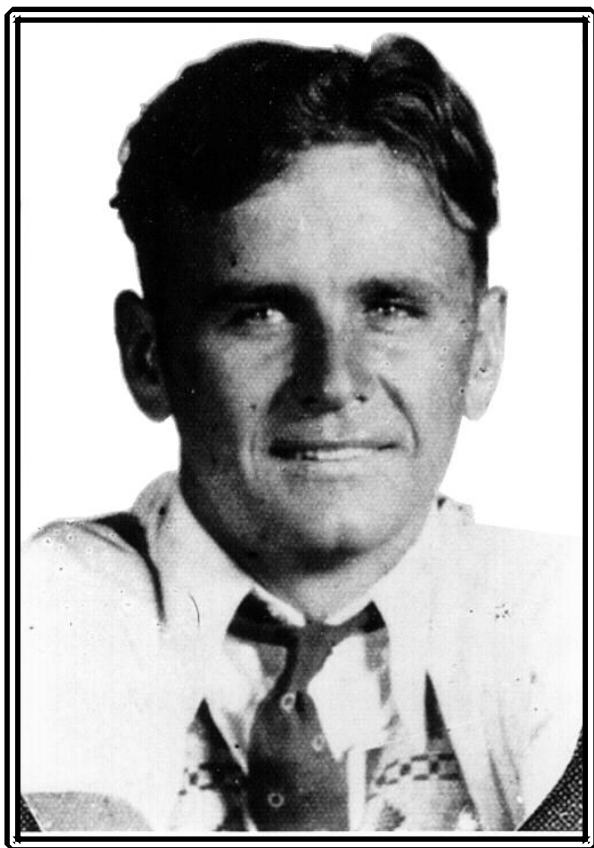
Ale sílu má rovněž sled událostí. Děj probíhá rychle jako ve vzrušujícím románu a někteří čtenáři by to mohli pochopit jako výmysl. To by byla chyba. Každý příběh v této knize je skutečný. Mnohá z těchto vyprávění jsou doložena z různých pramenů. V průběhu mého průzkumu jsem použil články z novin a časopisů, knihy, fotografie, filmy i svědectví lidí, kteří znali Williama Branhama osobně a byli očitými svědky jednotlivých mimořádných událostí popsanych v tomto životopise.

Nicméně většinu informací jsem získal z osobního svědectví samotného Williama Branhama. Během 19 let jeho služby doma i v zahraničí bylo zaznamenáno 1100 jeho kázání. Ve většině těchto kázání vypráví příběhy svých neuvěřitelných zkušeností. Mnohokrát hovořil o věcech, které se mu zrovna přihodily, popsal je dopodrobna, včetně svých rozhovorů. (Více o tom je ve vysvětlivkách autora na konci této knihy.) Častokrát William Branham dokonce říká, co si o jednotlivých příhodách myslí, čímž se splní pisatelův sen! Hojnost tohoto druhu materiálu přímo od pramene — podrobného a velmi osobního — umožňuje pisateli psát životopis poutavým stylem, což jsem právě zvolil. V takovém přístupu jsem našel sílu, která převažuje nedostatek vnějšího lesku rutinního odborníka. Mým cílem je, abych vás udržel v napětí, dokud se lépe neseznámíte s jednou z nejvlivnějších osobností naší generace — a současně s jedním z největších lidí všech dob.

Owen Jorgensen, 1994

Kniha první: Strádání malého chlapce

(1909 – 1932)

„PATNÁCT LET, to je už přece dost na to, abych se stala maminkou,“ tak si povídala sama se sebou Ella Branhamová, a tím se povzbuzovala. „Proč, vždyť jsem na tom stejně jako...“

KAPITOLA 1

ZÁHADNÉ ZNAMENÍ NAROZENÍ

1909 – 1912

A bolest ji sevřela znovu – silnější a prudší než ta předcházející. Ella cítila, jak ji přemáhá zděšení, že upadá do nepříjemné situace. Svírala si břicho zasažené křečí a sténala: „Ještě ne. Prosím, ještě ne, dokud se Charles nevrátí domů.“

Na čele jí vyvstaly krupěje potu. Stěží došla po špinavé podlaze k jedinému okénku ve srubu umístěnému uprostřed nahrubo opracovaných dřevěných dveří. Okénko nemělo sklo, pouze dřevěnou okenici, kterou Ella přes den otvírala a na noc ji zase zavírala. Teď byla otevřena.

„Charlesi!“ volala. Její hlas zanikal uprostřed kentuckých lesů mezi jejich nekonečnými pahorky a údolími rozprostírajícími se na všechny strany. Uvědomovala si, že nejbližší soused bydlí několik mil odsud a cítila se zoufale osamocená. Bolest ji svírala kolem žaludku a přiváděla ji k zoufalství. „Charlesi,“ zakřičela znovu. „Charlesi, kde jsi?“ A potom její hlas slábnul a slábnul, dokud se nestal jen vzlykotem: „Prosím tě, vrať se už domů.“

Charles Branham dostal toho dne výplatu za těžbu dříví, a tak si řekl, že zajde do Burksville, aby si pořídil na ‘počest’ svého prvorozeného dítěte nové laclové montérky. Ale co ho zdrželo tak dlouho? Copak se zastavil v nějaké putyce? Jestli ano, nestalo by se to během jejich prvního roku manželství poprvé. On ale dnes přece něco takového neudělá! Věděl, že jejich dítě tu může být co nevidět.

Stah odeznl a zanechal Ellu vyčerpanou. Předklonila se a opřela se o nahrubo otesanou zárubeň dveří a pozorovala, jak slunce zapadá za javory a duby, které právě začaly pučet. Byl duben roku 1909. Při zavírání okenice se zachvěla.

Dřevěný srub nedaleko městečka Burkesville v Kentucky, kde se 6. dubna 1909 narodil kazatel William Branham

Jediné světlo, které do srubu pronikalo, bylo světlo zapadajícího slunce. Toto světlo pronikalo štěrbinami mezi nahrubo otesanými trámy. Paprsky světla se zvolna přesouvaly po rovněž amatérsky zhotoveném stole; byl to vlastně pařez s dřevěnými kůly místo nohou a k sezení sloužila lavice. Dalším kusem nábytku v jednoduché asi čtyřmetrové chatrči bylo ke stěně přibité jednoduché lůžko. Ella dovrávorala k lůžku, zhroutila se na slamník a přitáhla si prošívanou deku až k bradě. Polštář z kukuřičných slupek jí při každém pohybu šustil pod hlavou. V místnosti se šelo, až místnost pohltila tma. Ella přemýšlela o svém rodném domově v Paříži v Texasu, ze kterého chtěla ještě před nedávnem utéct. Minulý rok jí to tam připadalo úplně nesnesitelné, ale teď už to vůbec tak zlé neviděla.

V Texasu vyrostla jako Ella Harveyová. Její otec byl myslivcem, lovcem kozešinové zvěře a učitelem. Její matka byla čistokrevná Indiánka kmene Cherokee. Ella, nejstarší ze čtyř dětí, prožila nádherné bezstarostné dětství až do doby před třemi lety, kdy její maminka zemřela na spálu. Tehdy jí bylo sotva 12 let a jejímu nejmladšímu bratrovi byly čtyři roky. Těžce na ni dolehla nepřijemná povinnost mateřské péče.

Asi před rokem se na rodeu setkala s Charlesem Branhamem. Charles byl malý statný muž s kudrnatými černými vlasy, širokými zády a s výbornou kovbojskou zručností, aby mohl zdolat každého bujného koně, se kterým si měl změřit síly. Ella byla jeho šarmem okouzlena. Charlesovi bylo tehdy osmnáct a jí čtrnáct, ale cítila se mnohem starší. V té době jí

sňatek připadal jako dobrá možnost úniku z úmorných starostí o mladší sourozence. Nicméně teď byla na rozpacích, jestli ve skutečnosti nespadla z bláta do louže. Ocitla se zde v pouhých patnácti letech uprostřed cizích kentuckých pahorků a má porodit dítě; 40 mil od nejbližšího lékaře a nemá poblíž živou duši, kterou by mohla zavolat na pomoc. Zabořila hlavu do polštáře a hořce se rozplakala.

CHARLES BRANHAM se vrátil do srubu asi hodinu po setmění. Samozřejmě si trochu přihnul, ale ne tolik, aby utopil své smysly. Opatrně se přiblížil ke dveřím a tiše otevřel, aby neprobudil svou mladičkou ženu v případě, že by už spala. Zaslechl však její sténání a tak rychle zapálil borovicovou louč a postavil ji do zavařovací sklenice. Borovicová louč se slabě rozhořela, ale spolu se světlem, které vyzařovala, se uvolňovala spousta kouře. Srub měl však přirozené větrání, kouř unikal ven škvírami v šindelové střeše.

„Charlesi,“ zašeptala slabým hlasem Ella, „dnes, dnes večer. Rychle přiveď svou matku.“

Charles rozpálil ohniště a hned pospíchal pro matku. Noc byla chladná a jasná, hvězdy mu usnadňovaly sledovat stezku. Za hodinu se vrátil se svou matkou a dvěma sousedkami.

Babička Branhamová byla stará mrzutá žena, tvrdá jako „kůže na slanině“. Jakmile však spatřila patnáctiletou dívku v porodních bolestech, její srdce změklo, jako když mývalí sádlo změkčí koženou podrážku. (Babička Branhamová nejenže v botách nechodila, ale v životě ani žádné neměla). Převzala tedy situaci do svých rukou. Sama měla sedmnáct dětí, a tak měla dost dobrých zkušeností, aby splnila úkol porodní báby a pomohla své nové snaše. Přiměla Charlese, aby šel ven. Charles nic nenamítal, vzal si deku a vklouzl do kůlny, která byla přistavena k jednomu konci srubu, kde si ustlal lože z dřevěných třísek a kůry. Vytáhl z kapsy láhev whisky a řekl si: „Tohle je na uklidnění nervů“ a v okamžiku ji vyprázdnil do dna. Krátce na to usnul.

K ránu nastával v chatrči čím dál tím větší rozruch. Charles se probudil. Na východním obzoru s příchodem dne začalo svítat, ale slunce ještě nevyšlo. Proklínal sám sebe, že si zdřímнул, a potom se začal strachovat, proč není dítě ještě na světě. Copak se něco stalo? Měl by raději jít dovnitř, aby se přesvědčil. Než se k tomu však odhodlal, zaslechl pronikavý dětský pláč. Dveře chatrče se náhle otevřely, a jedna ze sousedek zavolala: „Charlesi Branhame, je to syn.“

Charles bázně vylouzl dovnitř a zavřel dveře. Místnost naplňoval kouř z voskové svíce, která stála na stole. Babička Branhamová končila s koupelí nemluvněte a jeho váhu odhadla na dva a půl kilogramu. Potom ho něžně položila do maminčiny náruče. Charles stál u postele s rukama vloženýma do náprsní kapsy svých nových montérek a nervózně si prohlížel to vrtící se a broukající malé stvoření, které bylo jeho synem.

Ella řekla: „Charlesi, on má tvé modré oči.“

Charles si ta malá očka prohlížel, ale v šeru nemohl jejich barvu rozpoznat. „Dejme mu první jméno William,“ řekl. „A jeho druhé jméno ať je Marrion.“

Ella zkoušela ta jména vyslovit: „William... Marrion... Branham. Dají se dobře rozlišit. A můžeme mu říkat Bill. Charlesi, myslím si, že Bill bude mít po tobě kudrnaté vlasy. Otevři okenici, abychom na něj lépe viděli.“

Bylo úterý 6. dubna 1909 krátce po páté hodině ranní. Světlo pronikalo dovnitř štěrbinami, ale slunce se ještě na obzoru neukázalo. Charles tedy otevřel okenici, avšak vzápětí zděšeně couvl. Prudkým pohybem se něco okénkem vedralo dovnitř – nějaké světlo, které vypadalo jako hvězda, o průměru asi třiceti centimetrů.

Ella vykřikla a přivinula svého syna těsněji do náruče. Všichni ostatní se zmateni postavili ke stěně. Podivné světlo několikrát v místnosti zakroužilo a potom se zastavilo nad lůžkem a vznášelo se nad matkou s dítětem; žlutozeleně planulo a pulzovalo svým vlastním životem. Celkem to netrvalo ani minutu – nebylo to příliš dlouho, ale přece to stačilo na to, aby si všichni ve srubu přítomní mohli být jisti tím, že to viděli. A potom stejně tak rychle, jak se tato ohnivá koule zjevila, zmizela krouživým pohybem mezi střešními trámy.

Charles se dlouho svými doširoka otevřenými očima upřeně díval mezi šindele. Najednou obrátil jeho pozornost ke dveřím šum ptačích křídel. Byla to sněhobílá holubice, která si sedla na otevřené okénko. Zvídavě se rozhlížela po místnosti, jako kdyby něco hledala. Jakmile uviděla novorozeně, vztyčila hlavu, zavrkala a za chvíli odletěla. Charles chvíli zíral za holubicí a potom se znovu zahleděl ke střeše.

Jedna z přítomných sousedek potichu řekla: „Dobrá, nikdy...“

Druhá přemítala: „Jsem zvědavá, jaký člověk z toho chlapce bude?“

Bill Branham měl za sebou sotva patnáct minut života.

MEZI HORALY se rychle roznesly zprávy o chlapci, který se narodil v tamějších horách se světlem nad sebou. Mnozí z nich si jen pomysleli, že to byl odraz slunce v zrcadle. Charles a Ella však dobře věděli, že ve srubu žádné zrcadlo nemají, a navíc slunce na obloze ještě nebylo. Byli tím zmateni. Mělo to světlo nějaký duchovní význam? Charles na to chtěl zapomenout, ale Ella mu to nedovolila. Naléhala, že musí něco podniknout, a tak se nakonec rozhodli, že své dítě přinesou do kostela, aby bylo zasvěceno Bohu. Zpočátku se Charles této myšlence vzpíral, ale nakonec svolil, i když mu to nebylo po vůli. Pak vyvstala otázka, kam jej vzít.

Předkové Charlese Branhama byli striktní irští katolíci. Harveyovi z Elliny strany byli také irskými katolíky, až na maminku Ellu, která pocházela z kmene Cherokeeů. Konec konců oba, Charles i Ella, se svým katolickým základům naprosto vzdálili a nikdo z nich neměl dokonce ani formální náboženské přesvědčení. Dohodli se, že pro daný účel bude nejhodnějším místem nejbližší kostel.

A tak, když byly Billovi Branhamovi dva týdny, Charles a Ella jej zabalili do ranečku a zanesli do baptistického kostela zvaného „Království vačic“, kde se každou neděli v nahrubo otesaném srubovém kostelíku s hliněnou podlahou a s lavicemi z prken položených na špalcích setkávalo malé společenství. Baptistický kostel „Království vačic“ neměl řádného pastora. Většinou si shromáždění lidé jen zpívali a sami četli z Bible. Každé dva měsíce sem přijížděl pocestný kazatel, který objížděl více farností, aby tam kázal. Zrovna dnes tam tento kazatel byl. Pomodlil se za malého Williama Marriona Branhama a poprosil Boha, aby jednou toho chlapce použil ke své službě. Bylo to naposledy na dlouhých dvacet tři let, co Bill Branham vstoupil do kostela.

TĚŽBA DŘEVA nutila Charlese zůstat často i v průběhu týdne v odloučení od manželky a syna. V říjnu roku 1909 uvázl kvůli sněhové vánici v táboře dřevorubců vzdálen od domova. Ella už byla ve čtvrtém měsíci těhotenství s druhým dítětem a s tím, jak se zmenšovaly její zásoby dřeva a jídla, si začala dělat starosti. Jakmile došly zásoby dřeva, v zoufalém pokusu o to, aby udržela oheň v ohništi, si zabalila nohy do starých pytlů a pokoušela se zajít do lesa, aby tam skácela nějaký malý stromek nebo usekla suchou větev a přitáhla ji do srubu. Ale když došlo i jídlo, zmocnilo se jí zoufalství. Oheň vyhasl, zůstal jen popel; Ella se cítila příliš slabá na to, aby se pokusila ještě jednou zajít do lesa. Vzala veškeré oblečení, které bylo v chatrči, zabalila do něj sebe i syna, jak jen to šlo, a

z posledních sil vlezla do postele a přikryla sebe i jeho prošívanou dekou. Venku bezustání skučel vítr. V pokoji se ochladilo natolik, že v kbelíku zamrzla voda. Ella se zahleděla mezi trámy a měla pocit, že opět spatřila to podivné světlo jako při narození svého syna. Během posledních šesti měsíců o tom všem často přemýšlela. Někdy věřila, že to bylo znamení, které by někdy mělo určit velikost jeho života. Teď jí to však připadalo bezvýznamné, protože jejich smrt byla jen otázkou času.

Jejich nejbližším sousedem byl starý muž, který bydlel na druhém konci údolí. Když se strhla vánice, muž vyšel z domu, aby vykonal nějaké denní povinnosti. Z jeho domu bylo vidět jen střechu Branhamova srubu, ale všiml si, že se z komína nekouří. V dané chvíli tomu nevěnoval zvláštní pozornost, ale po několika dnech o tom začal vážně přemýšlet. Věděl, že před bouří ze srubu stoupal kouř, a byl si jist, že během vánice přece nemohl nikdo chatrč opustit. Rozhodl se, že se na to podívá zblízka. Jakmile se přiblížil k chatrči, viděl, že tam v čerstvém sněhu nejsou žádné stopy. Zaklepal, ale nikdo mu neodpovídal. Když se dveře pokusil otevřít, zjistil, že jsou zamčené zevnitř. Teď si byl jist, že uvnitř někdo je – někdo, kdo se ocitl ve velké nesnázi; pokusil se tedy dostat dovnitř násilím. Jeho očím se naskytnul srdcervoucí pohled.

Ella spolu s dítětem ležela schoulena v posteli. Následkem prochlazení a hladu byli téměř bez známky života. Soused popadl do ruky sekeru, běžel do lesa a přinesl tolik dříví, aby mohl chatrč vytopit. A když zjistil, že nemají žádné jídlo, bez váhání zaběhl domů a přinesl jídla, kolik jen mohl unést. Zavolat lékaře bylo nemožné, a tak se starý muž starostlivě ujal péče o mladou maminku a její dítě. Mezitím se Charlesovi nějakým způsobem podařilo probrodit se závějemi ke srubu, kde našel manželku i s dítětem, jak se pomalu zotavují.

Do konce zimy se Charles zdržoval poblíž domu; lovil a líčil na zvěř a snažil se, aby byla spížírna plná. Na jaře se vrátil ke svému dřevorubectví. Když roztály ledy, zapřahal volka a tahal z lesa ke břehu řeky Cumberland kmeny, kde z nich další dřevorubci dělali vory a plavili se na nich k řece Ohio a potom do Mississippi.

V BŘEZNU ROKU 1910 se Charlesovi a Elle narodilo druhé dítě, Edward. Za několik měsíců později šestnáctiletá Ella pocítila ve svém lůně další dítě. Počátkem roku 1911 porodila třetí dítě. Byl to další chlapec. Dali mu jméno Henry. Charles od jara až do podzimu roku 1911 pracoval v lese.

Potom se mu přihodilo další neštěstí, které ho znovu odloučilo od jeho mladé rodiny a jeho samotného přivedlo na pokraj záhuby.

Jako nejmladší ze 17 dětí vyrůstal Charles Branham ovlivněn mnoha špatnými učiteli. Pět i řešit své problémy násilím se naučil již v době, kdy byl ještě chlapcem. Na podzim roku 1911 se Charles zúčastnil nějakého mejdanu, při kterém došlo k hádce. Kořalka a lidská bezohlednost, to byla ta hříšná směs, která způsobila, že hádka brzy přerostla v krutou rvačku všech přítomných. Jistý silný násilník, jménem Willy Yarbough, srazil Charlesova přítele na podlahu, skočil na něj, vytáhl dýku a chtěl mu ji vrazit do srdce. Charles ho však znenadání zasáhl židlí do hlavy. Poté couvl a vytáhl dýku. Willy nechal být muže ležícího na podlaze a pustil se do Charlese. Byl odhodlán vrazit Charlesovi dýku do hrdla – byl to krutý muž, který lačkou z plotu zabil svého vlastního syna – Charlesova dýka však zasáhla protivníka dříve a Willy zůstal ležet v bezvědomí v kaluži krve.

Když se zpráva o této rvačce dostala do Burkesville, byla Charlesovi prokázána vina jako vůdci v kolbišti a byl obžalován za pokus o vraždu. Dostavil se na koni šerif, aby jej zatknul a uvěznil. Předtím než se ho šerifovi podařilo najít, Charles beze stopy zmizel. Musel co nejrychleji zmizet a nevěděl vlastně, kam se podít ani co dělat. Ještě než zmizel, slíbil Elle, že jakmile najde zaměstnání a místo k bydlení, pošle pro ni. Bude se ale vydávat za někoho jiného, aby nepřišli na jeho stopu.

A tak během odpoledne Charles Branham zmizel a zanechal svou manželku v lesích samotnou. Sama se teď musela postarat o sebe a o své tři děti. Billovi bylo dva a půl roku a Henrymu bylo sotva šest měsíců. V sedmnácti letech byla Ella ještě sama téměř dítětem. Po uplynutí několika týdnů si uvědomila, že Charles v ní zanechal část sebe. Byla opět těhotná.

Podzim a zima Ellu přivedly na pokraj sil. Připadalo jí, že se pro ni život stal děsivým příznakem. Pečovala v té nahrubo otesané na samotě stojící chatrči o tři nemluvnátka, a sama často pociťovala nevolnosti žaludku. Byla bez peněz, bez zásob a bez sil. Pokud by jí alespoň trochu nepomohli Charlesovi příbuzní – kteří sami žili v chudobě – sotva by zůstala naživu.

Tomuto období i jejím nevolnostem však posléze přišel konec a země s příchodem jara roztála. Henry měl první rok života za sebou, Edward měl druhé narozeniny a Billovi byly tři a děťátko v lůně Elly kopalo a vrtělo se a chystalo se k porodu. Jednoho dne, onoho jara roku 1912, se ve srubu zastavil šerif a ptal se, jestli má Ella nějaké zprávy od svého

manžela. Mohla mluvit pravdu – nic o něm nevěděla, dokonce neměla ani tušení, kde přebývá.

Několik dnů po šerifově návštěvě si Bill s Edwardem hráli před srubem v místě, kde vyvěral malý pramínek a způsoboval, že tam bylo vždycky bláto. Bill chtěl ukázat svému mladšímu bratrovi, jak je silný, a tak zvedl nad hlavu ten nejtěžší kámen, který uzvedl a hodil ho do místa, kde vyvěral pramen. Kámen se zabořil hluboko do bláta na okraji louže. Blátem postříkaný Edward se rozplakal a rychle běžel do chatrče. A tu se z ničeho nic ozvala červenka a začala vesele švitořit. Bill se okamžitě začal rozhlížet, aby zjistil, na kterém stromě a větvi ten ptáček sedí. Vyročil tím směrem, ale ptáček odletěl. A v tu chvíli se přihodilo něco tak neobvyklého, co se zarylo do Billovy jemné mysli tak silně, že se to stalo první významnou vzpomínkou z dětství. Z místa, na kterém seděla červenka, se ozvalo něco jako jemný závan větru ve větvích – *fjúúúú*. A pak ze stromu zazněl hlas – velice zřetelný lidský hlas, který řekl: „*Budeš bydlet poblíž města New Albany.*“

S hrůzou v očích běžel Bill s vypětím všech sil do chatrče a křičel: „Mami, mami!“

Ella právě utírala blátem postříkané Edwardovo bříško. „Bille, co se stalo?“ zeptala se a přivinula nejstaršího syna k sobě.

„Promluvil ke mně pták, maminko. Slyšel jsem ho zpívat na stromě a potom ke mně promluvil.“

Ella se pousmála: „To se ti jen zdálo, synku.“

Ale Bill trval na svém: „Slyšel jsem ho, maminko, slyšel jsem, jak mluvil.“

„A co ti ten ptáček řekl?“ zeptala se maminka; přitom však byla přesvědčená, že je to jen pouhá Billova fantazie.

„Řekl mi, že budeme bydlet poblíž města New Albany.“

Tato odpověď ji zarazila. Nepřipadalo jí, že by něco takového mohlo napadnout malého chlapce, který si hrál. Vyšla kousek za srub a zavolala do lesa: „Haló, je tam někdo?“ Když se vrátila dovnitř, Bill se zeptal: „Maminko, kde je New Albany?“

„To je město v Indianě, na druhé straně řeky, naproti městu Louisville v Kentucky, asi sto mil odtud. Bille, kdo ti říkal o New Albany?“

„Nikdy jsem o New Albany neslyšel, dokud ke mně nepromluvil ten pták. Mami, kdy se tam odstěhujeme? Bude tam s námi bydlet i táta?“

Ella přikývla.

Uplynulo několik týdnů a dostali od Charlese dlouho očekávaný dopis. Ella se posadila ke stolu z pařezu a upřela oči na obálku, kterou svírala chvějícími se prsty. Bill se postavil na špičky a nakukoval na stůl. „Maminko, otevři to.“

Ella se nervózně pousmála: „Samozřejmě. Čekali jsme na to už hezky dlouho, proč bychom teď měli otálet?“

Opatrně odtrhla zalepenou přeložku, vytáhla dopis z obálky, rozevřela jej a začala číst. Sama měla dost dobré vzdělání, protože její otec byl učitelem; ale Charles do školy téměř nechodil, a proto neuměl ani číst ani psát, dokonce ani napsat své vlastní jméno. Ten dopis mu napsal jeden z jeho bratrů bydlících v Louisville.

„Co tam je, mami?“ zeptal se Bill.

Během čtení mu říkala: „Je tady napsáno, že tatínek je v Indianě. Našel trvalé zaměstnání, pro nás místo k bydlení, a chce, abychom tam za ním hned přijeli. Je to v malém městečku Utica, asi deset mil severovýchodně od...“ Tady se zastavila a udiveně pohlédla na svého tříletého syna. Jak je to možné?

„Kde, mami? Kde je ta Utica?“ Bill se dožadoval odpovědi.

Ella pomalu odpověděla: „Bille, budeme bydlet deset mil severovýchodně od New Albany v Indianě.“

CHARLES BRANHAM

PŘILOŽIL k dopisu dostatek peněz, aby si Ella mohla na přestěhování zaplatit povoz. Kromě tří vrtošivých chlapců měla jen málo majetku. New Albany leží něco přes sto mil severně od

Burkesville. Jelikož měla Ella krátce před porodem, té cesty se děsila. Ale pro tříletého Billa, který ještě nikdy v životě neviděl nic kromě jejich chatrče v horách, byla cesta vzrušujícím dobrodružstvím. Zvláštní dojem na něj udělal rovný úzký dřevěný most přes řeku Ohio mezi Louisville v Kentucky a New Albany v Indianě. Dalších deset mil cesty na sever je přivedlo do jejich nového domova, do malého městečka Utica v Indianě.

27. května 1912 Ella porodila čtvrtého syna a dala mu jméno Melvin. Během léta Charles pracoval u jednoho místního farmáře. Jeho práce přesahovala lidské možnosti. Někdy se musel celý upocený na rozpáleném slunci plahočit za koněm a orat 12 hodin denně. Ne jednou se vrátil domů s košilí přilepenou k zádům a Ella mu ji musela nůžkami odstříhnout. Jindy zas, například po vzejití osiva, trávil celé dny s motykou s křivou násadou při pletí. Zpočátku se mu dělaly puchýře a dlaně mu krvácely, ale po čase se mu na rukou vytvořily mozoly tvrdé jako podrážka. Všechna ta dřina však byla za pouhých 75 centů denně.

Na podzim se Charles vrátil ke dřevorubectví, připadalo mu bližší než práce na poli. V lesích vyrostl a v brzkém mládí začal v lese také pracovat. I když vážil pouhých 75 kilogramů, měl tak mohutné svaly a byl tak dovedným dřevorubcem, že dokázal vlastníma rukama naložit na vůz skoro půltunový kmen. Blížila se však zima, a Charlesovi se nevedlo dobře. Šest lidí bydlelo v jedné světničce v chatrči, která nebyla větší a byla ještě hůř postavená než ten srub, který opustili v Kentucky. Dřevorubectví ho nutilo, aby přebýval někdy i celé týdny v odloučení od rodiny. Nechtěl svou manželku vystavovat stejnému strádání jako minulou zimu – začal se proto rozhlížet po nějakém lepším řešení své situace.

Přešlo jaro roku 1913, aniž by Charles našel něco stabilního. Za nějakou dobu se mu pak podařilo najít práci v Jeffersonville v Indianě. Začal pracovat u pana Wathena, multimilionáře, který vlastnil Wathenovy lihovary a byl spolumajitelem profesionálního baseballového družstva louisvillských Colonelů. Charles byl zaměstnán jako soukromý kočí, protože s koňmi uměl velice dobře zacházet. Tato práce mu finančně moc

KAPITOLA 2

PRVNÍ VIDĚNÍ

1912 – 1916

nevynášela, ale měla výhodu, totiž bezplatný pronájem domku na usedlosti pana Wathena. Tento příbytek se skládal z dvoupokojového srubu, staré stodoly, velké zahrady a kousku půdy, kterou mohl Charles obdělávat pro svou vlastní potřebu. Pan Wathen vlastnil také mlékárnu a Charles si odtud mohl přinést každý večer baňku mléka – a to nebylo pro otce se čtyřmi rostoucími chlapci nijak zanedbatelné.

Jeffersonville bylo městem ležícím čtyři míle od New Albany; rozprostíralo se podél říčního toku, který místní lidé nazývali Utica Pike. Velká usedlost, ve které bydlel pan Wathen, se nacházela sedm mil za městem. Chaloupka, do níž se Branhamova rodina přestěhovala, byla posazena ve svahu kopce s výhledem na řeku Ohio. Vnější stěny byly obloženy již zpráchnivělými prkny a zevnitř byly mezery mezi trámy vyplněny hlínou. Chaloupka měla hliněnou podlahu, dvě místnosti a nad jednou z místností půdu na spaní. Na půdu vedl žebřík zhotovený z kmenů dvou stromků. Na podlaze uprostřed jedné z místností ležel pařez, na kterém byly položeny ploché kameny, a na nich pak byla postavena kamna na dřevo vyrobená z prázdného sudu od nafty. Ella však vařila na malých „opičích kamnech.“ Na svícení používali naftovou lampu. Všechny tyto věci byly ve srovnání s jednopokojovým srubem, který byl jejich útočištěm v Utice, velkými vymoženostmi.

Na stráni před chaloupkou rostla jablň, která rozprostírala své větve nad malou studánku. Studená pramenitá voda sloužila po celé léto jako lednička, která udržovala v náležitém stavu plechovku s mlékem, podmáslím a máslem. (Smetanu tam však Charels nechat nemohl, jelikož měl tolik malých hladových Branhamů, kteří čekali na každou příležitost, jak se k ní dostat). Pramen zásoboval dům až do poloviny srpna, než úplně vyschnul. Potom se musela voda pumpovat ze studny a nosit domů z protější stráně vedle stodoly.

Bill měl ten bublající pramínek velice rád. Na jabloni nad ním visela na zatlučeném hřebíku naběračka z tykve, ale Bill ji skoro vůbec nepoužíval. Rád si lehl jen tak na břicho do vyhřáté trávy, přiložil rty k vodě a dosyta se napil. Pak nabral vodu do džbánu a zanesl ho tatínkovi na pole.

Charles se vracel z pole až na večeri a byl vždy hladový jako vlk. Jelikož doma neměli vodovod, umyl se obyčejně před chaloupkou v místě, kde byla k jabloni připevněná lavice. Ta byla zhotovena z prkna vzatého ze stodoly a přibitého ke kmenu jabloně. Další prkno na druhém konci bylo jako noha a další dole šikmo přibité prkno ji zpevňovalo. Všichni čtyři chlapci se postavili do řady za tatínka, aby se také umyli. Když si Charles

vyhrnul rukávy své podomácku ušité košile, aby se namydli, svaly se mu na rukou napnuly, jako kdyby otekly. Bill ho hrdě sledoval a v duchu si řekl: „To je můj táta! Ten bude žít sto let! I když zestárnu, budu stále sledovat svého taťku a jeho velké svaly.“ Charles měřil asi jenom 160 centimetrů. Bill po otci zdědil bujně kudrnaté vlasy a hezký vzhled Ira, ale ne jeho silnou postavu. Byl naopak hubený a šlachovitý jako maminka.

Co se týče mytí, Bill byl druhý v pořadí. Dával vždy velice dobrý pozor, aby se mu podomácku vyrobené mýdlo nedostalo do očí. Jedna zkušenost mu už stačila. Na utírání měli ručník, který maminka ušila z pytle od kukuřičné mouky. Byl drsný až běda, a tak se Bill utíral velice opatrně. Nad mycí lavičkou byl ke stromu připevněn pěti ohnutými hřebíky kousek rozbitého zrcadla. Aby se Bill viděl a mohl si cínovým hřebenem učesat své kudrnaté vlasy, musel se postavit na lavičku.

Tam, kde se podávala večeře, postavil Charles stůl i lavičky zhotovené z prken ze staré stodoly. Byly podobné kostelním lavicím. Bill při večeři sedával vždy vedle tatínka. Obvyklým chodem byla fazolová polévka s kukuřičným chlebem, vařenou cibulí a smetanou. Kukuřičný chléb pekla Ella na pánvi; potom ho dala na talíř, a talíř nechala kolovat kolem stolu a každý si z něj ulomil. Bill si vždycky ulamoval okraj, protože tam byl největší kus kůrky a on měl v polévce namočenou kůrku z kukuřičného chleba moc rád.

14. května 1914 Billovi přibyl další bratr, Edgar Lee Branham. Během několika dalších let plynul Billův život docela jednotvárně. Každou sobotu odpoledne si jeho otec půjčoval od pana Wathena mezka a bryčku se stříškou, s rodinou do ní nasedl a jeli do sedm mil vzdáleného města nakoupit potraviny. Čtyři mladší Branhamové dováděli vzadu na otýpce slámy, ale Bill seděl vepředu na kozlíku se svým otcem a matkou. Pro Billa byla jízda na nákup vždycky vzrušující událostí, protože přesně věděl, co se bude dít. Charles, který vydělával tři a půl dolaru týdně, v obchodě s potravinami často utratil tři dolary. Někdy si dovolil utratit peníze dokonce i za takovou věc, jako byl sáček hnědého cukru nebo plechovka slaných sušenek; ale obvykle kupoval zboží denní potřeby, což byly fazole, brambory a kukuřičná mouka — potraviny s dlouhou trvanlivostí. Po zaplacení mu majitel obchodu, pan Grover, dal pro děti sáček permintových lízátek.

Na zpáteční cestě pět párů dětských očí dychtivě pozorovalo tatínka, jak spravedlivě rozděluje čtyři lízátká svým pěti chlapcům. Čtyři mladší se

do nich okamžitě pustili a lízali, až zůstala jenom tyčka. Ale Bill si ho uměl šetřit. Chvilí lízal a pak ho zabalil do kusu hnědého papíru odtrženého z nějakého obalu od potravin a strčil ho do kapsy. Vždyť se mu může zase někdy hodit.

V sobotu večer se konalo pravidelné koupání; naplnili velikou dřevěnou vanu horkou vodou a jeden po druhém se v jedné vodě vykoukali. Ella drhla Billa louhovým mýdlem a přitom říkala: „Chci, abys vypadal hezky, jako oloupaná cibule.“ Potom ho osuškou z pytle od mouky utírala tak důkladně, až měl pocit, že přijde o kůži. Každý týden po koupeli mu matka dávala lžičku ricinového oleje. Věděla, že Billova strava není plnohodnotná a o oleji byla přesvědčena, že je dobrou prevencí proti nachlazení. Bill s hrůzou zíral na tu velkou lžičku ricinového oleje a naléhavě prosil: „Mami, prosím tě, nedávej mi to. Je mi z toho zle. Nevyržím to.“

Odpověděla: „Pokud ti z toho není zle, vůbec ti to nepomůže.“

Bill si zacpal nos, chvíli to držel v ústech a pokoušel se to spolknout, ale zvedal se mu z toho žaludek; pak se otřásl a nakonec to spolknul.

V neděli Ella vařila něco jako „guláš, co dům dá“ – tuřín, mrkev, tykev, brambory, fazole, mouka a kousek hovězího; všechno to uvařila v jednom hrnci. To, co zůstalo, jedli ještě další dva nebo tři dny.

V pondělí Ella právala prádlo. Prala ho na otevřeném prostranství venku před chaloupkou ve velikém kovovém kotli, pod kterým musela rozdělávat oheň. Bill měl jako nejstarší nosit akátové větve na oheň. Naplnit kotel vodou, to byl také jeho úkol – byla to pro dorůstajícího chlapce nesnadná a nemilá povinnost.

„Williame!“ zavolala Ella.

„Ano, mami.“

„Zajdi k prameni a přines ještě kbelík vody.“

Bill si už v duchu představoval, jak bude ten dřevěný kbelík na rameni těžký, i když bude naplněn jen do poloviny. Pak nahmatal v kapse ten kousek zabaleného pepermintového lízátko. Našel svého bratra Edwarda a řekl: „Humpy (tak svého bratra přezdíval), víš co? Když za mě přineseš tenhle kbelík vody, dám ti polízet lízátko. Můžeš lízat, dokud nenapočítám do deseti.“ Edward to s radostí udělal. Přinesl vodu a Bill ho odměnil tím, že vytáhl pepermintové lízátko a začal počítat: „Jedna, dvě, tři...“

Edward lízal jako o závod a přitom protestoval: „Pomaleji! Počítáš moc rychle! Začni znovu!“

Bill tedy začal znovu, a tak se Edwardovi dostalo několik líznutí navíc. Potom lízátko zabalil a strčil ho do kapsy. V pondělí ho čekaly přece ještě další povinnosti, ale dokud měl lízátko, mohl si krásně pohovět.

Ella používala na míchání a vytahování vyvařeného prádla z kotle dlouhou plochou dřevěnou vařečku. Vařečka visela na hřebíku hned za dveřmi do chaloupky. Sloužila také jako plácačka, například ke klepání slamníků. Nebo s ní Ella vyrovnávala pokrývky na postelích. Charles ji používal také, a to jako polepšovací nástroj. Když byl některý z chlapců neposlušný a zasloužil si výprask, vařečka z ničeho nic zmizela. Charles se potom musel obejít bez ní. Místo ní pak použil řemínek udělaný ze starého opasku, někdy také použil řemen ze své pušky. Všichni malí Branhamové pak v kůlně dostali takové „ponaučení“, že běhali kolem tatínka, jen to frčelo, až jim sešlehal zadky do ruda. Charles tomu říkal „vymítání ďábla“.

Jednou dostal Edward uličnický nápad. „Bille,“ řekl, „máma s tátou okopávají na zahradě. Běž a vezmi trochu cukru; já vezmu sušenky a setkáme se spolu ve stodole.“ Billovi to připadalo jako docela dobrý nápad. Hnědý cukr uchovávala Ella v chaloupce v krabici. Často ho rozpouštěla ve vodě a dělala z něj melasu na lívance k večeři. Bill vklouzl do chaloupky, nabral plnou hrst cukru a utíkal do stodoly.

Zahrada byla v půli cesty mezi domem a stodolou. Charles si právě rovnal záda od práce s motykou a utíral si pot z čela červenobílým kostkovaným kapesníkem a přitom si všiml svého nejstaršího syna kráčejícího jakoby nic se sevřenou dlaní. Zavolal na něj: „Kam jdeš, Williame?“

„Do stodoly.“

„Co máš v ruce?“

Bill si pomyslel: „Ach, jejda.“ Vyhýbavě se zeptal: „Ve které?“

„Pojď sem,“ řekl Charles.

Po této příhodě Billa na dlouhou dobu chuť na cukr přešla.

Koncem srpna 1916, hned potom co kombajn na parní pohon ukončil žně, nacpala Ella do slamníků novou slámu. Večer, krátce potom co děti odešly spát na půdu, začal Bill křičet, jako kdyby se jeho líce dotkl

nějaký přízrak. Ella honem lezla po žebříku nahoru a volala: „Bille, co se ti propánakrále stalo?“

„Mámo, v mé posteli něco je!“

„To je možná jenom luční kobylka, která se tam dostala s novou slámou. Uklidni se a spi.“

„Mami, nemůžu kvůli té příšeře usnout, pořád tu skáče.“

Ella vzala naftovou lampu a vylezla až nahoru na půdu, aby Bill mohl prohrabat slamník a najít tu kobylku, která byla příčinou toho rozruchu. Chtěl ji a vypustil škvírou, kde střecha nedoléhala ke stěně.

Později Ella se smíchem Charlesovi vyprávěla, co se stalo. Nemohla se s ním však podělit s myšlenkou, která ji trápila; totiž starost o Billa. Chlapec byl totiž nervózní a neprospíval mu ani jejich jídelniček. Během uplynulého měsíce si po večeři několikrát stěžoval na nevolnosti žaludku a říhání způsobené překyselením. Byl snad nervózní kvůli tomu, že měl brzy nastoupit do školy? Nebo ho trápilo ještě něco jiného? Mohlo to mít nějakou souvislost s tím, že jeho otec pil?

V září začali Bill s Edwardem chodit do školy. Billovi bylo sedm a půl roku. I když byl o 11 měsíců starší než jeho bratr Edward, na pohled vypadali jako dvojčata. Edward byl jen o chlup menší.

Bill si neměl do školy co obléknout; v létě chodíval bos a bez košile a měl na sobě jen roztrhané záplatované tepláky. Rodina si nemohla dovolit koupit nové oblečení, a tak musela Ella improvizovat. Vzala Charlesův svatební oblek, rozstříhala ho a ušila z něj chlupci kalhoty. Charles přišel domů v bílých ponožkách a starých teniskách, které sotva držely pohromadě, a i to doplnilo Billův šatník.

Když jej Ella takto „vystrojila“, řekla: „No, a teď si tě pořádně prohlédnu.“ Ustoupila dozadu, aby si ho lépe prohlédla. S obnaženými žebry vypadal velmi malý a hubený; a také s jeho střípatými vlasy po ramena, po domácímu ušitými kalhoty a ve starých teniskách dělal dojem, že je opožděný ve vývoji. Ella se tomu usmála a řekla: „Vypadáš jako správný větrem ošlehaný Kentučan.“ Udělala to nejlepší, co mohla, ale žel, i přesto musel její nejstarší syn jít do školy bez košile.

A tak se onoho studeného zářijového rána roku 1916 vydali Bill a Edward na cestu do školy v Utica Pike, což byla typická venkovská škola, jednotřídka, posazená mezi kopci s výhledem na řeku Ohio. Paní Templeyová se měla stát jeho učitelkou na mnoho dalších let. Vyučovala žáky ve všech osmi ročnících, ve věku od 6 do 15 let.

Ve škole se Bill naučil víc než jen číst, psát a počítat. Jeho obzor se značně rozšířil. Během vyučování měl i možnost porovnávat sám sebe s jinými dětmi. Rozdíl mezi ním a ostatními dětmi byl více než nápadný. Byli to, stejně jako on, chlapci a dívky z venkova, ale většina z nich měla hezké šaty a vhodné boty. A všichni měli košile. K obědu měly sendviče a jako dezert sušenky nebo koláč. Bill jedl fazole a někdy neměl vůbec nic. Začal si uvědomovat, jak je jeho rodina chudá.

Od samého začátku ho starší spolužáci ocejovali jako nezasvěcence. Říkali mu „kukuřičný suchar“ a posmívali se mu kvůli jeho směšné výslovnosti s akcentem „hillbilly“, typickým pro vesničany z oblasti kentuckých hor, z nichž pocházel. Posmívali se mu také kvůli jeho otrhanému oděvu.

Několik týdnů po zahájení školy se Bill s několika chlapci stejného věku rozhodl, že půjdou lovit ryby na „Ledový rybník“ za Branhamovou chaloupkou. Říkali mu „Ledový“ proto, protože na něm pan Wathen každou zimu vysekával kusy ledu. Ledové bloky pak uchovával v pilinách a potom je během léta používal v chladicích boxech na své mléčné farmě. Bill byl nadšen, že chlapci zařadili do svého plánu i jeho. Nejen kvůli tomu, že rád rybařil, ale chtěl být také částí jejich party.

Po skončení vyučování pospíchal domů a celý nedočkavý vzal z půdy svůj po domácku vyrobený rybářský prut. Tenisky, které nosil, mu moc neseseděly, na palci se mu udělal bolestivý puchýř. Dnes ho ve škole hodně trápil. Pokaždé, když pohnul nohou, ho puchýř tak zabolet, že se nemohl ani pořádně soustředit na vyučování. Teď byl ale tak nadšen, a tak spěchal, že bolest úplně ignoroval. Přijítil se do chaloupky a právě když stoupl na první příčku žebříku, pocítil, jak mu někdo pevně sevřel ruku. Otec ho obrátil k sobě.

„Bille, dnes mám pro tebe moc důležitý úkol. Chci, abys mi nanosil vodu do palírny.“

Billovi se málem zastavilo srdce a údy mu strnuly: „Ale tatínku, dnes odpoledne jsem chtěl jít s kamarády na ryby.“

„Na ryby můžeš zítra. Dnes musím vypálit dávku kukuřičné whisky, a už mám zpoždění. Musím mít v kůlně dostatek vody, abych mohl chladit spirály. Jsi už dost velký, potřebuju, abys mi pomohl. Kbelíky jsou před stodolou vedle pumpy. Rychle se převlékni a pusť se do toho. Já zatím v kůlně nachystám palírnu.“

Bill lezl po žebříku pomalu nahoru a hlavu otáčel tak, aby si otec nevšimnul jeho slz.

„A pamatuj,“ řekl Charles, „drž jazyk za zuby. Nesmíš to nikomu prozradit.“

„Ano, tatínku.“

I když ještě neproběhlo celonárodní referendum o prohibici (stalo se tak teprve v roce 1919), některé státy měly v platnosti protialkoholové zákony už od roku 1906. Indiana se stala „suchým“ státem v roce 1916. Charles se ale bez své whisky neobešel. A jelikož neměl dost peněz na to, aby si ji koupil na černém trhu, sestrojili si spolu se svým sousedem, panem Dornbushem, v kůlně za domem svoji vlastní palírnu, aby si tak mohli pálit svůj vlastní domácí mok. Poté, co přebytek prodali svým žíznivým sousedům a vydělali na tom nějaký ten krejcar, se rozhodli, že postaví ještě jednu palírnu. Dnes večer chtěli uvést do provozu obě dvě a všechno muselo být připraveno.

Bill seděl dlouho na slavníku a při každém úderu srdce cítil v puchýři bolest. Nakonec se zvedl a zmobilizoval své síly. S velikou úlevou si sundal botu. Svlékl si školní kalhoty a natáhl si montérky s laclem. Na montérkách samozřejmě chyběly šle, a tak místo nich byl provázek a místo knoflíku hřebík. Hřebíky se zasouvaly do knoflíkových dírek na laclu, a když se jimi pootočilo napříč, nevypadly. Pak ošetřil palec, což znamenalo, že vzal kousek šustí z kukuřičného klasu a přivázal je pod bolavý palec tak, aby se palec nedotýkal země.

Pomalou slezl po žebříku dolů a loudal se po svahu dolů ke studni vedle stodoly. Dva kbelíky od melasy stály vedle pumpy. Bill je naplnil až po okraj. Do každého kbelíku se vešly dva litry vody. Bylo to pro sedmiletého chlapce dost, aby je za provizorní motouzová ucha z provázku zvedl.

Odpoledne bylo horké a klidné. Ani sebemenší závan větru nepohnul trsy suché trávy. Bill se vydal vyšlapaným chodníčkem a od nedalekého „Ledového“ rybníka k němu doléhal smích. Jeho kamarádi už byli u rybníka, lovili, dělali legraci a skvěle se bavili. Jeho zklamání bylo velké, z očí mu vyhrkly slzy.

V polovině cesty hned vedle zahrady se Bill posadil do stínu velkého topolu, aby si odpočinul. Na tvářích měl špinavé šmouhy po slzách. Zavzlykal: „Není to hrozné, všichni kluci chytají ryby, a já musím doma nosit vodu.“ Znenadání uslyšel zvuk, jako kdyby ve větru šelestilo listí – šššššš. Bill však žádný vánek necítil. Pomyslel si: „Co to asi může být?“ a rozhlédl

se dokola. Listí, které právě začínalo zlátnout, se ani nepohnulo. Nikde žádná známka po větru. Bill stále trucoval: „Jejich tátové to nedělají. Proč já musím nosit vodu do nějaké palírny?“

Náhle ten šum uslyšel znovu. Postavil se a pohleděl do větví nad sebou, ale žádný pohyb nespatriil. Ještě několikrát zavzlykal, zvedl kbelíky, a pustil se chodníčkem dál; jeho ovázaný palec za ním zanechával na blátivé cestičce zvláštní stopu. Ušel sotva pár kroků, když se k němu znovu ten zvuk přiblížil – ššššš – tentokrát hlasitěji než předtím. Bill se otočil a uviděl to. Byl to větrný vír ve větvích uprostřed koruny stromu. Na tom by nebylo nic zvláštního. Větrné víry v tomto ročním období nebyly žádnou zvláštností. Často je pozoroval, jak se prohánějí po polích, zvedají suché listí a strhávají je s sebou. Ale tyto víry se vždy někam pohybovaly a vždycky se přesouvaly z místa na místo. Tento však vypadal, jako kdyby stál na místě. Bill, okouzlen tímto jevem, pozoroval, jak zelené, žluté a hnědavé listí šelestilo a vířilo.

Náhle ze stromu zazněl hlas – hluboký zřetelný hlas, který řekl: *„Nikdy nepij, nekuř ani žádným způsobem neposkvřuj své tělo. Až budeš starší, mám pro tebe připravenou práci, kterou budeš konat.“*

Bill tato slova uslyšel tak zřetelně, jako kdyby je vyslovil jeho otec, ale otcův hlas to nebyl. Nikdy předtím tento výrazný hlas neslyšel. Upustil kbelíky na zem a běžel úprkem do chaloupky a z plna hrdla křičel.

Ella jej přivinula do náruče: „Bille, co se ti stalo? Uštknul tě had?“ Myslela si, že asi cestou přes zahradu šlápl na chřestýše, jedovatého hada, který se běžně v okolí vyskytoval.

„Ne maminko,“ zajíkal se a ukazoval směrem k zahradě. „Tam na tom stromě je nějaký člověk.“

„Ó, Bille, Bille, vzpamatuj se. Něco se ti asi zdálo.“

„Ne, maminko. Na tom stromě je člověk, který mi řekl, abych nepil a nekouřil.“

Ella se tomu usmála. Sevřela synka do náruče, políbila ho na čelo a pokoušela se ho uchlácholit. Ale Bill se nemohl z toho hysterického záchvatu probrat a nedal se utiшит. Položila ho do postele a rychle pospíchala k nejbližšímu sousedovi, který měl telefon, a zavolala lékaře. Lékař tu příhodu vyslechl a řekl: „Chlapec je jen nervózní. To ho přejde samo.“

Večer při večeři Bill svou příhodu ještě jednou zopakoval: „Tam na tom stromě je člověk a slyšel jsem, co mi řekl. Kolem toho stromu už nikdy

nebudu chodit.“ A opravdu tak bylo. Od toho dne, kdykoliv šel do stodoly, vždycky ten topol obešel. Obešel ho raději velkým obloukem přes druhý konec zahrady.

Dva týdny později si Bill s Edwardem hráli před chaloupkou pod jabloní s kuličkami. Tu Bill znenadání pocítil, jak se ho zmocnilo něco zvláštního – takový tlak, který působil mravenčení kůže, jako kdyby ho obklopila nějaká neviditelná energie. Zvedl hlavu; řeka Ohio se mu zdála být nějak blíže než jindy. Bill se zahleděl směrem dolů k řece, k Jeffersonville – rovina se najednou před jeho očima začala měnit. Z břehu se vynořil most, dílec za dílcem, který měl překlenout řeku. Nebyl to takový plochý most, po kterém přijeli, když se stěhovali do Indiany. Tento most vypadal mohutně, s velkými ocelovými obloukovými nosníky. Bill něco takového nikdy předtím neviděl. Když se na to pozorně zadíval, všiml si lidí, kteří pracovali vysoko na lešení. A potom zpozoroval, že se jeden oblouk mostu zřítíl a lidé padali pomalu dolů. Byl je schopen spočítat. V temné kalné vodě zmizelo 16 lidí.

Bill odhodil pytlík s kuličkami, rychle utíkal domů a hystericky křičel. Ella dělala vše možné pro to, aby ho utišila. Když byl nakonec schopen vyprávět, co se mu přihodilo, odpověděla: „Bille, to se ti jen zdálo.“

Bill trval na svém: „Ne, maminko. Měl jsem ten zvláštní pocit a potom jsem se podíval na řeku, a přesně to jsem viděl! Viděl jsem to, maminko, polekal jsem se toho.“

„Ten chlapec je prostě nervózní, jak říkal doktor,“ vyjádřil se k tomu Charles.

Ella si tím ale tak jistá nebyla. Vzpomněla si na den asi před čtyřmi lety, kdy Bill vyprávěl něco o ptáku, který mu řekl, že budou bydlet poblíž města New Albany. Zvláštní ovšem na tom bylo, že se to opravdu stalo. A most přes řeku Ohio? Že přijde šestnáct lidí o život? Co když se to jednou opravdu stane? Ella si tu příhodu zapsala, „uvidíme“.

ŠKOLA ROZŠIŘOVALA

BILLOVY vědomosti v mnoha směrech. Učil se o světě, který existoval za hranicemi zelené pahorkatiny Indiany a Kentucky – o světě, který byl právě ve válce. Dozvěděl se názvy států, o jejichž

existenci neměl dosud ani tušení – o Německu, Rakousku, Maďarsku – a dozvěděl se, jak tyto země vytvořily alianci proti Francii, Velké Británii a Rusku. I když na podzim roku 1916 Spojené státy americké zůstávaly ještě neutrální, paní Templeyová informovala své studenty o událostech v zahraničí. Často přinášela do školy noviny a přečetla žákům nějaký článek o válce. Billova fantazie byla podnícena popisy pěšáků a příkazy generálů, krutých bitev a romantických hrdinů. Někdy strávil polovinu polední přestávky při prohlížení fotek vojáků v novinách. Občas také zahlédl nějaké vojáky i v Jeffersonville. Jejich uniformy fantazii sedmiletého Billa tak rozněcovaly, že v něm vzbuzovaly touhu stát se vojákem.

Lloyd Ford, Billův kamarád ze školy, si vydělal na skautskou uniformu tím, že během letních měsíců prodával časopis *Pathfinder*. Lloyd v ní často chodíval do školy, což v Billovi vzbuzovalo závist. Na přední straně uniformy byly odznaky, na rukávech řady proužků, k tomu klobouk ve vojenském stylu a lampasy na nohavicích. Prostě Lloydova uniforma byla vším, co by si Bill mohl na svém obleku přát. Kdyby někdy mohl takový mít, pak by jistě získal na vážnosti.

Jednou si Bill dodal odvahu a řekl: „Lloyde, až tu uniformu obnošíš, dáš mi ji?“

„Samozřejmě, Bille. Dám ti ji,“ řekl Lloyd.

Koncem října se ochladilo. Každé ráno pokryla pole silným kobercem námraza a zřídka kdy roztála před desátou hodinou. Bill, který ještě stále neměl žádnou košili, se při běhu do Utica Pike celý třásl. Když se mu podařilo přijít do školy včas, stačil si před vyučováním u kamen na uhlí ohřát své „husí kůží“ pokryté tělo a vybrat si své oblíbené místo. Paní Whathenová, manželka Charlesova šéfa, ho zřejmě viděla, jak běží do školy s obnaženou hrudí, protože mu jednou darovala obnošené sako s nášivkou orla na rameni. Teplou bylo pro Billa tak příjemné, že nosil sako neustále na sobě, ať už při práci nebo když si hráli před chaloupkou. Ve

KAPITOLA 3

PACH CHUDOBY

1916–1917

škole ho míval celou dobu na sobě zapnuté až ke krku, aby si jiné děti nevšimly, že pod ním nemá košili.

Když večer ulehl na půdě ke spaní, mohl Bill i jeho mladší bratři škvírami mezi šindeli pozorovat hvězdy. Jakmile začalo sněžit, přikryla Ella děti nepromokavým plátnem. Ráno ležel na plátně poprašek sněhu.

Snídani měla Ella hotovou dřív, než se chlapci probudili – teplé placky s melasou. Jednou ráno si stoupla k dřevěnému žebříku a zavolala: „Bille! Rychle pojdte s Edwardem na snídani.“

Bill odpověděl: „Mami, já nevidím! Něco mám v očích.“ Na půdě totiž celou noc vanul mrazivý vánek, a to mu slepilo víčka, že nešla otevřít.

„Máš něco v očích. Počkej, přinesu mývalí sádlo,“ řekla Ella.

Pokaždé, když Charles zastřelil mývala, oddělil sádlo od masa a Ella je vyškvařila a nalila do plechovky. Mývalí sádlo bylo rodinným všelékem. Ella ho podávala dětem při těžkém nachlazení spolu s terpentýnem a naftou. Musely to polykat, když je bolelo v krku. Teď Ella nanesla chlapci teplé mývalí sádlo na víčka, aby je mohl otevřít.

Bill s Edwardem chodili do školy i ve sněhu. Někdy šli ve stopě kočáru, někdy si cestu závějemí museli razit sami. Přicházeli potom do školy promočení až po kolena. Byli rádi, když jim do polední přestávky oblečení uschlo.

Oběd si nosili s sebou v dvoulitrovém kbeličku od melasy. Do něj maminka vložila jednu sklenici se zeleninou a druhou s fazolemi, k tomu dva krajíce kukuřičného chleba od snídaně a dvě lžíce. Bill cítil vůni doma upečeného chleba, který si k obědu přinášely jiné děti; ó, jak nádherně voněl. Věděl, že si děti teď budou pochutnávat na sendvičích a koláčích, a on se před nimi za své skromné fazole a kukuřičný chléb styděl, a tak s Edwardem odešli k řece, posadili se tam, postavili sklenice mezi sebe a snědli si svůj oběd v soukromí. Bill si nabral fazole jako první, potom si nabral svou lžící Edward, pak znovu Bill, a jednou ten a pak zas ten, aby se spravedlivě podělili.

Blížily se Vánoce roku 1916. Paní Templeyová se svými žáky nastříhala proužky červeného, bílého a modrého papíru, slepili z nich řetězy a děti si je vzali domů, aby je mohli pověsit na vánoční stromeček. Charles nikdy předtím doma vánoční stromeček neměl, ale když Ella uviděla ozdoby svých synů, rozhodla se, že tento rok to bude jinak. Vzala sekeru, zašla do lesa a přinesla malý hustý jalovcový stromek. Ty dva papírové řetězy zavěsila na větve, ale stromeček ještě nevypadal

dostatečně ustrojen. Charles v létě na zahradě vypěstoval trochu popcornu; Ella si pomyslela, že by ho mohla dobře využít. V příkrytém kotlíku, kterým potrášala nad ohněm, ho upražila. Pak jehlou napichovala popcorn na niť a vyrobila dlouhý řetěz a ovíjela ho kolem jalovcového stromku tak dlouho, dokud nebyla přesvědčena, že vypadá skutečně jako vánoční stromeček.

Po ozdobení stromečku jí ještě trochu popcornu zůstalo, a tak ho nasypala do dvoulitrového kbelíčku od melasy a dala ho Billovi a Edwardovi do školy k obědu, aby jim udělala radost. Chlapci si dali kbelíček s obědem do šatny nahoru na polici, pod kterou si děti věšely kabáty. (Bill měl svůj kabát na sobě celý den, dokonce i ve třídě). Asi kolem desáté si Bill vzpomněl na popcorn: „Jakou to má asi chuť?“ Pak si pomyslel: „Ještě před obědem si trochu vezmu.“ Přihlásil se a požádal paní Templeyovou, aby mu dovolila odejít na záchod. Když procházel šatnou, otevřel víko kbelíčku, nabral plnou hrst popcornu a víko zase zavřel. Schoval se za cihelný komín a pochutnával si na té prima pochoutce. Než se vrátil dovnitř, pečlivě si utřel ruce i obličej, aby neprozradil svůj podvod.

Během polední přestávky odešli Bill s Edwardem k řece a posadili se na svůj kmen, aby se najedli. Každý si chtěl pochutnat na popcornu jako první. Otevřeli kbelík a ukázalo se, že třetina popcornu zmizela. Edward se udiveně podíval na Billa a řekl: „Hej, co se s tím popcornem stalo?“

Bill se tvářil jakoby nic a řekl: „No, jo, opravdu.“

Edward neměl vůbec tušení, co se vlastně stalo.

Na štědrý večer si chlapci do okna pověsili ponožky. Druhý den ráno měl každý ve své ponožce pomeranč a tři cukrovinky. „Ten Mikuláš je skvělý,“ pomyslel si Bill, „přinesl nám takové dobroty!“ Pomeranč snědl hned na Boží hod, ale kůru si pečlivě usušil a nosil ji ještě dlouhé týdny v kapse kabátu a cucal ji jako bonbóny.

Během ledna 1917 Bill zpozoroval, že Lloyd Ford už od vánočních prázdnin skautskou uniformu nenosí. Jednou se ho zeptal: „Lloyde, kde máš tu svou skautskou uniformou?“

„Je mi líto, Bille,“ odpověděl Lloyd, „zapomněl jsem, že jsi ji chtěl, ale zeptám se maminky.“ Druhý den přinesl Lloyd zdrcující zprávu: „Bille, sako dala maminka psovi do boudy jako vystýlku a kalhoty použila na záplaty tátových kalhot. Nežůstalo z ní nic než jedna nohavice.“

„Tak mi přines aspoň tu,“ odpověděl statečně Bill.

Bill se tedy stal hrdým majitelem obnošené nohavice ze skautské uniformy s lampasem na boku a stahovací šňůrkou na konci. Tolik si přál nosit tu nohavici do školy, ale nevěděl, jak to udělat. A tak ji strčil do kapsy kabátu, kde měla čekat na vhodnou chvíli. Na příležitost dlouho nečekal.

Silná sněhová vánice vyklopila na venkov Indiany svůj bílý náklad. Některé závěje byly dokonce vyšší než pět metrů. Pak začal padat mrznoucí déšť a stromy i sníh pokryl ledem, což vytvořilo vynikající podmínky pro sáňkování. Polední přestávku trávily děti ze školy v Utica Pike sáňkováním na blízkém svahu kopce. Všechny děti měly sáňky tovární výroby – všechny, až na Billa a Edwarda. Bill si ale vzpomněl na starý kovový dřez na smetišti poblíž řeky. Přinesl ho a brzy se s Edwardem na vrchu kopce připojili k ostatním dětem. Vlezli do dřezu – Bill si sedl dozadu a vzal mezi nohy Edwarda – a už se hnali z kopce dolů a ještě se přitom otáčeli. Byla to báječná zábava, ale nakonec se rezavé dno dřezu prodřelo, a aby mohli pokračovat v sáňkování, museli se postarat o něco jiného. Tentokrát si otesali kus hrubého prkna, tak aby se přední část podobala skluznici sáňek. Díky zmrzlému sněhovému povrchu jim to výborně jezdilo. A tak tito dva kluci sáňkovali i z nejstrmějšího svahu kopce a jejich provizorní vozítko dosahovalo opravdu značné rychlosti.

Při jedné z jízd se kluci dole pod kopcem ošklivě vybourali. Bill vstal, kabát měl plný sněhu a cítil v noze tupou bolest. Ostatní děti se okolo něj shlukly a ptaly se, co se stalo. „Ó, bolí mě noha,“ zasténal. V tom ho napadlo: „Mám v kapse tu nohavici ze skautské uniformy. To bude výborná bandáž.“ Vytáhl nohavici z kapsy, natáhl ji přes botu na bolavou nohu a nahoře stáhl zdrhovací šňůru. Právě zvonilo. Školní zvonek svolával děti zpátky do třídy.

Při odpoledním vyučování vyvolala paní Templeyová Billa k tabuli. Bill se u tabule postavil bokem ke třídě a doufal, že si ostatní děti nevšimnou, že má skautskou nohavici pouze na jedné noze. Ale všichni si toho samozřejmě všimli. Potlačovaný chichot se rázem změnil v bouřlivý smích. Bill se rozplakal, a tak ho paní Templeyová pustila dřív domů.

V dubnu přinesla paní Templeyová do školy Louisvillské noviny, ve kterých úvodní titulek oznamoval, že SPOJENÉ STÁTY VSTOUPILY DO VÁLKY S NĚMECKEM. Paní Templeyová ten článek dětem přečetla a vysvětlila jim, že 18. března 1917 německé ponorky potopily tři americké obchodní lodě a přinutily tak prezidenta Woodrowa Wilsona, aby ukončil americkou neutralitu. Spojené státy tím vstoupily do války.

Před školou právě pučely duby. Dny byly stále teplejší. Odpoledne seděl Bill ve svém zimním kabátě a celý se v tom horku potil. Z děr na špičkách tenisek mu vykukovaly prsty.

Jednou si paní Templeyová všimla, že si žáci, kteří sedí vzadu, zaccpávají nosy a tváří se, jako kdyby tam něco páchlo. Přemýšlela, jestli to nemá něco společného s Williamem Branhamem. Proč vlastně ten chlapec v takovém horku sedí v tom kabátě? „Williamě, proč si nesvlékneš ten kabát? Není ti horko?“ řekla.

Málem se mu zastavilo srdce. Kabát si svléknout nemohl; neměl pod ním košili! „Ne, paní učitelko, je mi trochu zima.“

Podivila se: „I dnes ti je zima?“

„Ano, paní učitelko.“

„No, tak pojď sem a posaď ke kamnům,“ řekla.

Bill své tajemství celou zimu neprozradil, a tak je nemohl prozradit ani teď. Váhavě si přesunul židli ke kamnům a paní Templeyová přiložila do kamen druhou vrchovatou lopatku uhlí. Pot mu potůčkem stékal po čele i po tvářích.

„Williamě, je ti ještě stále zima?“ zeptala se Paní Templeyová.

„Ano, paní učitelko.“

Zakroutila hlavou: „Hm, jsi asi nemocný; jdi raději domů.“ Bill zůstal několik dnů doma a přemýšlel, jak si pořídit nějakou košili, aby se mohl vrátit zpátky do školy. Jeho teta, tatínkova sestra, bydlela na protějším kopci, kde stála jejich chaloupka. Měla dceru přibližně v Billově věku. Nedávno je navštívili a jeho mladá sestřenice si u nich zapomněla šaty. I když měly vepředu i vzadu volánky, Bill se rozhodl, že by si z nich mohl udělat košili. Velký kus šatů odstříhl a horní část šatů si zastrčil do kalhot. Potom se prohlédl v zrcadle na jabloni. Spokojeně pokýval hlavou a louskl prsty.

Když tu krajku na jeho hrudi uviděli spolužáci, posmívali se mu, že to jsou dámské šaty.

„Ne,“ trval na svém Bill, „to je indiánský oblek!“

To bylo ale příčinou ještě většího posměchu. Dělal si z něj legraci a říkali: „Bill Branham chodí v dívčích šatech. To je bábovka!“

I přes stále trvající posměch nosil Bill košili až do začátku léta každý den. Neměl jiné východisko. Byla to jediná košile, kterou měl.

5. KVĚTNA 1923 porodila Ella svého osmého syna, kterému dali jméno Howard Duffy. Ten se připojil k těmto sourozencům: Charlesovi, kterému byly 4 roky, Jessemu 7, Edgarovi 9, Melvinovi 11, Henrymu 12, Edwardovi 13 a

Billovi, kterému tehdy bylo 14 let. Uživit svých osm dětí bylo pro Charlese stále obtížnější, hlavně během zimy. V zimě 1922 až 1923 nalíčil Bill celou řadu pastí, aby měla rodina co jíst. V lesích, které patřily panu Wathenovi, bylo hodně ondatr, vačic, králíků, bobrů a skunků. Ve dvě ráno chodíval se svítilnou kontrolovat nalíčené pasti. Domů se často vracel až těsně před odchodem do školy. Protože měl ale jen jedno oblečení, ve třídě byl občas cítit skunkem, kterého krátce předtím stáhl z kůže — a to ostatní žáci nesli nelibě. Jeho námaha byla k dobru celé rodiny. Pokud ulovil králíka, mohl ho prodat za 15 centů; za to koupil krabičku nábojů ráže .22, a tak mohl zastřelit další 3 až 4 králíky. K večeri pak matka udělala králíka, placky a omáčku. Zbylé králíky pak Bill ve městě prodal a za vydělané peníze pak nakoupil kukuřičnou nebo pšeničnou mouku.

Cesta do města Billa deprimovala. Branhamovi neměli v okolí Jeffersonville dobrou pověst a nejednou lidé raději přešli na druhou stranu ulice, aby se Billovi vyhnuli. Někteří lidé se s ním sice dali do řeči, ale jen pokud je nikdo neviděl. Jakmile šel někdo kolem, dotyčná osoba náhle přerušila rozhovor a okamžitě se vzdálila. To Billa zraňovalo. Byl si vědom toho, že jeho otec a strýcové tvořili takovou drsnou společnost — kouřili, žvýkali tabák, hráli karty, pili a pálili kořalku. Bill s hořkostí v srdci přemýšlel: „Co jsem udělal? Není to přece moje vina. Nikdy v životě jsem nepil. Proč mě s nimi házejí do jednoho pytle?“

Ne že to Bill nikdy nezkusil. Jednou na jaře v neděli ráno šli k řece spolu s Edwardem, otcem a panem Dornbushem, sousedem, který také pátil v Charlesově palírně. Chlapci se chtěli projet po řece v jejich dřevém člunu a přitom hledat zahozené láhve. Charles potřeboval láhve na pálenku, a tak za ně chlapcům dobře platil — dostávali pět centů za tučet. Pan Dornbush byl k Billovi přívětivý, a tak se na něj Bill snažil udělat dobrý dojem. Doufal, že mu dnes ráno pan Dornbush půjčí svoji pramici, která byla v lepším stavu než ta jejich. Na Billově člunu scházelo kormidlo a nebylo snadné ho v silném proudu ovládat. Místo vesel používal dvě stará prkna; Bill vesloval na jedné a Edward na druhé straně.

KAPITOLA 4

ZBITÝ BEZ MILOSTI

1922 – 1923

Na cestičce nedaleko řeky ležel větrem vyvrácený strom. Charles ho překročil, ale místo toho, aby pokračoval dál, se na něj posadil, opřel se zády o větev a řekl: „Udělejme si přestávku na malé občerstvení.“ Ze zadní kapsy vytáhl malou láhev whisky, loknul si a podal ji svému příteli, panu Dornbushovi, který si taky přihnul a vrátil ji Charlesovi. Ten ji postavil mezi větve vyvráceného stromu.

Billa napadlo, že má teď dobrou příležitost poprosit pana Dornbushe o laskavost. „Pane Dornbushi, neměl byste nic proti, kdybychom si s bratrem dnes ráno půjčili vaši loďku?“

„Jistě, Bille. Samozřejmě.“

Rozechvěn radostí si Bill pomyslel: „To je jediný člověk, který mě má rád.“

Charles si dal další doušek whisky a podal láhev svému příteli. Když si pan Dornbush přihnul, podal láhev Billovi se slovy: „Tu máš, Bille, dej si.“

„Ne, děkuju,“ řekl Bill, „nepiju.“

Pan Dornbush se překvapeně podíval: „Chceš mi říct, že ty, Ir a navíc Branham, nepiješ?“

Charles s opovržením ve tváři přikývnul a řekl: „Vychovávám bandu kluků, ale jeden z nich je slaboch, a to je právě Bill.“

Bill vybuchl hněvem: „Já a slaboch!?“ Proti takovému nařčení se ohradil. „Už mám těch řečí o slabochovi dost! Podejte mi tu láhev.“ Pan Dornbush mu podal láhev. Bill ji vzal z jeho ruky, vytáhl zátku a v hněvu ji přiložil k ústům. Zvedl ji, ale dřív, než mu jediná kapka whisky kápla do úst, zaslechl zvuk podobný šelestícímu listí — ššššššš. Ruka držící láhev se zastavila — ššššššš. Nebyla to jeho představa, bylo to stejně tak zřetelné jako rozhovor, který vedle něj probíhal — ššššššš. Bill si vzpomněl na onen hlas z topolu, který řekl: „*Nikdy nepij a nekuř ani žádným způsobem neposkvrňuj své tělo. Až budeš starší, je pro tebe připravena práce, kterou máš vykonat.*“ Vyděšen odhodil láhev a ze všech sil utíkal přes pole a z očí se mu kutálely slzy zklamání, zmatku a hořkosti.

Charles pohrdavě poznamenal: „Podívej, vždyť jsem ti to říkal. Je to slaboch.“

Kdekoliv se ocitl, čekal tam na něj ten podivný zvuk. Ve škole postoupil do sedmé třídy. Jeho učení by se dalo přirovnat k chůzi do kopce o berlič. Venkovské školy vyžadovaly, aby si studenti kupovali učebnice a psací potřeby sami. Billovi rodiče ovšem neměli peníze ani na tužky a

papír, nemluvě už o slabikářích nebo školních čítankách; a tak pokaždé, když si měl Bill udělat domácí úkol, musel si učebnici půjčit od nějakého kamaráda.

Školní osnovy v té době byly navrženy tak, aby formovaly morálku a rozvíjely charakter dítěte. Jedna hodina se Billa obzvlášť hluboce dotkla. Bylo to tehdy, když rozebírali Longfellovu báseň *Žalm života*.

*Nemluvte v truchlivých číslech mi, život že pouze prchavým snem je!
Že duše mrtvá je a dřímá kdes a věci nejsou skutečné.*

*Život je opravdový! Je to skutečnost! Hrob jeho cílem není přec!
Prach jsi a v prach se obrátíš, to ne o duši byla řeč.*

*Leč, ani radost, ani žal není cíl cesty naší přece.
Jednej tak, aby každý den tě zastihl kus dál než dnešek.*

*Umění zdlouhavá věc je a čas plyne dál, a byt' srdce statečné jak zvon,
tlumené bubnů zvuky stejně však smuteční k hrobu udávají tón.*

*Na širém světě bojišti, nebud' v tom táboře žití jak němý dobytek,
jenž větrem hnán! V potyčce vždy hrdinou se staň!*

*Nedoufej v budoucno, ať sebe hezčí je! Ať mrtvá minulost mrtvé pohřbí své! Vždy
v živé přítomnosti jednej přec!
Statečné srdce uvnitř, Boha nad sebou měj!*

*Životy velkých vzpomínkou jsou nám, že i my můžeme ušlechtilé žítí,
a odcházejíce, za sebou zanechat na písku času stopy, jenž se třpytí;*

*Stopy, které snad třeba někdo jiný, ze zbytku svých sil žitím, jenž pluje,
bratr, trošečník ubohý, když spatří je, na srdci pookřeje.*

*A proto vzhůru a konej se srdcem osudu vždy vstříc;
do cíle běž a stíhej, uč se pracovat a čekat ještě víc.*

Tato báseň Billa doslova oslnila. Ani jeho nejsmělejší sny nebyly schopny si představit ty hluboké stopy, které zanechá na písku času jeho vlastní život. Teď pro něj byla Longfellowa báseň písní naděje v jeho bezútěšné krajině života. Vznesená slova básně promlouvala k Billovu srdci a povzbuzovala tohoto čtrnáctiletého mladíka k pochopení celé nespravedlnosti, kterou ve svém životě viděl. Starší kluci se mu posmívali

a trápili ho při sebemenší příležitosti – za to, že se narodil v Kentucky, že byl chudý, že byl na svůj věk malý, prostě, že byl jiný.

Nyní Bill pochopil důvod chudoby své rodiny – byl to alkoholismus jeho otce. Jednou, když se mu děti ve škole posmívaly, že je tak otrhaně oblečený, si v učebnici dějepisu přečetl příběh o Abrahamu Lincolnovi, jak vystoupil v New Orleansu z lodi a procházel kolem aukce s otroky. Abraham Lincoln podle tohoto vyprávění údajně viděl bělocha, který nabízel na prodej velkého silného černocho, jehož manželka stála s dětmi opodál a plakala. Lincoln tlesknul rukama a řekl: „To je zlo! Jednou s tím skončuju, i kdyby mě to mělo stát život!“

Ale nic nerozněcovalo jeho představitost tak silně, jako četba o arizonské poušti z učebnice zeměpisu. Toužil se tam dostat; toužil po tom, aby se mohl projet na koni po širých pláních lemovaných kaktusy. Znělo to tak romanticky, tak pokojně, idylicky. Ozval se v něm básnický duch, ale neměl nic, na co by své myšlenky napsal; půjčil si tedy od svého spolužáka kus papíru a napsal:

*Jsem osamělý, ó, jak osamělý tam na jihozápadu vzdáleném,
tam kde hluboké stíny padají na obzoru, za horským hřebenem.*

*Plížícího se kojota zřím v červácích, v ranních oparech;
šedého vlka vytí slyším, kde dlouhorohý skot pase se.*

*Někde v kaňonu temném slyším kňučení pumy,
v pohoří Katalina vzdáleném na pomezí Arizony.*

Šikanování staršími chlapci mělo tak neblahý dopad, že bylo nakonec něčím horším, než jen posmíváním a urážením. Po vyučování se proti němu opakovaně spikli. I když byl Bill na svůj věk malý, byl odvážný a velice temperamentní, takže kolem sebe nadělal spoustu hluku. Chlapci jej sráželi na zem, ale on se zase znovu postavil. Sráželi ho tak dlouho, až se už nemohl postavit. Někdy měl ústa tak poraněná, že nemohl jíst pevnou stravu, ale musel ji pít brčkem.

Jednoho jarního dne roku 1923 Bill doprovázel domů svou kamarádku ze školy a nesl jí aktovku s učebnicemi. Při návratu domů mu cestu zastoupilo pět tyranů, kteří ho povalili do bláta. Jeden mu jízlivě nadával: „Proč s tou holkou chodíš?“ Jiný ho popichoval: „Jo, nebudeš s ní chodit, ty špinavej kentuckej švábe.“ Věděli, že se Bill narodil v Kentucky a

že jeho maminka je napůl indiánka, což z ní dělalo squaw, a tak se mu posmívali jako kentuckému švábovi.

Tu urážku si Bill nenechal líbit a pustil se do nich se zařatými pěstmi. Ale pět na jednoho, to byla přesila. Prali se s ním tak dlouho, dokud mu nechytli ruce. Čtyři ho drželi, zatímco jeden vzal kámen a tloukl jím Billa do obličeje, až zůstal bezmocně ležet.

Bill úpěnlivě prosil: „Pusťte mě. Slibuju, že půjdu přímo domů.“

Jelikož byl skoro v bezvědomí, kluci s tím souhlasili. Na rozloučenou ho ještě srazili obličejem k zemi na tvrdý kamenitý podklad cesty a než ho úplně nechali na pokoji, ještě do něj několikrát kopli a tím své hanebné dílo ukončili.

Bill šel přímo domů, ale ne proto, aby tam zůstal. Sundal svou pušku, dvaadvacítku značky Winchester, která visela nade dveřmi domku, do zásobníku vložil 16 nábojů a potom spěchal zkratkou přes houštinu k místu u cesty, o kterém věděl, že tudy budou kluci procházet. Schoval se u cesty a čekal. Brzy na to uslyšel jejich hlasy.

„To bude pro toho kukuřičnýho suchara poučení, že s tou holkou nemá co chodit,“ řekl jeden. Druhý se přidal: „Viděli jste, jak se vyděsil?“ Další řekl: „Jo, ten kentuckej šváb si to po dnešku dobře zapamatuje.“

V tom zpoza křoví vystoupil Bill. S nabitou namířenou puškou jim zastoupil cestu. Klidným hlasem jim řekl: „Kdo z vás chce zemřít jako první, aby se nemusel dívat, jak umírají ti druzí?“ Pět chlapců zbledlo a hrůzou a zděšením zaúpělo. Bill řekl: „Žádný fňukání, zemřete všichni jeden po druhém“ — hlavní ukázal na kluka, který ho tak krutě ztloukl kamenem a řekl: „Ty půjdeš jako první.“

Zmáčkl spoušť. *Cvak*. Náboj nevystřelil. Bill rychle natáhl závěr a do komory vložil jiný náboj. *Cvak* — zase nic. Mezitím kluci, ve snaze co nejrychleji uniknout, s křikem utíkali pryč a schovávali se do příkopů a křoví. Bill měl v úmyslu je postřílet, vkládal proto náboje do pušky a mačkal spoušť tak rychle, jak jen to šlo — *cvak, cvak, cvak, cvak...* ale žádný náboj nevystřelil.

Chlapci utekli. Na zemi kolem Billa leželo všech 16 nábojů. Zvedl je ze země, sfoukl z nich špínu a vložil do pušky. Potom namířil do stromu, zmáčknul spoušť a — *bum, bum, bum, bum...* Tentokrát každý náboj vystřelil a zaryl se do kmenu, až z něj lítaly třísky. Bill stál uprostřed cesty plný vzteku. Najednou se začal smát — byl to hrubý slabomyslný smích,

který vyvěral z hlubin jeho zoufalství. Smál se tak, až mu slzy stékaly po oteklém obličeji.

V létě, po ukončení školního roku, Bill ze školy odešel a už se do ní nikdy nevrátil.

WILLIAM BRANHAM strávil čtrnáctý rok svého života, rok 1923, s otcem při práci na zahradě a obdělávání pole. Charles měl na orání dva koně – svého starého a potom mladšího, kterého si půjčoval od pana Wathena. Jelikož měl dva

jednoradliční pluh typu Moldboard, oral vždy oběma najednou. V červnu, když Bill oral se svým otcem mezi řádky kukuřice, začaly koně najednou frkat a nervózně dupat nohama. Bill se snažil svého koně udržet mezi řádky, tak aby pluh nepoškodil stvolu kukuřice. Zakřičel: „Tati, co se s tím koněm děje?“

Charlesův kůň rovněž nervózně podupával nohama. Zastavil se tedy, otřel si obočí svým kostkovaným kapesníkem a zadíval se k obzoru: „Synku, blíží se bouřka.“

Bill se zadíval na čistou modrou oblohu: „Bouřka? Nevidím, že by se schylovalo k bouřce, tati.“

„Ty tomu nerozumíš, synu. Bůh dal těm koním instinkt. Oni tu bouřku cítí už z dálky.“

Pokračovali v orbě, ale neudělali víc než dva řádky, když temná mračna zakryla obzor. Jen tak tak stihli přivést koně zpátky do chléva a už se spustilo hromobití. Bill jen zřídka kdy přemýšlel o Bohu, protože toto téma bylo v jejich domě zcela výjimečným předmětem rozhovoru. Ale tentokrát o Něm musel přemýšlet, totiž, jaké instinkty Bůh ještě těmto tvorům dal. Uvažoval o všech úžasných věcech, které vyzoroval v přírodě, a tak usoudil, že ten Bůh musí být opravdu nějaký moudrý chlapík.

Jednou, v sobotu ráno, se Bill se svolením otce vydal na celý den do města. Charles mu dal deset centů za celotýdenní práci a poznamenal: „Neutrať to všechno najednou, hochu.“

Do Jeffersonville se dopravil autostopem a šel domů ke svému bratranci Jimmy Poolovi. Pak se šli spolu s Jimem a Ernestem Fisherem projít po městě a utratit své peníze. Když tak kráčeli, Bill v kapse nahmatal svých deset centů. Cítil se opravdu bohatý. Nejdřív si koupil za jeden cent smetanovou zmrzlinu, a když ji snědl, koupil si ještě další dvě. Potom se zastavil v cukrárně u Shimpfů a s údivem se rozhlížel po policích, na kterých stály skleněné dózy plné cucavých bonbónů. Bill tuto cukrárnu už

KAPITOLA 5

NEŠŤASTNOU NÁHODOU ZASAŽEN STŘELOU

1923 – 1924

jednou navštívil, a proto dobře věděl, co má nejrady. Zaplatil dva centy za půl kila červených skořicových pálivých bonbónů zvaných Redhot. Zůstalo mu tedy ještě pět centů — to bylo dost, aby si mohl dovolit jít na dvojprogram do kina Leo.

Poté co zhlédl několik hodin westernů, byl plný iluzí o životě na divokém západě a o šviháckém hrdinovi na ranči. Jedno z jeho mladistvých přání bylo stát se opravdovým kovbojem s koženými návleky a botami, v širokém kovbojském klobouku a s tvrdohlavým koněm, na kterém neumí jezdit nikdo kromě něj. Často slyšel otce vyprávět o tom, jak byl v mládí krotitelem koní a prošel rodea od Kentucky až po Texas. Bill si pomyslel: „No, až budu trochu starší, pojedu na západ a stanu se opravdovým jezdcem.“

Bill tedy „trénoval“ na jejich tažném koni. Poté co se svým otcem strávili celý den na poli, se vracel vždy brzy domů, protože na něj čekaly ještě domácí povinnosti. Zavedl svého unaveného koně za stodolu k napajedlu, které bylo zhotoveno z vydlabaného kmene. Kůň okamžitě ponořil nozdry do vody a velkými doušky pil, zatímco mu Bill uvolnil postroj a zanesl ho do stáje. Mladší Billovi bratři se shromáždili u napajedla, nad kterým vesele bzučely včely. Sbírali koňské žíně vyčesané z hřívy a ocasu a pletli si z nich „koňského“ hada, kterého pak položili do žlabu. Kůň, který pil, rozvlnil v napajedle hladinu vody a had se zavlnil jako plázcí se ploskolebec (vodní chřestýš) na hladině.

Bill přinesl ze stáje sedlo a položil ho na koňský hřbet. Natrhal několik pichlavých větví z keřů, které rostly nedaleko napajedla, a vložil je pod sedlo, ještě než ho upevnil. Jeho bratři se zatím posadili na zídku a čekali na podívanou. Pak vyskočil do sedla, patami pobídnul koně a snažil se ho přimět ke skoku. Po celodenní práci unavený starý ubohý kůň jen zařehotal a otočil se dokola, přičemž stěží zdvihal kopyta od země. Bill se kolébal v sedle sem a tam a předstíral, že jeho kůň je divoký a nezkontrolovatelný. Pak zakřičel: „Dívejte, kluci! Jsem kovboj!“ A plesknul koně svým slaměným kloboukem po zadku. Všichni bratři se tomu smáli a tleskali.

Podzim, po skončení žní, strávil Bill více méně v lesích; rybařil a lovil zvěř se svým jezevčíkem Fritzem. Bill měl svého psa rád a chlubil se, že Fritz je schopen snad každého tvora zahnat na strom. Ani skunk jeho věrného přítele neodradil. Zahnal ho do houští, pak běhal kolem a štěkáním se ho snažil udržet v pasti. Když ho Bill doběhl, stačilo, že nadzvedl větve křoví a zavolal: „Vem ho.“ Fritz bez váhání skočil do křoví a

skunka zakousnul, aniž by ho odradil odporný zápach tekutiny, kterou ho skunk postříkal. Ovšem Billova maminka něco takového neschvalovala.

Lov a rybaření znamenalo pro Billa něco víc než jen pouhé povyražení; hodiny strávené v lesích se pro něj staly úkrytem před vnějším světem, oázou klidu v jeho životě, jinak až příliš často přeplněném nesnesitelnými událostmi. V lese se Bill již necítil jako vyvrhel. Cítil se, jakoby byl součástí divočiny, součástí rytmu ročních období a součástí řádu vesmíru. Měl pocit, že tam patří.

Bill se začal na svých pochůzkách čím dál víc vzdalovat od domu, až jednou objevil místo zvané „Tunelový mlýn“, které bylo vzdálené asi 25 kilometrů severovýchodně od Jeffersonville, poblíž Charlestownu v Indianě. Tato lokalita byla pojmenována podle pozoruhodného vodního mlýna na řece zvané „Čtrnáctá míle“. Počátkem 19. století jistý muž, jménem John Work, hledal vhodné místo na stavbu mlýna. Najít vhodné místo nebylo jednoduché. Voda musela mít dostatečnou rychlost a sílu, aby mohla po většinu měsíců v roce otáčet obrovským vodním kolem. John Work si všiml, že v jednom místě se řeka vine kolem veliké skály a v tom úseku klesá o 10 metrů. Chytrě spočítal, že kdyby postavil mlýn v dolní části skály a pomocí střelného prachu by prorazil ve skále tunel, který by přiváděl vodu přímo dolů, proud vody by byl pak dostatečně silný, aby roztočil mlýnské kolo. Stavba mlýnu a tunelu byla dokončena v roce 1820, a díky tomu lokalita získala příhodné jméno „Tunelový mlýn“. O třicet let později syn Johna Worka prodal tento mlýn panu Wilfordu Greenovi, jehož rodina mlýn dlouhé roky provozovala. A proto byla někdy tato lokalita místními usedlíky nazývána „Greenův mlýn“.

Tunelový mlýn byla lokalita vzdálená od civilizace a přímo se hemžila vysokou zvěří, vačicemi, skunky, mývaly, ondatrami, bobry a veverkami. Voda plná ryb, kolem dokola stromy, pahorky, rokle, tůňky a pokoj a klid – zkrátka vše, co bylo Billovi potřeba k životu. Často tam jezdíval autostopem – zastavil nějakou dodávku, která zajišťovala kyvadlovou dopravu mezi Charlestonem a Jeffersonville. Někdy se mu podařilo přesvědčit své dva kamarády, Jimmy Poola a Sama Adaira, aby jeli s ním. Někdy vzal Edgara a Henryho. Obvykle přespávali v nějakém opuštěném lesním srubu a snídani si vždycky vylovili přímo z řeky. V jednom místě se řeka měnila v asi tři metry hlubokou a patnáct metrů širokou tůň. Byla skvělým přirozeným koupalištěm. Bill toto místo nazýval Bobří údolí. Přinesli sem dlouhé lano a přivázali ho na větev stromu rozprostírající se nad vodou. Z břehu se tak mohli zhoupnout dlouhým obloukem nad tůň; pak se pustili lana a padali rovnou do vody. To jim přineslo nespočetné hodiny radostné zábavy.

Když se Billovi nepodařilo nikoho přemluvit, aby šel s ním, cestoval autostopem k tunelu sám. Strávil pak dlouhé dny lovem, rybažením a prozkoumáváním drsného lesnatého okolí. Během jednoho takového toulání náhodně narazil na místo svého budoucího úkrytu. Když obcházel jeden vrchol z druhé strany, objevil na jeho úpatí vápencovou skálu. Pod ní se svah prudce svažoval do strže hluboké asi 30 metrů. Celá lokalita byla hustě zalesněna a všude kolem dokola ležely velké vápencové balvany kdysi uvolněné a spadlé ze skály. Bill chtěl opatrně projít souběžně s úpatím pahorku, ale najednou si nedaleko své nohy všiml asi půlmetrové díry, která byla téměř dokonale ukrytá pod porostem. Nejdříve měl za to, že to bude liščí doupě – škvíra ve skále, která poskytuje zvířatům úkryt před nepohodou. Ale podrobnější průzkum ukázal, že se jedná o ústí do jeskyně. Tato díra klesala do hloubky asi jednoho metru a z tohoto místa dno klesalo dolů do hlubin hory. Měla tvar úzkého průchodu, který byl ale dost široký na to, aby se v něm šlo postavit. Vzduch byl studený a vlhký. Když Bill vešel do chodby, tápal ve tmě, až dostal strach. Co když spadne do nějaké díry? Nechtěl sestupovat v té tmě příliš hluboko. Půjde sem jindy a lépe se na to připraví.

Když sem Bill přišel podruhé, měl s sebou svíčky, aby mohl jeskyni důkladněji prozkoumat. Protáhl se otvorem a skrčen sklouzl k místu, kde se již mohl postavit. V tomto místě byla chodba široká pouhých 40 centimetrů. Svislé stěny byly drsné a křivolaké. Mihotavé světlo svíčky osvětlovalo mnoho zákoutí vápencového interiéru. Průchod se poněkud stácel doprava a trochu se rozšiřoval. Zde byly strop i podlaha jeskyně téměř rovné, jako kdyby jeskyně byla stvořena pro člověka. Byl tam i takový rovný výčnělek velikosti postele, který vyčníval z jedné ze stěn. Po dalších čtyřech metrech se chodba znovu zužovala; podlaha i strop byly opět nerovné; na stropě bylo plno hranatých do sebe těsně zaklíněných vápencových kvádrů, které působily dojmem, že mohou každou chvíli spadnout.

Bylo to asi 8 metrů od vchodu, kde se najednou naplněn úžasem zastavil. Jeskyně se před ním rozšiřovala do tvaru malého pokoje. Uprostřed místnosti stál stůl tvořený jedním masivním vápencovým kvádrem. Byl to obdélníkový blok asi metr vysoký a metr dvacet dlouhý. Povrch stolu byl pozoruhodně rovný a vodorovný, a všechny čtyři strany byly dokonale hranaté. Ale nejpřekvapivějším rysem pokoje byla špičatá tříhranná skála čnějící dolů ze stropu, která měla tvar obrácené pyramidy. Tento mohutný kámen visel přesně nad stolem a vrchol pyramidy byl pouhých několik centimetrů nad povrchem stolu.

Bill byl tímto objevem potěšen. Byla to dokonalá skrýš. Rozhodl se, že to neukáže ani svým bratrům, ani kamarádům. Bude to jeho zvláštní osobní tajemství. Když vyšel z jeskyně, zamaskoval její ústí tak, aby ji žádný tramp ani myslivec náhodou neobjevil.

Byla to ta lepší léta jeho mládí, hezké vzpomínky – toulání se po lesích, spaní pod širákem, chytání ryb k snídani, k obědu lov zvěře puškou kalibru .22. Billovo střelecké umění se zlepšovalo, až dosáhl toho, že byl schopen zasáhnout veverka na 50 metrů a zasáhnout ji pokaždé mezi oči. Bylo to z jeho strany opravdu umění, protože dokud veverka neobrátila hlavu patřičným směrem, nezmačkl spoušť. Stejně zručný byl i při střelbě z brokovnice; dokázal zasáhnout ptáka v letu.

Jednou večer na podzim roku 1923 šel čtrnáctiletý Bill domů se svým bratrancem Jimmy Poolem. Odpoledne byli lovit ptáky, ale teď byli myšlenkami úplně jinde – žertovali, smáli se a strkali do sebe. Naneštěstí Jimmy zapomněl zajistit svou pušku. Ta znenadání vystřelila a zasáhla Billa zblízka do nohy. Zoufale vykřikl a upadl na zem.

Jimmy k němu poklekl a začal koktat: „Promiň, Bille. Je mi to líto. Byla to náhoda. Nechtěl jsem to udělat“ – pak se mu podíval na nohu a zbledl. „Bille, nehýbej se. Přivolám pomoc.“

„Ne, nenechávej mě tu,“ křičel Bill. Ale Jimmy už běžel jako střela. Když se Bill podíval na své nohy, zhrozil se, protože byly skoro naskrz prostřelené. Otočil rychle hlavu a zachvěl se hrůzou. „Bože, smiluj se nade mnou,“ zasténal, „víš přece, že jsem nikdy“ – tady se zastavil a pokoušel se ve svém životě najít něco dobrého, něco, čím by mohl získat Boží přízeň. Jediná věc, na kterou si vzpomněl, byla: „Bože, smiluj se nade mnou, víš, že jsem se nikdy nepošpinil cizoložstvím.“

Jimmy se brzy vrátil se sousedem Frankem Eichem, který zavezl Billa do nemocnice Clark County memorial. Bill byl v šoku a křičel, když mu sestřičky nůžkami odstříhávaly kusy masa a důkladně čistily otevřené rány po brocích. Pan Eich držel Billa za ruku. Když sestřičky skončily, musely Eichovu ruku z Billových sevřených prstů vypáčit. Rentgen ukázal, že jeden z broků je těsně vedle tepen a že nepatrné škrábnutí by mohlo tepny protrhnout a Bill by mohl vykrvácet. Transfúze se tehdy ještě neznala. Ztráta velkého množství krve by pro něj byla osudná.

Tu noc spal Bill neklidně, poplakával nebo sténal bolestí. Někdy kolem půlnoci ho probudil zvuk, jako kdyby něco šplouchalo. Sáhl rukou vedle zraněné nohy a nahmatal kaluž krve. Zazvonil na sestřičku. Nedalo

se však udělat nic jiného, než jen utřít krev do ručníku a pevněji stáhnout obvaz.

Druhý den ráno zavezly ošetřovatelky Billa na operační sál, kde dostal éterovou narkózu. Doktor Reader dělal vše, co mohl, aby vzniklou škodu napravil, ale jelikož byl Bill příliš oslabený, doktor si myslel, že to chlapec stejně nepřežije. Během této tvrdé zkoušky mu byl nablízku otec s matkou a ještě dvě další ženy: paní Stewartová, přítelkyně jejich rodiny a paní Roederová, jejíž manžel byl šéfem místního autoservisu.

Bill byl osm hodin v narkóze. Když konečně otevřel oči, spatřil paní Roederovou, která seděla vedle něj na lůžku a plakala; byl totiž velice blízko smrti. Znovu usnul. Během následující hodiny pak ještě několikrát upadl do bezvědomí. Pak ale přišlo něco – něco jako sen, ale bylo to jasnější než sen; bylo to průzračné jak sklo, bylo to jako kdyby tam skutečně byl... a v tom podvědomí pocítil, jak padá skrz kupy mraků do temné věčnosti; noří se hlouběji, hlouběji a hlouběji... Připadalo mu, že ten svět, ve kterém se nachází, nemá žádný základ, nic, co by mohlo jeho pád zastavit. Zakřičel: „Tati!“, jeho slova však byla prázdná a bez života. „Mami!“ zakřičel, „mami!“ – jeho maminka tam však nebyla. „Bože!“ křičel, „zadrž mě!“ Jeho žalostné zasténání se jen rozléhalo v prázdnotě. Je snad ta temnota bez konce? Přešel snad na druhý svět mimo Boží dosah? Bude takhle padat navěky? Padla na něj hrůza.

Pak uslyšel nějaké nevýrazné zvuky – strašidelné, kvílivé zvuky. Jak padal dál, byly čím dál tím hlasitější, až jimi byl ze všech stran obklopen – sténáním a kvílením. Teď se v té temnotě objevovaly i tváře, ženské ohyzdné tváře se zelenými hnisajcími boláky kolem očí a se zkřivenými ústy, a sténaly: „Och... och... och... och...“

Bill úpěnlivě prosil: „Ó, Bože, smiluj se nade mnou! Smiluj se! Jestli mi dovolíš se vrátit zpět a žít, slibuju Ti, že budu hodným chlapcem!“

V té chvíli se ocitl zpátky v nemocničním pokoji. Jeho zakalený zrak hleděl na tmavé hluboké maminčiny oči. Její tvář se rozjasnila a s pláčem svého syna objala: „Ó, Bille, Bille, mysleli jsme, že jsi zemřel. Díky Bohu, že jsi naživu.“

Naživu ano, ale jeho život visel stále na vlásku. Tehdy ještě nebyl dostupný penicilín, a ty ošklivé rány byly zarudlé infekcí. Jeho pobyt v nemocnici se prodlužoval o celé týdny. Branhamovi neměli peníze na to, aby mohli zaplatit za pobyt v nemocnici, a tak paní Roederová zahájila ve prospěch Billa dobročinnou sbírku mezi členy jejího církevního

dobročinného spolku, Svobodnými zednáři, Ku-klux-klanem i soukromými nadacemi. Nakonec byly všechny výdaje uhrazeny.

Lékaři nakonec usoudili, že Billův stav se natolik zlepšil, že by mohl jít domů. Jeho trápení však žel ještě neskončilo. Doma byl i nadále upoután na lůžko. Míjely měsíce, a jeho nohy nebyly ani o trochu lepší. Dlouhé hodiny plné bolestí sebou Bill házel na slavníku a přemýšlel o svém zvláštním prožití, během kterého se nořil do té strašné tmy. Připadalo mu to tak živé a tak skutečné. Kde vlastně byl? Lékaři mu později řekli, jaký byl tehdy jeho zdravotní stav; tep se mu zpomaloval, takže si byli jisti, že brzy zemře. Bill přemýšlel o tom, jestli skutečně nepadal do pekla. Stále ho to pronásledovalo. Pomyslel si: „Ó, jen abych se tam už nikdy nevrátil; kéž by se tam nikdo z lidí nedostal.“ Pak si vzpomněl i na slib, který dal Bohu. — „Pokud mě necháš na živu, slibuju, že budu dobrým chlapcem.“ Ale co to znamená „být dobrým chlapcem“? A kdo je vlastně Bůh? Všechno to, co prožil, pro něj bylo záhadou.

Po mrazivé zimě roku 1924 přišlo jarní oteplení, ale bylo zřejmé, že stav Billových ran, místo aby se zlepšoval, se nadále zhoršoval. Oteklá lýtka byla dvakrát větší a otok sahal až ke stehnům, takže nemohl narovnat nohy. Doktor Reader ho vyšetřil a zjistil, že zbytky nečistot v ranách způsobily otravu krve. Bill byl znovu ve velkém nebezpečí. Lékař doporučil amputaci nohou až po kyčle. Přijít o nohy — tu myšlenku Bill nemohl snést. Jak by pak mohl lovit a toulat se po lesích? Raději aby zemřel. Rázně amputaci odmítl; se slzami v očích řekl: „Ne, pane doktore, raději to řízněte výš, tadyhle,“ — a rukou si přešel po krku.

„Pokud bychom amputaci neprovedli, zbývá ještě naděje,“ odpověděl doktor Reader, „mohli bychom se pokusit z ran ta cizí tělesa odstranit. Je ale malá pravděpodobnost, že se to podaří.“

Bill se chopil této jiskřičky naděje. A tak sedm měsíců po tom nešťastném zásahu z pušky ležel Bill znovu na operačním stole. Dr. Reader a Dr. Pearl, odborník z Louisville, znovu otevřeli rány a opatrně kontrolovali svaly a vytahovali ven mastné zbytky oděvu a všechno olovo, které byli schopni najít. Potom každý řez zašili a věřili, že udělali to nejlepší, co bylo v jejich silách.

Po narkóze spal Bill mnoho hodin. Když se začal probouzet k vědomí, měl další neobyčejný zážitek, stejně tak živý a skutečný jako ten předchozí, ale tentokrát úplně jiný. Teď si byl jistý, že je při plném vědomí, protože ležel v nemocnici na posteli a díval se přímo na otce. Nemocnice však začala mizet a najednou měl dojem, že se nachází na západě někde

na prérii. Všude kolem, kam jen dohlédl, rostly kaktusy a trsy trávy. Na obloze před ním zářil jako slunce velký zlatý kříž a vysílal paprsky světla. Bill tím směrem zvedl ruce a některé z těch paprsků jakoby přímo ozářily jeho hrud'. Pak celý ten úkaz zmizel a Bill se ocitl opět na nemocničním lůžku a díval se na svého otce.

Operace se podařila.

PROSTŘEDÍ, VE KTERÉM WILLIAM BRANHAM vyrůstal, bylo příčinou zkreslených názorů na opačné pohlaví. Mnohokrát byl svědkem toho, jak vdané ženy celou noc vyváděly s cizími muži. K ránu byly tak opilé, že jim

museli dát napít kávy a nutili je chodit kolem dokola, aby vystřízlivěly alespoň natolik, aby mohly dovrávorat domů a připravit svým rodinám snídani. Něco takového v Billovi vzbuzovalo opovržení. Pomyslel si: „Jestli jsou takové, nikdy bych takovou ženu nechtěl, i kdyby mě k tomu nutili.“

Díky tomu se Bill vyhýbal jakýmkoliv společenským událostem, během kterých mohlo dojít ke kontaktu s děvčaty. Ať se jednalo o oslavu narozenin nebo o tancovačku, Bill se tomu zdaleka vyhýbal. Při prvních zmínkách o něčem takovém si zapsal hodinu a místo konání a zajistil si, aby v tom čase byl právě někde jinde. Jeho rodiče si občas zvali své sousedy na hlučný mejdan. V takových případech si Bill bral lucernu a psa a toulal se po lese, kde lovil až do půlnoci mývaly a vačice. Když se pak vrátil domů, a muzikanti ještě fidlovali, vyšplhal se na střechu kůlny a tam spal až do rána.

Ukončení školní docházky nevyřešilo žádný z Billových problémů; pouze je změnilo. Nadále se musel potýkat s pohrdavým postojem lidí vůči sobě. Většina chlapců z okolí ho neměla ráda kvůli tomu, že nekouřil a nepil; děvčata ho zase neměla ráda, protože s nimi nechodil na zábavy a neúčastnil se večírků. Nikdo mu zkrátka nerozuměl. A co bylo ještě horší, Bill nerozuměl ani sám sobě. I když měl lidi rád a toužil po tom, aby ho uznávali, nemohl se donutit k tomu, aby se choval tak jako ostatní chlapci jeho věku.

Uvažoval takto: „Kdybych měl takovým vyvrhelem společnosti opravdu zůstat, raději se stanu lovcem. Až budu dospělý a vydělám si dost peněz, abych se mohl postarat o svou matku, pojedu do státu Colorado nebo Washington nebo do Britské Kolumbie a stanu se lovcem. Vezmu si s sebou pušku, pastí a smečku psů a budu tam žít až do smrti. A nikdy se neožením.“

Pokud Bill dělal takové dalekosáhlé plány, bral vždy zřetel na svoji matku. Bylo to pro něj bolestné, že musela tolik strádat kvůli tomu, že otec vedl tak nutný život. Nebylo jí ještě ani třicet a byla matkou osmi chlapců;

KAPITOLA 6

ZDRUCJÍCÍ ÚDER

1925 – 1927

nejstaršímu z nich bylo patnáct. Neměli nikdy dost peněz; nikdy dost oblečení; často nebylo co vložit do úst. Bill někdy vídával matku, jak seděla s pláčem celou noc na zápraží se sourozencem v náručí, zatímco uvnitř spal zamčený a do němoty opilý Charles. Přesto všechno Ella Branhamová zůstávala svému muži věrná a dělala všechno proto, aby byla rodina ošacená, sytá, a pokud možno šťastná. Bill ji měl rád kvůli její mravopočestnosti. Ale ještě něco; miloval ji, protože ho brala takového, jakým byl, se všemi jeho zvláštnostmi. Měl pocit, že si zasluhuje lepší život a považoval její blaho za část své osobní zodpovědnosti. Její příklad byl pro Billa nadějí, že snad na světě existují ještě další takové počestné ženy.

Kolem roku 1926 se do města přistěhovala dívka, která se spřátelila s děvčetem, se kterým chodil Jimmy Pool. A jelikož byli Jimmy a Bill dobrými kamarády, Bill se s ní setkal v Jimmově domě. Její krása ho okouzila. Zdálo se mu, že má oči jako holubice, zuby bílé jako perly a šiji jako labuť. Když mu ji Jimmy představil, dívka zamrkala očima a koketně řekla: „Ahoj, Bille.“ To bylo ono. Bill naletěl.

O něco později Jimmy sehrál i roli prostředníka: „Myslím si, že tě má ráda, Bille.“

Bill se rozplýval: „Myslíš to vážně?“

„Stoprocentně. Mám nápad. Proč bychom si nemohli domluvit společné rande? Vezmeme dívky na projížďku starým tátovým Fordem – pokud ho ovšem nastartujeme.“

„Nevím,“ řekl nervózně Bill.

„Určitě, to bude fajn. Ale potřebujeme nějaké peníze. Kolik jsi schopen sehnat?“

Bill chvíli váhal, ale pak se rozhodl, že pokud by ho ta nádherná dívka měla opravdu ráda, pak by za to stála i nějaká útrata. „Mám 30 centů.“

To se Jimmymu líbilo. „Dobrá. Já mám 35 centů. To by mělo stačit. Kromě benzínu musíme koupit nějaké pití nebo zmrzlinu a tak dále.“

Billa napadlo, že by se mohl před touto dívkou blýsknout v lepším světle. „Jimmy, ty budeš řídit a já budu nakupovat.“

„To je dobrý nápad.“

Zadní nápravu museli nadzvednout zvedákem a asi desetkrát otočit klikou, než starý ford modelu „T“ naskočil. Slunce se už sklánělo k obzoru, když byli konečně ve společnosti svých dívek. Bill seděl se svou nápadnicí

vzadu. Jako vždy byl ostýchavý, seděl co nejdál na jedné straně a ona na druhé. Doufal, že vzdálenost mezi nimi a tma dostatečně skryjí jeho obnošené oblečení.

S otevřenou střechou za měsíčního svitu uháněli krajinou - neměli před sebou vlastně žádný konkrétní cíl. Vepředu seděl Jimmy se svou kamarádkou a vesele si povídali. Bill seděl tiše a jeho přítelkyně po něm po očku pokukovala. Přemýšlel o tom, jak oslnivě v tomto měsíčním svitu vypadá a jeho srdce se nadouvalo hrdostí při pomýšlení, že tato kráska s ním bude chodit. Snad nejsou všechny dívky tak špatné.

Pohlédla na něj a usmála se: „Hezký večer, že?“

„Ano,“ odpověděl Bill.

„V zahradě Sycamore je dnes večer taneční zábava,“ řekla, „pojďme tam.“

Bill ztuhlul: „Ne, raději ne. Já netancuju.“

Ještě nějaký čas projížděli krajinou, až dorazili k obchodu s potravinami. Bill s Jimmym měli už předtím naplánováno, kdo bude co dělat. Bill si odkašlal: „Jimmy, mám žízeň. Nemyslíš, že bychom měli zastavit?“

„Dobrý nápad, Bille.“ Jimmy zastavil před vchodem do obchodu a řekl: „Půjdu koupit něco k jídlu a k pití.“ To bylo také předem připraveno, protože Jimmy u sebe neměl ani cent. Zaplatili 25 centů za 10 litrů paliva a zůstalo jim 40 centů, které měl v kapse Bill.

„Kdepak, Jimmy,“ řekl Bill, „já to zařídím.“

Sendviče stály 5 centů kus. Koupil čtyři velké sendviče se šunkou posypané cibulí. Sotva mu zbylo na čtyři coly. Za příjemného večerního vánku a za doprovodu cvrčků seděli v autě a pojídali. Bill se cítil dobře. Dívky se k němu chovaly opravdu mile! Dnes večer měl pocit, že patří do party – je opravdu někým.

Když vypili colu, vzal Bill láhve a odnesl je do obchodu, aby mu vrátili zálohu. Když se vrátil, seděli všichni tři v autě a kouřili. Bill nevěřil svým vlastním očím – jeho dívka, ta krásná dáma, kouřila! Zaklonila hlavu a nosem vypustila dým. Bill strnul. Vyšplhal na zadní sedadlo a těžce do něj dosedl. Jeho dívka se zeptala: „Chceš cigaretu, Bille?“

„Ne,“ odpověděl zamračeně, „nekouřím.“

Otráveně se na něj podívala a řekla: „Bille Branhame, co to s tebou je? Nejdříve jsi řekl, že netancuješ, teď mi říkáš, že nekouříš. Co tě vůbec baví?“

„Rád chodím na lov a rád chytám ryby.“

„To je nuda,“ řekla a ohrnula ret, „tady máš, Bille, zakuř si a trochu si užij.“

„Kdepak. Radši ne.“

„Chceš tím říct, že my holky jsme statečnější než vy chlapi?“ podotkla jízlivě. „Ty jsi teda pěkně slaboch.“

Slaboch? To hrozné slovo ho ranilo víc, než kdyby se chytil do pasti na bobra. Slaboch? Srdcem mu projela bolestivá rána. On a slaboch? - v žádném případě. On je přece „velký drsný Bill“ — zálesák, lovec, rváč. Slaboch? Hned jí to dokážu. „Podej mi cigaretu,“ rozkázal.

Povýšenecky vyklepala z krabičky cigaretu a podala mu ji. Bill řekl: „Dej mi oheň.“

„Teď to zní chlapsky,“ řekla a podala mu zápalky.

Bill zapálil zápalku, a obě ruce, v jedné cigaretu a ve druhé zápalku, zvedl k ústům. Dřív než se ale cigareta dotkla jeho rtů, uslyšel nějaký zvuk. Bylo to jako šelest listí ve větru. Dal cigaretu pryč od úst a pozorně naslouchal. Teď neslyšel nic. „Zase ty moje představy,“ pomyslel si.

„Co ti je, Bille?“ zeptala se dívka.

Potrásl hlavou: „Nic, snažím se si zapálit.“ Znovu zvedl cigaretu k puse a znovu zaslechl ten zvuk; tentokrát hlasitěji - hluboký trvalý vánek, rostoucí a sílící víc a víc, až mu v uších zahučelo: ŠŠŠŠŠŠŠ! Ruce mu ztuhly v půli cesty k ústům. V mysli se mu vybavila vzpomínka na ten hluboký hlas z topolu, na to varování: „*Nikdy nepij a nekuř, a neposkvrňuj žádným způsobem své tělo. Až budeš starší, mám pro tebe připravenou práci, kterou budeš konat.*“ Ruce se mu zachvěly. Zápalka mu dohořela až k prstům, a tak ji odhodil. Pak zahodil i cigaretu a rozplakal se.

Jeho dívka vyprskla smíchy: „Teď jsem se přesvědčila, že jsi slaboch.“

Nahněvaný, znechucený a vyděšený Bill otevřel dveře, vyskočil ven a běžel po silnici a plakal. Jimmy jel za ním: „Bille, pojd.“ Bill odmítavě zakroutil hlavou: „Ne, Jimmy,“ a šel dál. Jimmy zastavil a naléhal na něj,

aby nasedl do auta; jeho dívka se mu mezi tím nemilosrdně vysmívala: „Bille Branhame, ty slabochu, myslela jsem si, že jsi chlap.“

Bill zavzlykal: „To jsem si taky myslel“ — a odbočil ze silnice do polí; tam už za ním auto nemohlo. Šel, kam ho nohy nesly, až přešel kopec, za kterým ho nebylo ze silnice vidět. Lehl si na zem a stěžoval si Měsíci: „Jsem na nic, nemůžu najít žádné kamarády. Mezi kluky jsem jako černá ovce. Nikdo mě nemá rád. Proč vlastně žiju? Jaký to má smysl? Raději bych na místě umřel, aby to všechno skončilo. Ta podivná věc mě svazuje a já nevím, co mám dělat.“

Tak dlouho vzlykal, až jeho emoce ochladly. Pak se posadil, hleděl na měsíc a cítil se mrtvý jako ta kamenná koule bez života uprostřed vesmíru. Najednou pocítil něco zvláštního, takový tlak na kůži. Byl si jist, že není sám. Zatajil dech a pozorně naslouchal. Žádný zvuk neslyšel. Rozhlížel se kolem po polích ozářených měsíčním svitem. Nikdo tu nebyl; a přece cítil, že někdo nebo něco je na blízku. Vzhůru po zádech mu stoupal mráz. Byl tak vyděšený, že začal utíkat domů.

Takovéto zkušenosti Billa přesvědčovaly, že jeho život je od života ostatních lidí kromě chudoby ještě i jinak odlišný. Tyto podivné příhody se opakovaly zcela neočekávaně a trápily ho — jako třeba náhodné setkání s věstkyní. Byli tehdy s Jimmy Poolem na jarmarku. Šli středem ulice a poslouchali prodavače, kteří zvali kolemjdoucí ke svým stánkům a hlasitě vychvalovali své hry a zboží. Bill s Jimmym minuli stánek věstkyně, před kterým stála mladá cikánka.

„Hej, ty,“ zavolala cikánka, „pojď sem na chvíli.“ Chlapci se otočili. „Ty v tom pruhovaném svetru,“ řekla.

Pruhovaný svetr měl na sobě Bill. Přišel k věstkyni v domnění, že chce, aby jí přinesl sendvič nebo colu. „Přejete si něco?“

„Víš, že tě provází světlo?“ řekla. To Billa zarazilo jako něco divného. „Světlo? Co tím myslíte?“

Vysvětlila mu to: „Víš, ty ses narodil se znamením — nad tvým rodným domem se spojily tři hlavní planety; čtvrtý tam byl Neptun — ale daleko. A proto tě provází světlo. Narodil ses, protože Bůh pro tebe má povolání.“

Bill se polekal: „Mlčte, paní!“ odsekl a rychle odcházel pryč.

Když to pak později vyprávěl matce, řekla: „Bille, zachoval ses správně. Věštcí jsou z ďábla.“

Jedna věc ho ale trápila: Jak může někdo, kdo je v opravdovém spojení s ďáblem, poznat právě v něm — jak to vlastně nazvala ta cikánka — „Boží povolání“?

Nevyznal se sám v sobě, a tak ho tato situace přiváděla k prohlubující se krizi. Proč právě on má být vždycky tím ošklivým káčátkem, které nemůže zapadnout mezi sobě rovné? Útočiště nenašel ani doma. I když se Charles s rodinou odstěhoval z chaloupky na farmě pana Wathena do většího domku na okraji Jeffersonville, i tak měli málo místa a vedli neuspořádaný život. V srpnu 1927 porodila Ella Branhamová deváté dítě, Jamese Donalda. V jejich rodině bylo již devět chlapců ve věku od jednoho do osmnácti let, kteří žili a soupeřili pod jednou střechou.

Jako vždy, tak i teď Bill prožíval úžasný pokoj, když se s Fritzem toulali po lesích. Pak přišla zdrcující rána. Pan Short, pomocník místního šerifa, otrávil Fritze glutenem. Bill dostal takovou zlost, že se choval až nepřičetně. Syna, který rázně kráčel k policejní stanici s puškou v ruce, zadržel Charles.

„Jdu ho zastřelit, táto,“ zuřil Bill a zmítal jím vztek.

Charles vytrhl svému prchlivému synu pušku z ruky: „Ne, chlapče, to ti nedovolím, ne.“

Bill se vrátil ke hrobu svého psa, poklekl na zem a sundal si čepici. „Fritzi, byl jsi mým přítelem, opravdovým kamarádem. Šatil jsi mě a živil a doprovázel do školy. Rozhodl jsem se, že až zestárneš, postarám se zase já o tebe. Ale pan Short tě zabil. Slibuji ti, Fritzi, že dlouho žít nebude. Až ho uvidím jít po ulici, srazím ho autem. Odplatím mu za tebe.“

Teď, když už Bill neměl svého nejlepšího přítele, pocítil touhu po nějaké životní změně ještě víc než kdykoliv předtím; a tak šel na druhou stranu řeky do Louisville v Kentucky a přihlásil se k námořnictvu. Když to večer řekl matce, byla z toho zoufalá. Druhý den zašla do příjímací kanceláře námořnictva a přesvědčila je, aby jméno jejího syna vyškrtnli ze seznamu.

Bill si tehdy uvědomil, že pokud se bude o něčem důležitém rozhodovat, musí to udělat tajně. O něco později na podzim se mu naskytla příležitost. Znal jednoho muže, pana Franciska, který se chystal vystěhovat na západ, do Phoenixu v Arizoně. Bill se před ním jednou zmínil, že se na západ chystá také. Pan Francisko to vzal vážně a zeptal se ho, jestli s ním pojede, a slíbil mu odměnu, pokud mu na té 3000 kilometrů dlouhé cestě pomůže za volantem. Bill tuto nabídku přijal a brzy nato byli připraveni k

odjezdu. Matce řekl, že se chystá na jeden nebo dva týdny na táboření do Tunelového mlýna. Tímto způsobem mohl klidně opustit město, aniž by se ho od toho matka snažila odradit. Jakmile přijede do Arizony, hned jí to v dopise vysvětlí.

William Branham s panem Franciskem

KDYŽ WILLIAM BRANHAM dorazil do Phoenixu v Arizoně, pan Francisko mu zaplatil za pomoc při řízení vozidla 3 dolary. To byly všechny peníze, které Bill měl, ale nedělal si starosti. Byl si jist, že se mu nějaká příležitost k výdělku naskytne. Bylo to v prosinci roku 1927. Bylo mu 18 let a prožíval z této nové životní šance nával nadšení.

KAPITOLA 7

UTEČENCEM V POUŠTI

1927 – 1929

Po zaslání dopisu adresovaného domů, matce na vysvětlenou, se Bill pustil na průzkum města. Brzy narazil na neformální rodeo. Pomyslel si: „Jsem vynikající jezdec. A jelikož jsem úplně bez peněz, proč bych si v tom rodeu nemohl snadno nějaké vydělat? Dřív než se ale postavím mezi kovboje, musím si na kalhoty pořídít nějaké kožené návleky.“

Vyrazil tedy ulicí k nejbližšímu obchodu s oděvy a vyzkoušel si pár kožených návleků. Byly nádherné – na pásku bylo vyraženo ARIZONA a na každé nohavici byla podoba hlavy a mosazné knoflíky jako oči. Návleky mu byly ale příliš dlouhé, sahaly až na zem. Bill se na sebe podíval do zrcadla a pomyslel si: „Vypadám jak kohout liliput – samé chmýří a peří.“

Prodavač mu řekl: „Stojí 25 dolarů, pane.“

Bill byl rád, že měl možnost zboží odmítnout. „Je mi líto, mám pouze 3 dolary.“

Prodavač mu navrhl: „Tak raději udělejte kompromis a pořídte si rifle ‚Levis‘.“

Bill si tedy koupil „levisky“ a kovbojský klobouk a vrátil se do rodea. Na dřevěném ohrazení seděla řada kovbojů s nohama do „o“, kteří vypadali, jakoby za sebou měli několik let zahánění dobytka a k tomu i boje o pastviny. „Sem patřím,“ pomyslel si Bill. Vyšplhal se na ohrazení a posadil se vedle nich. Všichni si mezi sebou něco vzrušeně šeptali. Bill přišel zrovna ve chvíli, kdy nějaký vynikající jezdec sedal na nechvalně známého divokého hřebce. Pozoroval, jak se ten dlouhonohý jezdec usadil do sedla, a pomyslel si: „Jestli ho ten chlap nezkrátí, pokusím se o to já.“

V tom okamžiku se doširoka otevřela vrata, kůň zafrkal, vyrazil z boxu a vyskočil všema čtyřma nohama najednou do vzduchu. Když dopadl na zem, vyskočil znovu, zkroutil tělo a v mžiku vyhodil zadní nohy do vzduchu. Jezdec ze sedla vyletěl jako slaměný panák a přistál na zemi.

Byla to taková rána, že bylo slyšet praskání kostí. Nehybně ležel uprostřed ohrady a krvácel z nosu. Zatímco naháněči chytali hřebce, aby ho zavedli zpět do boxu, jiní naložili kovboje, který byl v bezvědomí, do sanitky a odvezli ho pryč.

Nějaký muž se pomalu procházel kolem ohrazení, na němž seděl Bill a kovboji v kožených návlecích a říkal: „Dám 50 dolarů každému, kdo na koni vydrží alespoň 30 sekund.“ Zastavil se, aby si zrakem vybral některého z kovbojů a zopakoval svou nabídku. „Nikdo nemá zájem?“ Pak se zastavil před Billem a zeptal se: „Jsi jezdec?“

„Ne, pane,“ odpověděl Bill.

Bill si našel práci na ranči, na kterém se choval dobytek, severozápadně od Phoenixu poblíž malého městečka Wickenburgu. Jeho jezdecké umění se rychle zlepšovalo, takže už mohl pracovat samostatně – byl opravdovým kovbojem přesně tak, jak se mu o tom zdávalo.

Krása prerie přesahovala jeho nejodvážnější představy. Ze všech stran byl obklopen kostrbatými horami čnějícími nad úrovní prerie. Byly zde roviny poseté gigantickými kaktusy saguaro i strmé stěny kaňonů. Poušť – to byl pravý obraz různorodosti. Hojnost trnitých hrušní – malých kaktusů připomínajících bobří ocas s dlouhými nebezpečnými hroty; potom kaktus, který vypadal jako jehelníček se špendlíky, pokrytý tenoučkými ostny, které vypadaly jako kožešina; soudkovitý kaktus zas vypadal jako soudek s trnitými žebry; a byly tu také nízké křovinaté stromy, kterým se španělsky říkalo „palo verde“, což znamená zelený klacek. Fascinovala ho rovněž neskutečná divočina – korovci, chřestýši, klokaní krysy, divoká prasata javelina; všechno to bylo exotické a tak odlišné od zvířeny v údolích řeky Ohia. A když si pomyslel, že je teď uprostřed toho všeho na koni a víří prach prerie a pracuje s kovboji a s dlouhorohým dobyt看kem - to byl život. Co lepšího si ještě mohl přát? Někdy si připadal, jakoby byl v jednom z těch westernů, které kdysi viděl jako chlapec.

Po půldruhém roce práce na ranči ale začala iluze dokonalosti prchat. Léto roku 1929 se vleklo a Bill se stával čím dál tím víc nespokojený. Mnohokrát se pozastavoval nad tím, proč to tak je. Přijel sem na poušť, aby tady našel pokoj a klid, ale pokoj a klid se mu nějak vyhýbaly. Nebyl tak doopravdy šťastný. Něco mu v životě stále chybělo. Ale co?

Konečně nastalo období podzimního shánění dobytka. Každé léto mnoho místních farmářů vyhánělo dobytek na pastviny vysoko do hor, kde

mezi vysokými borovicemi rostla hustá tráva. Každý podzim všichni společně sháněli rozptýlený dobytek do stád do údolí a pak podle plemen na jednotlivé ranče. Minulý rok považoval shánění dobytka za vzrušující senzací svého života. Ale letos ho trápil nepokoj, který ho pronásledoval celé léto. V čem to vězelo?

Když nastal večer, Bill odstrojil koně a sedlo si položil místo polštáře vedle ohniště. Po večeři si opřel hlavu o sedlo a pozoroval, jak za hory zapadá slunce a oslnivě ozařuje oblohu svými oranžově růžovými paprsky. Starý Texasan Slim ladil kytaru. Každý večer zpíval kovbojské balady za doprovodu nějakého jiného kovboje, který foukáním na hřeben přes kus papíru rozezvučel melodii. Slim zpíval:

*Když minulé noci v prérii jsem bděl a k hvězdné obloze upřeně zřel,
zvědav jsem byl, zda kovboj každý v tom líbezném místě může být navždy.*

*Je cesta do této přešťastné končiny, však úzkou tu stezku zahalují stíny,
a široká cesta, co v záhubu vede, plná je lákadel i svádívých světel.*

*Slyšel jsem o jiném velkém Vlastníkoví, že nikdy na tolik vytížen On není,
leč hotov vždy najít je místo hříšníkoví, když úzkou tu cestu pro sebe si zvolí.*

*Nikdo Jím nebude odmítnut tam, každý tvůj pohled i zlý skutek On zná.
Raději se však ocejchovat dej, své jméno vždy v Knize života měj!*

*Velké když stáda nastane shánění a všichni kovboji jak psi budou stát,
pak jezdcí soudu budou prověřeni, jež každou značku jsou s to rozpoznat.*

*Ročákem zbloudilým že budu, si myslím; tím, kdo potupen k smrti jisté; posekán
s bandou těch nevrlych všech, když jezdců veliký přijede Šéf.*

Bill pochopil, co slova této balady znamenala. Ti pobloudilí ročáci, to byl nezkcrocený dobytek; neměli vypálený cejch a skončili jako maso na polévku. A co ten velký Vlastník a Jeho tlustá kniha? Bill uvažoval, jestli to není právě to, co ho trápí. Má to něco společného s Bohem?

Slim mezitím vybrnkával další melodii; tentokrát to byla stará duchovní píseň:

*Tam pod křížem, na kterém Spasitel umíral,
za odpuštění svých hříchů jsem lkal.
Tam On mé srdce očistil svou krví, Jeho jménu čest.*

Při poslechu té pomalé táhlé melodie Bill pocítil zřetelný bol srdce. Otočil se tedy na druhý bok, přetáhl si deku přes hlavu a nechal si jenom malý otvor na nos a oči. Hvězdy mu připadaly tak blízko, jako kdyby visely těsně nad pahorky. V tom věčném šepotu větru ve větvích borovic měl Bill pocit, že slyší Boží volání, to stejné, které slyšel Jeho první syn, který sešel na scesti: „Adame, Adame, kde jsi?“

Za tři týdny shánění dobytka skončilo. Kovbojové se vraceli na své ranče, aby si vyzvedli své peníze a poštu. Na Billa čekal dopis od matky poslaný už před několika týdny. Kromě jiného se zmínila o tom, že Edward je velmi nemocný. Bill to nebral příliš vážně a myslel si, že se bratr nachladil nebo že má chřipku.

Toho odpoledne odjeli všichni kovbojové do Phoenixu oslavovat. I když Bill neměl až tak slavnostní náladu jako ti ostatní, přesto se kvůli změně vláčel s nimi. Zatímco zaměstnanci rančů šli rovnou do barů, Bill se osamocen procházel ulicí. Jeho srdce svíral nejistý pocit. Něco tady nehraje. To přece není touha po domově. Arizonu miloval, miloval poušť i svou práci měl rád, ale uvnitř se cítil jakoby prázdný, neúplný. Neuměl tomu přijít na kloub.

Na chvíli se posadil a pozoroval provoz na ulici. Kolem kráčela hezká španělská dívka. Svůdně na něj zamrkala a upustila na zem kapesník. Bill byl ale myšlenkami někde jinde, a tak jen zavolal: „Hej, spadl ti kapesník.“ Dívka ho zvedla a pokračovala dál.

Zpovzdálí zaslechl melodii. Pustil se tím směrem, až vešel do prázdné arény rodea. Tam, vedle boxů pro koně, stál starý kovboj, brnkal na kytaru a zpíval:

*Tam pod křížem, na kterém Spasitel umíral,
za odpuštění svých hřichů jsem lkal.
Tam On mé srdce očistil svou krví, Jeho jménu čest.*

Tento kovboj to zpíval procítěněji než Slim na prérii. Tento muž tu píseň zpíval, jak se slušelo a patřilo. Slzy se mu kanuly po zjizvených tvářích. Na konci refrénu se obrátil k Billovi a řekl: „Bratře, ty nemůžeš vědět, co to je, dokud nepřijmeš toho nádherného Ježíše Krista.“ A začal zpívat znovu: „Jeho jménu čest...“ Bill si narazil klobouk víc do čela a odešel. V jeho srdci však vířily nepopsatelné pocity.

Když se Bill vrátil k baru, jeho kamarádi z ranče hulákali, stříleli si vzájemně před špičky bot, aby se tím povzbudili k tanci a sázeli se o 5

dolarů, že projdou po rovné čáře — a každý byl tak opilý, že se sotva držel na nohou. Bill je naložil do auta a vrátil se s nimi zpátky do Wickenburgu.

Druhý den ráno, jen co Bill vešel do společné jídelny, mu někdo podal lístek se zprávou: „Bille, přijď na severní pastvinu. Velmi důležité.“

U vrat do ohrady už na něj čekal starý texaský rančer Pop. „Je mi líto, ale mám pro tebe smutnou zprávu,“ řekl Pop. Podal mu telegram, ve kterém stálo: „Tvůj bratr Edward včera večer zemřel. Přijď ihned domů.“

Ta zpráva ho zdrtila. Byla to první smrt, s níž se setkal v nejbližším příbuzenstvu. Otočil se zády k Popovi a zahleděl se na žlutou vyprahlou prérii. Po tvářích mu kanuly slzy. Hlavou se mu honily vzpomínky na to, jak byl osud těchto dvou malých chlapců tvrdý — jak spolu chodili polonazí do školy; bez učebnic, bez papíru, bez tužky, někdy dokonce i bez jídla. Pak si vzpomněl, jak svému bratrovi ukradl hrst popcornu. Ó, kéž by to šlo vrátit a ještě jednou tuhle chvíli života prožít znovu; už nikdy by svému ubohému hladovému příteli takovou pochoutku neukradl. Ale to se už nevrátí. Teď už bylo dokonce i pozdě na to, aby se mu omluvil; Edward byl mrtev. Bill přemýšlel o tom, jestli byl Edward hotov setkat se s Bohem. A potom ho zasáhla další myšlenka — a co já? Jsem já hotov setkat se s Bohem?

Bill se vrátil na pohřeb do Jeffersonville. Na konci kázání kazatel McKinney řekl: „Jestli je tady někdo, kdo ještě nepoznal Boha, ať Ho přijme teď.“ Bill se křečovitě chytil židle, aby se náhodou nepostavil. Něco jej divně sevřelo u srdce — nějaká magnetická síla, které nerozuměl. Cokoliv to bylo, dělalo ho to nešťastným.

Po pohřbu se chtěl Bill vrátit do Arizony, ale jeho matka ho tak naléhavě prosila, aby zůstal v Indianě, až nakonec svolil; ale s podmínkou, že tam najde nějaké zaměstnání. Brzy na to dostal práci v místních technických službách, Public Service Indiana, při kopání výkopů pro plynovod. Rozhodl se tedy, že alespoň na nějaký čas zůstane v Jeffersonville.

Sníh přišel v roce 1929 pozdě. Jednou, když se Bill ráno probudil, uviděl, že zem je bílá a studená. Vzal tedy mamince deku a jel na hřbitov. Odhrnul sníh z Edwardova hrobu a roztáhl ji na čerstvou hromadu hlíny. Chtěl, aby bylo Edwardovi tepleji.

V ŘÍJNU 1929 Newyorská burza cenných papírů zkrachovala a Spojené státy se dostaly do nejhorší ekonomické noční můry, jakou kdy zažily. Dveře tisíců bank byly uzavřeny a bezmocní bankéři se z nich potají vykrádali, aby se

vyhnuli setkání se svými rozzlobenými věřiteli. Nakonec tato obrovská hospodářská krize postihla všechny ekonomické oblasti. Továrny buď snížily výrobu, nebo ji zcela ukončily; farmáři si utahovali opasky nebo krachovali; nezaměstnanost prudce rostla, až každý čtvrtý Američan slábnul z nečinnosti.

Také zaměstnavatel Williama Branhama, Komunální služby města Jeffersonville, platil pouze 20 centů za hodinu, ale on to, že měl vůbec práci, považoval za šťastnou okolnost. Měl stále v plánu, že jednou celý život bude věnovat lovu v horách na západě, ale v současné situaci byl jeho výdělek nezbytný doma. Otcovo zdraví upadalo, což bylo zapříčiněno jeho neustálým silným pitím. Charlesovi Branhamovi bylo 38 let, a nejenže byl bez práce, ale i šance, aby nějakou našel, byla mizivá. 2. října 1929 Ella Branhamová porodila své poslední desáté dítě. Konečně po devíti synech přišla na svět holčička. Ella jí dala jméno Fay Delores, ale říkali jí jejím druhým jménem. A tak ze všech jedenácti Branhamů žijících pod jednou střechou měl pouze Bill stálé zaměstnání. A Bill to bral jako svou povinnost, pomáhat a podporovat zbytek rodiny přinejmenším na dobu několik následujících let.

Práce v Technických službách v Indianě Billově živé povaze vyhovovala. Celý rok pracoval v terénu a konkrétní úkoly se každý týden měnily, takže se nikdy nenudil. Například jeden týden kopal výkopy pro plynovod a další týden odcítal plynoměry nebo odstraňoval poruchy na plynovém potrubí nebo šplhal na sloupy elektrického vedení a opravoval je. Jedinou věc, kterou při svém zaměstnání neměl rád, bylo odpojování elektriny zákazníkům, kteří nebyli schopni zaplatit inkaso. A s prohlubující se krizí se to stávalo mnohem častěji, než by mu to přicházelo vhod.

I když celkově svou práci dělal Bill rád, těch 8 dolarů týdně však na pokrytí všech výdajů jedenáctičlenné domácnosti nestačilo. A tak, když dostal nabídku práce jako revírník ve státě Indiana na částečný úvazek, příležitost využil. V praxi to znamenalo, že opouštěl město a při pravidelných pochůzkách hlídkoval v lesích. Myšlenka, že bude placen

KAPITOLA 8

ZNAMENÍ NÁSLEDUJE

1929

za to, co má rád, mu připadala perfektní. Ve skutečnosti to tak ale nikdy nebylo. Jeho výdělkem měla být provize závisející na počtu udělených pokut, které vybral od těch, kteří porušili zákon. Bill se však nikdy k vystavení pokuty neodhodlal. Cítil, že lepší výsledek docílí, když se s pytlákem posadí a poučí ho o prospěchu ochrany přírody a o důležitosti dodržování zákonů státu. Ve skutečnosti to tedy bylo tak, že Bill dobrovolně obětoval svůj volný čas. Pro něj však bylo dostatečnou odměnou to, že mohl vyrazit z města a toulat se po lesích.

Jednou měl Bill naplánovanou obchůzku Národního parku Henryville, 20 mil severně od Jeffersonville. Jen co vstoupil do autobusu značky Chrt, pocítil podivný pocit — takový tlak, jako kdyby ho chtěla přimáčknout nějaká neviditelná síla. Autobus byl plný lidí; všechna sedadla byla obsazena a hodně cestujících stálo. Bill se protlačil do středu autobusu a zůstal stát mezi silnou ženou středního věku a nějakým námořníkem. Autobus se právě rozjel, když se na něj ta žena podívala a řekla: „Dobrý den.“

Bill odpověděl: „Dobrý den,“ a dál se díval z okna a pozoroval přitom na obzoru mizející domy. Ten podivný pocit ho ale stále víc tížil. Jako kdyby to vycházelo právě z této ženy. Koutkem oka pozoroval, jak se na něj ta žena upřeně dívá. Cítil se trapně. Za chvíli ho znovu oslovila: „Jste strážník?“

Bill byl oblečen do uniformy lesního revírníka s pistolí v pouzdře u pasu. „Ano, jsem lesní strážník,“ odpověděl.

„Trpíte pocitem osamělosti, že ano?“

Bill na sobě nedal své překvapení znát: „Ne, madam,“ zalhal.

„Dobrá, ale nejste tady doma,“ řekla.

„Jsem tady opravdu jako doma.“

Zavrtěla hlavou a řekla: „Ne, i když jste se narodil tady, patříte na západ.“

To ho vyděsilo tak, jako kdyby mu někdo polil hlavu ledovou vodou. „O čem to mluvíte?“

Řekla: „Měla bych se vám asi představit. Víte, jsem astroložka.“

Bill v nitru zasténal a pomyslel si: „Zase další z těch divných lidí.“ Odsunul se od ní dál, blíž k námořníkovi.

Ona za ním za kymácení autobusu vrávorala. Pokračovala dál v rozhovoru: „Chtěla bych si s vámi na chvíli promluvit.“ Bill upřeně hleděl před sebe a choval se, jako kdyby ji neslyšel. Byla však neodbytná a trvala na svém: „Mohu s vámi na chvíli hovořit?“

Bill ji ignoroval. Pomyslel si: „Není to ode mě moc pěkné, ale mluvit s ní nechci.“

Žena se ale nedala odbýt: „Haló, pane revírníku, mohu s vámi na chvíli mluvit?“

Nakonec se k ní Bill otočil a úsečně řekl: „Co chcete?“ Cítil se ale zahanben, že se k ní tak drsně choval, ale s žádnou astroložkou mluvit nechtěl. Vzpomněl si, co mu řekla ta cikánská věštkyně na jarmarku a to ho znepokojovalo.

Žena se ho zeptala: „Jste křesťan?“

„Ne,“ odsekl, „co vám je po tom?“

„No, byla jsem zvědavá,“ pokrčila rameny, „jestli víte, že jste se narodil pod určitým znamením?“

Bill stěží polknul slinu a řekl: „Podívejte, paní, mě to vůbec nezajímá, rozumíte. Víím, že s vámi mluvím stroze, ale myslím to vážně. Nic o tom vědět nechci.“

Kousek ustoupila: „No, nebuďte tak přísný.“

„Dobrá, nerad bych ranil vaše city, ale v náboženských věcech se vůbec nevyznám a nechci o tom nic vědět.“ Bill se otočil a díval se za námořníka směrem ke dveřím autobusu.

„Neměl byste se k tomu takhle stavět. To s náboženstvím nijak nesouvisí. Jedu do Chicaga k synovi, který je baptistický kazatel. Pracuji v Bílém domě. Copak nevíte, že polohy planet ovlivňují události tady na Zemi?“

„Nic o tom nevím,“ řekl Bill.

„Zeptejte se tady toho námořníka, který stojí před vámi. Zeptejte se ho, jestli měsíc neovlivňuje mořský příliv,“ řekla.

„To víím i já,“ odsekl Bill.

Žena pokračovala dál: „Dobře, existuje ještě mnohem víc nebeských těles, která tuto Zemi ovlivňují. Kdybych vám přesně řekla, kdy jste se narodil, uvěříte mi?“

Bill nelibě svažtil čelo: „To nejste schopná.“

Pousmála se: „Ano, jsem. Narodil jste se 6. dubna 1909 v 5 hodin ráno.“

Billova strohá tvář se rázem změnila: „To je pravda. Řekněte tedy tomu námořníkovi, kdy se narodil.“

„To nemůžu,“ řekla, „vidíte, vy jste se narodil pod určitým znamením. Copak vám o tom žádný kazatel nikdy nic neřekl?“

„S kazateli nemám nic společného, vůbec nic.“

Žena se na chvíli podívala stranou a pozastavovala se nad myšlenkou: „Není to zvláštní; že by o tom nikdo z kazatelů nevěděl?“

Bill odpověděl: „Já na místa, kde bych se s nimi mohl setkat, nechodím.“

Znovu na něj upřela zrak: „Poslyšte, chtěla bych vám něco říct. Narodil jste se pod znamením, které říká, že máte dar pro lidstvo. Kdybyste to jen mohl rozpoznat...“

„Možná budu dalším Danielem Boonem,“ skočil jí do řeči, „rád lovím a narodil jsem se v Kentucky.“

„Ne, tak jsem to nemyslela.“

„Dobrá, tak se stanu podnikatelem. Mám základní vzdělání.“

Nevypadala na to, že by si dělala legraci: „To jsem nemyslela. Nevím, čím budete, ale vidím podle vaší aury, že jste se narodil jako dar. Vzpomínáte si na příběh o mudrcích, kteří byli vedeni hvězdou k děťátku, které se jmenovalo Ježíš?“

„O náboženství nic nevím.“

„Ale přece jste slyšel o mudrcích, kteří se přišli podívat na děťátko, které se jmenovalo Ježíš, že ano?“

„Ano.“

„Dobrá, kdo to teda byl?“

„Byli to mudrci, nic jiného o tom nevím.“

Začala mu to vysvětlovat: „Mudrci byli tím, čím jsem já; byli to astrologové, jasnovidci. Víte, dřív než Bůh cokoliv udělá na Zemi, ukáže to nejdřív na nebi. A právě to udělal, když se narodil Ježíš — tři nebeská tělesa se seřadila a vytvořila konstelaci, která upoutala pozornost

některých astrologů žijících na východě. Jeden z nich byl z rodu Chama, druhý z rodu Sema a ten další z Jáfeta – ze tří synů Noeho. Oni reprezentovali všechny národy na zeměkouli. Každý z nich cestoval na západ sám a o těch dalších dvou nevěděl, dokud se nesetkali v Jeruzalémě. Pak pokračovali do Betléma a našli dítě, které se jmenovalo Ježíš. Věděli, že to byl právě Ježíš, ten, kterého hledali, kvůli barvě jeho aury. Víte, co je to aura, že ano? Je to nadpřirozené světlo duše. Každý člověk má auru, která se zjevuje v různých barvách, a každá barva něco znamená. Zlatá znamená dar od Boha. A tak se tito tři mudrci Ježíši poklonili a dali mu své dary. Odjeli, jakmile se tato nebeská tělesa od sebe oddělila, každé na svou vlastní dráhu. Na památku toho největšího daru, který Bůh dal lidstvu – svého vlastního Syna Ježíše – pokaždé, když se tato tři nebeská tělesa znovu seřadí, Bůh pošle lidem menší dar. Vy jste se narodil právě tehdy, když byly planety takto seřazeny. Provází vás zlatá aura. Jen tak mohu vědět den a hodinu vašeho narození a jen tak mohu určit, že váš osud je spojen se západem.“

Bill se ze zdvořilosti snažil trpělivě naslouchat, ale bylo toho už na něj dost. „Paní, to co vím, je to, že jsem revírník z Indiany a snažím se vykonávat své povinnosti tak svědomitě, jak jen mohu. Nejsem nábožensky založený a o těch věcech už nechci slyšet!“

Bill se posunul směrem ke dveřím; tak se námořník dostal mezi něj a astroložku a tím definitivně ukončil rozhovor.

Na takovou příhodu nebylo možné jen tak zapomenout, často jeho mysl sužovala. Měl pocit, že jeho život je jiný než životy lidí, které znal... ale dar? Co to mohlo znamenat? Co to vlastně na něm bylo, co k němu tak ty zvláštní lidi přitahovalo? Věštkyňe mu řekla, že ho provází světlo; astroložka to nazvala aurou. Bill si to nijak nemohl dát do souvislosti. Tyto otázky mu kroužily hlavou jako smetana v máselnici. Proč byl právě on jiný? Proč pocítil ten podivný tlak, jen co nastoupil do autobusu? A proč se cítil tak stísněně, když přišla řeč na náboženství? Copak se bál? Možná ho Bůh hledal, a on se před Ním pokoušel skrýt? A co tím ta žena myslela, když řekla, že ho osud zavede na západ?

KDYŽ WILLIAM BRANHAM dovršil druhé desetiletí svého života, možnost přivýdělku, ke kterému se dostal díky nehodě, se mu málem stala osudnou. Jednou si půjčil motocykl značky Harley – Davidson. Při jízdě po ne

příliš kvalitní silnici nezvládl řízení a vjel do příkopu, těsně před tréninkovým střediskem boxerů. Několik mužů, kteří tu nehodu viděli, se tam přiběhli podívat, jestli se vážně nezranil. Jeho zranění naštěstí vážné nebylo, ale cítil se dost otřesen, než aby vstal a mohl pokračovat v jízdě. A tak mu ti chlapi nabídli, aby se podíval na několik kol boxerských zápasů, dokud se nebude cítit lépe. Když Bill vešel do jedné z místností, jeden z trenérů, který se jmenoval George „Šestivteřinový“ Smith, otevřel klíčku pro ptáky. Vyletěl z ní kanárek a létal po místnosti tak rychle, že ho Smith nebyl schopen chytit. Když ale pták přelétal nad Billovou hlavou, Bill ho v letu chytil.

„Šestivteřinový“ Smith hvízdal údivem: „Ještě nikdy jsem neviděl tak rychlý pohyb ruky. Mladý muži, už jsi někdy uvažoval o profesionálním boxu?“

Tato nahodilá poznámka, na kterou Bill nebyl zrovna připraven, jej přiměla k přemýšlení o profesionálním boxu. Brzy začal trávit většinu svého volného času při tréninku – běhal sedm až osm mil denně; pak přišel do tréninkového střediska, kde boxoval do boxovacího pytle, dokud ho některý z boxerů nevyzval do ringu. Když „Šestivteřinový“ Smith pozoroval Billa, jak boxuje do prázdna, podívoval se víc jeho odhodlání než rychlosti. Trenér s ním trávil dlouhé hodiny, aby ho naučil správným pohybům nohou, pohybům rukou, a to nejdůležitější ze všeho, jak zastavit úder protivníka a nezhroutit se.

George Smith dostal svou přezdívku po svém prvním profesionálním zápasu, v němž knokautoval svého soupeře během šesti vteřin. Smith byl asi o osm let starší než Bill a o 18 kilogramů těžší, a byl tím nejdrsnějším mužem, jakého kdy Bill potkal. Poprvé, když se Bill utkal se svým trenérem v ringu, „Šestivteřinový“ mu dal nemilosrdnou ránu. Jednou Smith zasáhl Billa tak tvrdou ranou, že přeletěl přes provazy dolů a s rachotem spadl do rozkládacích židlí za ringem. Trvalo mu dlouho, než se z toho vzpamatoval. Když konečně popadl dech, řekl: „Šestko, proč se mnou tak tvrdě zacházíš?“

KAPITOLA 9

Jeho poslední šance

1930 – 1932

Smith se usmál a řekl: „Takový trénink ti prospěje ze všeho nejvíc.“

„Prospěje? Jak mi to může prospět, vždyť jsi mě málem zabil.“

„Podívej, Bille, není důležité, jakou máš fyzickou kondici, ale každý takový úder, ten ve tvém organismu způsobí šok a na okamžik zastaví přítok krve do srdce. V boxu se musíš naučit, když takový úder dostaneš, jak se z něj ihned vzpamatovat. A když tvé tělo nebude přizpůsobeno, aby to sneslo, budeš ležet na zemi a budeš odpočítáván. Ale pokud si na to zvykneš, i kdybys byl knokautován, rychle se z toho vzpamatuješ. Tímhle způsobem se to trénuje. Teď se ti to možná nelíbí, ale při závodech to oceníš.“

Bill se vyšplhal zpátky do ringu a pokračoval. Konečně se naučil ovládat se natolik, že ho mohl „Šestivteřinový“ Smith zasáhnout do žaludku takovou ránou, která ho odhodila do provazů, ale Billovi to nevadilo. Byl schopen pokračovat v zápase. Jakmile vydržel osm až deset kol v tréninkových zápasech, začal boxovat jako amatér v soutěži o Zlatou rukavici.

Bill měl v ringu úspěch. Ať už se jednalo o trénink nebo o opravdový zápas o nějakou cenu, vydal ze sebe všechno. Při boxu dával volný průchod svým emocím; vnitřní hněv a zmatení se rázem uvolňovalo a jeho paže létaly vzduchem jako výstřely z pušky. Jeho rychlost a sebedůvěra mu přinášely jedno vítězství za druhým. Každý další úspěch mu přinášel větší slávu a Billova sebedůvěra prudce rostla. Nikdy předtím nebyl tak uznáván a přijímán. Začal se cítit, jako kdyby byl někým důležitým.

V amatérských zápasech ani jednou neprohrál. Po roce působení ve Zlaté rukavici se stal profesionálem. Vyhrál 15 profesionálních zápasů za sebou, včetně krajské soutěže v bantamové váze, které se účastnili boxeři ze tří států. Teď si připadal jako nepřemožitelný. Jednou večer narazil na rovnocenného soupeře.

Měl se utkat s Billem Pritchardem, boxerským šampionem ze Západní Virginie. Zápas se konal v Evansville v Indianě. William Branham přijel do Evansville se svým přítelem Hovardem McLeanem, boxerem welterové váhy, který se tam měl večer také utkat se svým soupeřem. Ve tři hodiny odpoledne poobědvali a vrátili se do arény, aby si ještě odpočinuli, než si před zápasy zabalí ruce. Bill měl na sobě modrý oblek. Vytáhl z kapsy hřebec a přičísnu si své husté tmavé vlasy.

Howard si svého kamaráda prohlédl a hvízdal: „Víš co, Bille, vypadáš jako baptistický kazatel.“ Bill vzplanul hněvem. Byl precitlivělý na každou

urážku vůči své osobě a v jeho představách slovo „kazatel“ znamenalo totéž co „slaboch“. „Moment, Howarde. Měl ses líp usmívat, když si to říkal.“ Bill zaujal boxerský postoj. I když byl Howard o 15 kilogramů těžší než on, Bill byl hotov zaútočit. Ale Howard se zasmál a řekl, že to byl jen žert, a tak Billovy ruce se zařatými pěstmi klesly dolů.

Večer byl Bill v ringu překvapen silou a rychlostí svého soupeře. Pritchard zaútočil tak prudce, že ten útok Bill nezvládl. Poprvé během své boxerské kariéry se cítil nejistě. Hned zpočátku zápasu si uvědomil, že je v nesnázích, ale doufal, že se mu zápas podaří ukončit remízou. Během zápasu ale utržil další rány, a začal přemýšlet, že ho Pritchard může dokonce i zabít. Ke konci zápasu, když mezi jednotlivými koly odpočíval na židli, vzhlédl k nebi a tiše se modlil: „Bože, jestli mi pomůžeš, abych z toho vyváznu živý, slibuji ti, že boxu nechám.“

Potom už Bill nikdy do boxerského ringu nevstoupil.

Jednou na podzim roku 1931 Bill opravoval v plynárně v New Albany plynoměry. Když zjišťoval místo úniku plynu, unikající výpary ho přiotrávily a on upadl do bezvědomí a klesl k zemi. Následky této nehody ho neustále sužovaly — trpěl bolestmi hlavy, viděl rozmazaně a měl potíže s jídlem; překyselení žaludku způsobovalo, že kdykoliv dal něco do úst, pocítil bolest a kyseliny podporující trávení se vracely a způsobovaly pálení žáhy. Jeho zaměstnavatel, Technické služby Indiany, mu zaplatil několik návštěv u odborníků v Louisville a v Kentucky, ale lékaři nemohli přijít jeho problému na kloub. Po několika vyšetřeních došli k závěru, že se jedná o zánět slepého střeva. To Billa překvapilo, protože on cítil bolesti v oblasti žaludku, ne v podbřišku. Ale odborníci mu tvrdili, že otrava plynem vyšetření komplikuje a tím zkresluje příznaky slepého střeva. Trvali na tom, že slepé střevo je zanícené a musí pryč.

Bill tedy nakonec s operací souhlasil, ale pouze s podmínkou, že bude provedena pouze s místním znecitlivěním. Trápily ho hrozné vzpomínky na operaci, kterou prodělal ve 14 letech, když mu výstřel z pušky poranil nohy. Tehdy se nemohl probrat z narkózy; a nikdy nemohl zapomenout na ten hrozný zážitek, když padal dolů těmi krajinami zatracených a bloudících duší — v temnotách, v mlze, v osamělosti; a ty ohavné tváře! Už nikdy to místo nechtěl vidět!

Nervózní a vyděšený Bill si přál, aby s ním během operace byl někdo, kdo by se uměl modlit, a tak požádal místního kazatele První baptistické církve, aby u něj stál. Slepé střevo bylo úspěšně odstraněno a Bill byl

odvezen na svůj pokoj. Ležel na lůžku a při plném vědomí začal pociťovat, jak se mu zpomaluje puls. Snažil se zavolat ošetřovatelku, ale hlas měl tak slabý, že pouze šeptal, a i ruce měl příliš slabé a nemohl jimi pohnout. Jeho dech byl čím dál mělčí; tlukot srdce se zpomaloval, až se zastavil. Pomyslel si: „Je to smrt? Umírám?“

V pokoji se setmělo, stěny potemněly a změnily se ve stíny podobající se stromům. Připadal si, že je ve studeném temném lese. Někde zpozvzdálí bylo slyšet šum větru. Zpočátku slabé zvuky byly čím dál silnější a přibližovaly se. Bill propadal panice. To je to! To je smrt, která si pro mne přichází! Pokusil se modlit, ale nenašel vhodná slova. Vítr se blížil čím dál víc, až celou svou silou rozhýbal koruny stromů. Náhle se všechno změnilo, temný les zmizel a Bill viděl sám sebe, jak stojí ve stínu velkého stříbrného topolu. Byl to ten stejný strom, kterému se vyhýbal od té doby, co ho v dětství tak vyděsil. Bylo dusno a vzduch se ani nepohnul, jako při 99% vlhkosti vzduchu. Jeho pozornost upoutal šum větví; podíval se nahoru. Spatřil ten stejný vír kroužící ve větvích a uslyšel ten stejný hluboký hlas, který říkal: „*Nikdy nepij, nekuř ani žádným způsobem neposkvrňuj své tělo. Volal jsem tě, a ty nechceš jít.*“ Bill si vzpomněl na den, kdy k němu před mnoha lety tento hlas promluvil: „*Až budeš starší, je pro tebe připravená práce, kterou budeš vykonávat.*“ Ted' ho ale ten hlas obviňoval: „*Volal jsem tě, a ty nechceš jít.*“

Bill se cítil vyděšen. Copak minul svůj životní cíl? Copak je už pozdě? Horečnatě se nahlas zeptal: „Kdo to volal? Kdo jsi? Co chceš, abych dělal?“

Hlas mu potřetí odpověděl: „*Volal jsem tě, a ty nechceš jít.*“

Bill křičel: „Ježší, jsi-li to Ty, dovol mi vrátit se ještě jednou na Zem. Budu kázat Tvé Evangelium ze střeš i na rozích ulic. Řeknu o tom všem!“

V tom okamžiku se Bill ocitl na nemocničním lůžku. Srdce mu silně bušilo a měl zrychlený dech. Přežil to.

Chirurg stojící vedle lůžka byl nemálo překvapen, když viděl, jak Billovy tváře zrůžověly a jak se mu rychle vrátila síla. Otočil se k Charlesovi a Elle Branhamovým a řekl: „Nechodím do kostela, mé povolání mě natolik zaměstnává, že na to nemám čas. Ale vím jistě, že toho chlapce navštívil Bůh.“

Jakmile se mu stehy zahojily, Bill se musel vrátit do práce. Tato operace však naneštěstí žádný z jeho původních problémů neodstranila. Během zimy na přelomu roku 1931 – 1932 se jeho zdravotní stav

neustále zhoršoval. Jeho žaludek odmítal v podstatě všechno, co vzal do úst, a to ho přinutilo k tomu, že žil na vývaru z ječmene a švestkovém džusu — a i to nebylo bez problémů. Oči trápil astigmatismus a bez silných brýlí neviděl. Pokaždé, když si sundal brýle, se mu hlava začala třást tak, že ho ani holič nemohl ostríhat.

Odborníci z Louisville byli bezradní. Po sérii vyšetřování mu jeden lékař řekl: „Pane Branhame, je mi líto, ale váš zdravotní stav je beznadějný. Váš žaludek, to je jeden velký vřed. Budete muset do konce svého života přísně jíst jen měkkou stravu. Nikdy na to nezapomeňte, protože jedno sousto tvrdého pokrmu vám může přivodit smrt.“

Bill se vrátil domů nemocný a sklíčený. Ale alespoň zůstal naživu. Pevně se rozhodl najít Boha, aby splnil daný slib. Začal horlivě číst Bibli. Čím víc četl, tím víc byl povzbuzen. Ve skutečnosti mohl své vlastní zkušenosti ztotožnit s těmi, které četl — třeba to, když muži a ženy slyšeli Boží hlas, který k nim osobně mluvil. Mohl to být Bůh, který k němu promluvil z topolu, když byl ještě chlapcem? Vždycky se domníval, že by to mohl být On, ale nikdy o tom nebyl zcela přesvědčen, dokud se nedočel o tom, jak Bůh z větru promluvil k Jobovi. To ho přesvědčilo. A pak, když se začel do životů Ježíše, Petra, Pavla, vzplanul vzrušením. Tady našel vysvětlení těchto podivných podobajících se transu zkušeností, během kterých se při plném vědomí ocital najednou na jiném místě a uviděl něco tak skutečného jako třeba botu na vlastní noze. Bible tomu říkala vidění. Snad pak jeho život konec konců ani nebyl tak podivný. Snad to byla jen Boží cesta s ním.

Bill začal navštěvovat různé církve ve svém okolí a hledal odpověď na to, jak by se mohl setkat s Bohem. Ale místo toho, aby se setkal s obecným pravidlem a jasnou stezkou, nacházel rozporuplné názory, které v něm působily zmatek. První baptistická církev po něm požadovala, aby se nechal zapsat do jejich církevního registru, a oni mu vystaví potvrzení o přijetí. Lutheráni zase požadovali účast na konfirmačních hodinách. Katolíci řekli, že musí uznat papeže za nejvyšší autoritu Boží na zemi a každou neděli se účastnit mše. Adventisté sedmého dne mu řekli, že je zapotřebí dodržovat sobotu jako sabat. Každá církev si nárokovala monopol na pravdu a vylučovala ty ostatní.

Bill nevěděl, co si má počít. Nevěděl, kde Boha hledat. Pak ho napadlo: „Přece jsem Ho viděl v přírodě. Možná že bych si s Ním mohl promluvit v lesích.“

A tak se šel projít na jedno ze svých oblíbených lovišť, ale ani to nepomohlo. Nevěděl, co říct a cítil se hloupě, když mluvil, a nebyl tam nikdo, kdo by ho poslouchal. Potom dostal nápad. Proč by nemohl Bohu napsat dopis? Zdálo se mu, že je to dobrý nápad, a tak napsal:

Drahý, vážený Pane.

Vím, že se procházíš touto stezkou. Lovil jsem tady veverka a vím, že jsi šel kolem. Potřebuji Tě. Nepřišel by sis někdy se mnou pohovořit? Chtěl bych Ti něco říct.

Bill Branham

Dopis připíchl na strom a šel domů. Usoudil, že se sem později vrátí, aby uviděl, jestli to něco přineslo. Ale druhý den přišly pochybnosti, a tak uvažoval: „Moment. Přece jsem v lesích nikoho nespatriil. A k tomu, jestliže je Bůh všudypřítomný, pak je na dosah stejně tak ve městě jak i na venkově. Ale tím se vlastně dostávám zpátky ke svému problému. Chci mluvit s Bohem, ale nevím, jak to mám udělat.“

Šel tedy do staré kůlny za domem a zavřel za sebou dveře. V kůlně bylo vlhko, protože minulou noc přšelo. Nedbal na rozmoklou zem pod nohama a poklekl vedle vraku Fordu T. Jeho mysl byla soustředěna jen na jedno, totiž na zoufalý rozhovor se svým Stvořitelem. Řekl si tedy: „Jak to mám udělat? Viděl jsem obrázky modlících se lidí a myslím, že měli takhle složené ruce.“ Složil tedy ruce dlaněmi k sobě v klasické modlitební poloze. „Ale co mám teď říct? Přece existuje nějaký způsob, ale nevím jaký.“ Rozhodl se, že jediný způsob, jak by mohl něco docílit, je tápat dál a zkoušet to. „Drahý Pane, přál bych si, abys na chvíli přišel a promluvil si se mnou. Chtěl bych Ti říct, jak jsem špatný.“ Zastavil se a poslouchal. V kůlně bylo úplné ticho. „Měl bych snad ruce složit takhle?“ Sepnul ruce a zkusil to znovu: „Drahý Pane, nevím přesně, jak to udělat, ale doufám, že mi rozumíš. Pomůžeš mi?“ Znovu se zastavil a poslouchal. Nic.

Mezitím úplně ztratil sebekontrolu. Oči mu zalily slzy a rozplakal se: „Pane, i když Ty ke mně nemluvíš, já chci mluvit s Tebou. Pane Bože, nejsem dobrý člověk. Stydím se za sebe. Je mi líto, že jsem celá ta léta promarnil. Ale teď Tě chci. Přijď, prosím, a ozvi se mi.“

Najednou v těle pocítil něco zvláštního. Když otevřel oči a zvedl hlavu, strachem mu přešel mráz po zádech. Před ním se vznášelo zářivé jantarové světlo a vytvořilo ve vzduchu tvar kříže. Z něho slyšel hlas

promlouvající jazykem, který Bill ještě nikdy předtím neslyšel. Pak to zmizelo.

Bill klečel na kolenou se zatajeným dechem a neschopný pohybu. Posléze se zmožil na slovo a řekl: „Pane, neporozuměl jsem tomu jazyku, ale tuším, že je někde v tomto kříži pro mne místo... a předpokládám, že tam by měly teď ležet moje hříchy. Pokud mi odpouštíš, pak se ještě jednou vrať a promluv ke mně svým vlastním jazykem. Pokud neumíš můj jazyk, pochopím to tímto způsobem.“

Kříž se ukázal znovu, vyzářoval teplo a světlo. Bill zavřel oči a zvedl ruce. Zakoušel zvláštní pocit; cítil, jakoby na jeho tělo padaly teplé dešťové kapky. Najednou pocítil klid a uvolnění, jako kdyby mu z ramen bylo sňato půlmetrákové břemeno. Když otevřel oči, světlo bylo pryč.

Bill oplývající vzrušením běžel z kůlny přímo domů. Matka se vyděšeně zeptala: „Bille, co se ti stalo? Nejsi nervózní?“

„Ne, mami. Přihodilo se mi něco nádherného.“

„A co to bylo?“

„Nevím. Prostě se cítím báječně.“

Vyřítit se ven a hledal způsob, jak dát průchod své radosti. Za domem byla železniční trať. Bill vylezl na násep a běžel po trati, zastavil se a skákal a boxoval kolem sebe do prázdna a tímto způsobem dával průchod svým citům. Konečně, po dlouhé době, našel Boha v kříži Ježíše Krista.

O několik dnů později mu Ella pověděla: „Bille, v noci se mi o tobě zdálo. Stál jsi na bílém obláčku a kázal celému světu.“

To Billa zasáhlo jako něco zvláštního, protože maminka téměř nikdy sny nemívala.

NA PODZIM V ROCE 1932

William Branham kontroloval elektroměry v jedné z vedlejších ulic v New Albany, když v tom najednou přijelo nějaké auto a zaparkovalo za jeho služební dodávkou. Dveře se otevřely a

vystoupila krásná dívka. Tmavé vlasy se jí na slunci leskly a zdálo se, že její tmavé oči jiskří nějakým vnitřním ohněm. Jediný pohled jejím směrem stačil na to, aby Bill změnil své rozhodnutí zůstat starým mládcem.

Dívka si upravila pomačkané šaty, vzala zavazadlo, které leželo na sedadle, a měla se k odchodu. Bill se začal potit. Jestli teď něco neřekne, může se stát, že ji už nikdy neuvidí. A tak ze sebe vysoukal: „Dobrý den. Je hezký den, že ano?“

Dívka se otočila a usmála se: „Hezký? Je nádherný!“ a rukama udělala kruhový pohyb. „Jen se podívej na ty javory, jak se vybarvily do oranžova a do červena. To je přímo báječné.“

„Ano, myslím, že ano — ó — báječné.“ Při tom si ale pomyslel, že báječná je vlastně ona. „Já jsem Bill Branham. Pracuju u technických služeb a právě kontroluju elektroměry.“

Podala mu ruku: „Ráda tě poznávám, Bille. Já jsem Hope Brumbachová. Možná jsi už zaslechl jméno mého otce - Charlie Brumbach. Je mistrem u železnice.“

„Ne, myslím, že ne. Bydlíš někde tady?“

„Tamhle v tom domě,“ a ukázala na dům o kousek dál.

Bill měl pocit, že udělal určitý pokrok — nejenže se dozvěděl její jméno, ale dokonce ví, kde bydlí. Ale to mu ještě nestačilo. Kladl Hope další otázky; hledal nějakou záminku, aby se s ní mohl ještě jednou vidět. Po chvíli zjistil a dozvěděl se, že je křesťankou a že navštěvuje místní Misijní baptistickou církev ve Wattově ulici v Jeffersonville. A tak už byl jednou nohou za dveřmi. „Víš co, právě jsem se před několika týdny stal křesťanem a nemám vlastní sbor, do kterého bych mohl chodit — třeba bych mohl v neděli navštívit tvůj a vyzkoušet, jestli se mi tam bude líbit.“

„Budu ti držet místo,“ řekla s úsměvem.

KAPITOLA 10

PRVNÍ ZKOUŠKA VÍRY

1932

Když se Bill příští neděli ukázal v kostele, všiml si, že vedle Hope na něj čekalo prázdné místo. Po bohoslužbě, ještě než odešla domů, s ním prohodila několik slov. Tato oslnivá a milá devatenáctiletá dívka jej zaujala víc, než kterákoli jiná žena, kterou znal. V její radosti a nevinnosti bylo něco občerstvujícího. Znovu a znovu ho přitahovala do kostela ve Wattově ulici jako magnet, dokud se to nestalo pravidlem.

Bill přiznával, že důvod, proč si zvolil Misijní baptistickou církev a nedal přednost jiným církvím, byla právě Hope Brumbachová, která tam chodila. Velice brzy však pocítil hluboký respekt k jejímu pastorovi. Doktor Roy Davis kázal, že Bůh není jiný než Jeho Slovo a křesťan není lepší než jeho víra ve Slovo Boží — toto rčení zasáhlo Billa svou absolutní opravdovostí. Doktor Davis neustále vybízel své shromáždění k víře v Boží Slovo z celého srdce a k uplatňování Slova v každodenním životě. A ještě něco k tomu; tento pastor působil dojmem, že žije tím, co káže.

Jednou ráno v kostele doktor Davis vyprávěl příběh ze svého mládí o tom, jak potkal nevěřícího člověka, který chodil od sboru ke sboru a po skončení bohoslužby vždy v kostele povstal a svou výzvou vystavil křesťanskou víru velké zkoušce. Doktor Davis ho slyšel ve velkém shromáždění v Memfisu ve státě Tennessee. Tento muž přečetl z Markova evangelia 16. kapitoly, kde Ježíš řekl: *„Ty, kdo uvěří, pak budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vymítat démony, budou mluvit v nových jazycích, budou brát hady, a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné a bude jim dobře.“* Ten bezvěrec pak postavil láhev kyseliny sírové na pódium a vyzval shromážděné: *„Vy všichni, kteří se považujete za křesťany; Ježíš řekl, že pokud věříte, můžete vypít něco smrtelně jedovatého a neuškodí vám to. Je-li to tedy inspirované Slovo Boží, pak se napijte této kyseliny sírové.“* Tu výzvu opakoval několikrát a přitom kritizoval křesťany pro nedostatek víry a posmíval se samotné myšlence o Bohu.

Mladý doktor Davis řekl starému metodistickému kazateli sedícímu vedle něj: *„Jestli ten bezvěrec tu výzvu ještě jednou zopakuje, pak půjdu a vypiju to.“*

Biskup se ho snažil odradit: *„Ten muž to nemá v hlavě v pořádku. Nech ho být, synu. Pamatuj, že Bible říká: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.‘“*

Ale Davis byl rozhodnut: *„Ne, já to tak nenechám. A jestli na místě zemřu, pak půjdu do nebe ve víře v Boží Slovo!“*

Zatímco se křesťané vrtěli na židlích, ten neznaboh se smál: „Tak co je s vámi, lidé, kteří věříte, že Bůh existuje? Podrobte se tomuto testu s kyselinou sírovou.“

Doktor Davis vyšel na pódium, otočil se k obecnstvu a promluvil ke třem tisícům lidí: „Je mi 25 let. Jsem kazatelem Evangelia. Víím, že můj Bůh mě může zachránit před působením kyseliny sírové, ale i kdyby to neudělal, nedovolím, aby tady ten neznaboh stál a zpochybňoval Boží Slovo.“ Pak tu kyselinu vzal a láhev vypil do dna a nic mu z toho nebylo. Pak kázal Evangelium tak přesvědčivě, že 1500 lidí znovu odevzdalo své životy Ježíši Kristu.

Když Bill tento příběh poslouchal, pomyslel si, že se ten metodistický biskup zachoval rozumněji než mladý doktor Davis. Proč by měl někdo Boha dokazovat? Copak Ježíš nemluvil o nevěřících farizejích: „Nechte je být. Jestliže slepý vede slepého, oba spadnou do jámy.“ Ale i když Bill s tím, co doktor Davis udělal, nesouhlasil, přesto víru svého pastora obdivoval.

A tak byl Bill pod vlivem muže s tak hlubokým přesvědčením, že ho to inspirovalo k tomu, aby stále větší pozornost věnoval Božímu Slovu. První refrén, který se v kostele naučil, zněl: „Být takový jako Ježíš, být takový jako Ježíš, zde na zemi chci být jako On. Po celé cestě života ze země do slávy toužím po jednom, být takový jako On.“ A právě to se stalo neustálou modlitbou Billova srdce: „Ježíši, pomoz mi být jako Ty.“ Když Bill podruhé přečetl Nový zákon, uvědomil si, že by měl být pokřtěn. Četl u Matouše 28, jak Ježíš řekl Petrovi a ostatním učedníkům toto: „*Učte všechny národy, a křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého.*“ Pak přečetl ve Skutcích ve 2. kapitole, jak o několik týdnů později Petr přikázal lidem: „*Pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista.*“ Billovi to připadalo, že pokud někdo pochopil správně to, co myslel Ježíš, když dal učedníkům tento pokyn, pak to musel být právě Petr a ostatní učedníci. Bill tedy požádal doktora Davise, aby jej pokřtil stejným způsobem, jak to dělali apoštolové v knize Skutků. I když to bylo v rozporu s naukou Misijní baptistické církve, doktor Davis mu vyhověl a Bill byl pokřtěn ve jménu Pána Ježíše Krista.

Od oné nešťastné nehody v plynárně v New Albany už uběhlo několik měsíců. Billův zdravotní stav místo, aby se zlepšoval, byl čím dál horší. Hlava se mu třásla, i když nosil silné brýle. Bez nich by byl skoro slepý. Navzdory dodržování přísné diety, což byla voda s ječmenem a švestkový džus, trpěl stále bolestmi žaludku. Nejvíce znepokojující však bylo to, že kvůli této neplnohodnotné stravě ho opouštěla síla a energie.

Ale teď našel novou dietu — víru. Přečetl si Ježíšova slova: „A všechno, o cokoliv byste prosili v modlitbě, dostanete, když budete věřit.“ (Matouš 21:22). Pak si přečetl Jakuba 5: „Je-li někdo z vás nemocný, ať zavolá starší sboru a ať se za něj modlí a pomazou ho olejem v Pánově jménu. Modlitba víry uzdraví nemocného a Pán ho pozdvihne...“ Byla to pro něj odpověď. Ihned pospíchal do domu doktora Davise s prosbou, aby ho starší pomazali olejem a aby se za něj pomodlili. Pak se s radostí a vyznáním, že byl uzdraven, vrátil domů.

Večer při večeři si Bill položil Bibli na stůl, vyznal, že byl uzdraven a prohlásil, že od teď bude jíst to, co všichni.

Maminka vylekaná tímto nápadem poznamenala: „Bille, nemám nic proti tvému náboženství, ale víš, co řekl lékař — jedno sousto pevné stravy tě zabije.“

Bill opakoval: „Já zase vím, co řekl Bůh; a On řekl, že jsem uzdraven! Můžeme se pomodlit?“ Nikdy předtím se u Branhamů u stolu nikdo nemodlil. Charles ani nevěděl, jak se má chovat, a tak se vrtěl na židli. Ella se ustaraně na syna podívala a pak propukla v pláč. Bill mezitím sklonil hlavu a začal se modlit: „Bože, jestli zemřu, pak se v důvěře v Tebe vrátím k Tobě domů. Tvé Slovo mě však prohlašuje za zdravého. Buď tedy budu poslouchat lékaře, nebo Tebe. Řídil jsem se radami doktora déle než rok a nepomohlo mi to; ve skutečnosti jsem na tom ještě hůř. A proto už dál na slova doktorů brát ohled nebudu. Budu se řídit tím, cos řekl Ty. Prosím, abys toto jídlo požehnal k prospěchu našich těl. Prosím o to ve jménu Tvého Syna Ježíše Krista. Amen.“

Odložil stranou skleničku se švestkovou šťávou a naložil si fazole, cibuli a k tomu kukuřičný chléb. Jakmile se dostalo první sousto do žaludku, okamžitě se vracelo zpátky. Dal si ruku na pusu a pevně ji přidržel a pak to znovu spolknul. Ihned se to vrátilo zpátky. Ještě jednou to spolknul. Žaludek proti invazi pevné stravy znovu a znovu protestoval; vrhal to zpět, zvedal se mu, a jícen a ústa měl plná pálivé kyseliny. Bill přesto odmítal brát na žaludek ohled. Myšlenky upíral k tomu, co o tom řekl Bůh a ne k tomu, co pociťoval; a pokračoval s polykáním toho stejného sousta fazolí, až nakonec zůstalo uvnitř. Pak si dal sousto vařené cibule.

Po večeři se Bill zavřel ve svém pokoji. Bolesti žaludku byly tak silné, že mu z očí tekly slzy. Často říhal, což způsobovalo, že mu žaludeční šťáva kapala z úst. Slabým hlasem si pobrukoval jednoduchou písničku, kterou se naučil zpívat v kostele:

„Mohu, chci, věřím,
mohu, chci, věřím,
mohu, chci, věřím,
že mě Ježíš uzdravil.“

Pak klesl na postel. Hlasem sotva silnějším než šepot řekl: „Pane, beru Tě za Slovo.“

Matka zaklepalala na dveře. „Jak se cítíš, Bille?“

„Cítím se dobře.“

„Telefonovala jsem doktorovi. Řekl, že umřeš.“

Bill polkl žaludeční šťávu, které měl plná ústa: „Neumřu, maminko. Cítím se báječně.“ Nemluvil o smyslech těla, ale o tom, co cítil vzhledem k Božímu zaslíbení.

Druhý den ráno stál hrnec s fazolemi ještě na vařiči. Když Bill vešel do kuchyně, Ella se k němu otočila: „Co si dáš k snídani, Bille?“

„Dal bych si ještě trochu těch fazolí a kukuřičného chleba.“

Ubíhal den za dnem a on stále strádal. Každé jídlo byl tělesný boj – žaludek se mu svíjel v kyselém protestu; měl závratě. Ale co se týče víry, nebojoval, ani se nechvěl. Neustále si opakoval Ježíšova slova: „*Můžeš-li tomu věřit. Pro věřícího je možné všechno.*“ (Marek 9:23). To byla jeho kotva a navzdory všem příznakům mluvícím o pravém opaku všem svědčil, že Ježíš Kristus ho uzdravil.

Četl také napomenutí apoštola Pavla: „*Nikomu nedlužte nic, než abyste se navzájem milovali.*“ (Římanům 13:8). Při těchto slovech ho píchlo u srdce. Vždyť měl dluh 2 000 dolarů za lékařské výdaje související s jeho operací. Když se za to pomodlil, uvědomil si, že Bůh, ne že by křesťanům nedovolil, aby měli dluhy, ale vybízel je k tomu, aby zaplatili, co mohou a aby s tím zbytečně neotáleli. Bill měl také dluh ve výši 300 dolarů u lékárníka, pana Masona, sympatického muže, který mu nikdy neodmítl dát léky, i když věděl, jak je Branhamova rodina chudá.

Šel tedy do lékárny a řekl: „Pane Masone, jsem vám dlužen, ale splatím vám to. Po operaci jsem ještě hodně slabý, ale snažím se už pracovat. Jsem zaměstnán u Technických služeb, kde vydělávám 20 centů za hodinu. Z toho se vám pokusím po každé výplatě něco vrátit. Stal jsem se křesťanem, a proto je má první povinnost vůči Bohu. Nejprve jsem povinen odevzdat desátek Jemu. A mou další povinností je splatit své

dluhy. Mám co dělat, abych se vešel do rozpočtu – můj otec je nemocný, a tak pomáhám živit maminku, sedm bratrů a sestru. Ale z každé výplaty se vám pokusím splatit alespoň 25 centů. A kdybych nemohl, pak se zastavím a řeknu vám to.“

Dny střídaly týdny a Bill trpěl dál. Ale krůček po krůčku se během několika dalších měsíců jeho zdravotní stav zlepšil natolik, že mohl bez větších potíží jíst všechno. I jeho zrak se mu zlepšil natolik, že už nepotřeboval brýle. Když si pak nakonec nechal svůj zrak vyšetřit, vyšetření vyšlo 20/20 – perfektní zrak. Přetékal radostí a jeho důvěra v Boží zaslíbení prudce rostla.

WILLIAM BRANHAM a doktor Roy Davis si prokazovali vzájemnou úctu. Bill byl inspirován příkladem víry staršího muže, kdežto na doktora Davise udělala dojem horlivost mladého člověka. Krátce předtím mu pastor navrhl, že by snad Bill

mohl přemýšlet o tom, jestli by se nechtěl stát kazatelem. Doktor Davis byl oprávněn svou národní organizací udělovat „pracovní povolení“ nadějným osobám, které měl právo uznat za kazatele Misijní baptistické církve bez žádných formálních požadavků na jejich vzdělání. Bill na svůj slib nezapomněl. Když si ho před rokem přišla vyžádat smrt, sliboval Pánu, že pokud mu ještě bude dopřáno žít, bude kázat na rozích ulic a ze střech domů. Teď jásal, že se mu taková příležitost nabízí.

A tak roku 1932 krátce před Vánoce doktor Roy Davis ordinoval Williama Marriona Branhama na kazatele Evangelia Ježíše Krista podle zákonů a zvyků Misijní baptistické církve. Billovi bylo tehdy 23 let.

Několik dnů po svém ordinování pracoval Bill v New Albany. Musel tehdy vykonat svoji nejméně oblíbenou práci, kterou bylo odpojování přípojek vody, plynu a elektřiny neplatičům inkasa.

Zaklepal na dveře jedněch nájemníků, kterým měl odpojit elektřinu. Žena za dveřmi začala nevybíravě nadávat.

Když otevřela dveře, Bill řekl: „Paní, tak se přece nemluví. Nebojíte se Boha?“

„Ty debilní idiote,“ nadávala, „kdybych chtěla, aby mě někdo poučoval o Bohu, tak to rozhodně nebude takovej hňup jako ty. Tvoje máma byla...“ a začala hrubě a nevybíravým způsobem popisovat jeho matku a její původ.

Bill měl na paměti rčení, ve kterém se říkalo: „Muž, který uhodí ženu, nedokáže uhodit muže,“ ale ta žena házela takovou špínu a tak hanebné věci na dobrý charakter jeho maminky, že kdyby se mu taková věc přihodila před rokem, určitě by toto rčení nedodržel. Přinejmenším by vzplanul hněvem a vrátil by jí to. Ale teď mu její urážky nevadily. Stekly po něm jako voda, která steče po botách natřených mývalím sádlem. Její nadávky nemohly narušit pokoj jeho mysli, který chránil jako štít jeho duši. „Madam, budu se za vás modlit,“ řekl se vší slušností a odešel. Bill si

KAPITOLA 11

ORDINOVÁN PRO NADPŘIROZENÉ EVANGELIUM

1932

právě při této situaci uvědomil, že jeho vnitřní proměna byla opravdová a trvalá.

Další práci, kterou měl udělat, bylo odpojení vody a plynu v bytě, z kterého se odstěhovali nájemníci. Jelikož byl byt prázdný a dveře pootevřeny, Bill vklouzl dovnitř a chtěl se pomodlit a poděkovat Pánu. Klekl si na holou podlahu a sepjal ruce. Ještě ani nestačil zavřít oči a pokoj se rázem změnil. Na stěnách už nebyly výrazné pruhované tapety, ale jasné bílé. A pokoj také nebyl prázdný. Bill hleděl na starého černocha s šedivými vlasy a knírem ležícího, jak se mu alespoň zdálo, na nemocniční posteli. Vypadal, jakoby byl po vážné nehodě – ruce, nohy a hrudník měl celé zabandážované. Na jedné straně lůžka, blíže k Billovi, stála starší černoška. (Pravděpodobně jeho manželka, protože byla přibližně stejně stará.)

Bill koutkem oka zachytil v místnosti nějaký pohyb. Obrátil se a spatřil, jak do místnosti vstupují mladí běloši, muž a žena, a staví se na druhý konec lůžka. Jejich obličeje prozrazovaly sklíčenost; ale kromě smutku si Bill nebyl schopen domyslet, co mají s tím mužem v obvazech společného. Potom do pokoje vešli ještě další dva mladí muži. Stáli obrácení k lůžku tak, že jim Bill neviděl do tváře. Tito dva muži byli Billovi nějak povědomí, i zezadu je poznával. Ano, ano, jednoho z nich poznal. Byl to jeho přítel George DeArc, kterého přivedl před několika týdny k Pánu. A ten druhý? Usilovně přemýšlel, kam zařadit toho druhého. Kde už jen viděl tu sportovně vypadající hlavu a ty černé kudrnaté vlasy? Právě tehdy se ten muž otočil, aby něco řekl té staré ženě stojící vedle. Bill sebou v údivu trhnul. Vždyť viděl sám sebe!

Viděl sám sebe, jak se sklání nad lůžkem a modlí se za toho černošského pacienta. Ten muž se ihned na lůžku posadil a začal si sundávat obvazy. Pak byl Billův pohled zastřen kvůli množství sestřiček a lékařů, kteří pospíchali do pokoje. V té chvíli ta scéna skončila a Bill se ocitl na jiném místě. Stál na ulici před nemocnicí. Když se tak díval, vstupní dveře se otevřely a vyšel z nich tamten starý muž; sestupoval po schodech a vypadal, jak kdyby nikdy nebyl nemocný. Místo obvazů na sobě měl hnědý kabát a děravý klobouk. Scéna náhle zmizela a Bill se ocitl na kolenou na holé podlaze v opuštěném bytě, jehož stěny byly polepeny pruhovanými tapetami.

Co se to vlastně stalo? Kde byl? Nepohnul se přece ani centimetr z místa, na kterém klečel, a přece byl v nemocnici a sledoval, jak se odvíjí neuvěřitelné drama. Co to bylo? To nemohl být sen. Byl přece při plném

vědomí. A děj, který se odehrával v nemocnici, vypadal tak skutečný jako jeho blízko srdce složené ruce k modlitbě, na které se teď díval.

I když tomu nerozuměl, dychtivě se s tím viděním chtěl podělit s prvním párem uší, které to byly ochotny vyslechnout. Obrátil se na Johna Potts, jednoho křesťana, který pracoval na vrátnici v Technických službách. Bylo to krátce před koncem směny. Pan Potts toho Billovi moc neřekl – jen občas nějaké: „Hm, hm... opravdu... to je zajímavé.“

Druhý den ráno, jen co se Bill ukázal ve dveřích, pan Potts ho zavolał stranou: „Hele, Bille, řekni mi o tom snu, který jsi měl včera odpoledne.“

„Pane Potts, to nebyl sen. Byl jsem přitom tak bdělý jako teď. Nevím přesně, co to bylo – myslím si, že to byl možná nějaký druh transu.“

„Dobrá, jestli tomu tak říkáš - ale prostě, možná jsem přišel na to, co to mělo znamenat. Včera večer jsem byl navštívit svého přítele v Katolické nemocnici v New Albany. Jeden pacient, který tam je, odpovídá tvému popisu z toho – no, jak tomu říkáš – transu. Jmenuje se William Merill. Je to černoch, asi pětadesátiletý, a jeho stav je vážný. Včera večer jsem s ním trochu mluvil. Myslím si, že je to ten, co má vůz a pár koní a živí se zametáním ulic v New Albany. Předevčím jel nějaký chlapec s dívkou hodně rychle autem, nezvládli na rohu ulice zatáčku a narazili do jeho povozu a způsobili mu zlomeniny rukou a nohou a páteře. Řekl jsem mu o tobě a o tvém transu. Měl z toho velikou radost a naléhavě mě prosil, abych tě požádal, aby ses za něj přišel pomodlit.“

„Zajímalo by mě, jestli to je ten, kterého jsem viděl?“

Bill celý den uvažoval o tom, co by se mohlo stát, kdyby se pomodlil za člověka, který se nacházel v tak těžkém stavu, v jakém byl pan Merill. Tato myšlenka Billa znepokojovala. Opravdu se ten muž na posteli posadí a začne si sundávat obvazy? Pak začal uvažovat o kázáních doktora Davise, které vybízely křesťany, aby věřili v nadpřirozenou Boží moc a zázraky. Mezi tím Billovi skončila směna a on cítil, že je rozhodnut. Vyhledal svého přítele Georga DeArca a s celou tou podivnou příhodou se s ním podělil.

„Samozřejmě, Bille, půjdu se s tebou za toho muže pomodlit,“ řekl George.

Když pak oba dva muži stoupali po schodech nemocnice, Bill vysvětloval: „Georgi, těm zvláštním věcem nerozumím, ale vím, že se nemůžu za toho starého muže pomodlit dřív, dokud v tom pokoji nebudou ti další dva běloši a nepostaví se na druhou stranu postele. Všechno

musím udělat přesně tak, jak jsem to viděl. A tak nevím, jestli se to stane dnes. Ale vyčkej a sleduj – ten muž se uzdraví.“

Uvnitř se Bill zeptal na pana Merilla a byl nasměrován do jeho pokoje. Jeden pohled na toho muže na lůžku stačil, aby se Bill ujistil, že je na správném místě. Skutečně to byl ten muž, kterého včera viděl. „Dobrý večer, pane, jsem Bill Branham. Včera večer vás navštívil jeden muž, který vám o mně vyprávěl.“

Nedočkavost toho muže rozrušila: „To ty jsi ten chlapec, který se má modlit za mé uzdravení?“

Jeho manželka stojící vedle lůžka, svraštila čelo a začala protestovat: „Mladý muži, tuším, že ti asi nedošlo, v jak vážném stavu můj manžel je. Nejenom že má 40 °C horečku, ale rentgen ukázal, že má zlomená žebra a že se nacházejí blízko plic. Stačí, aby se o centimetr posunula, a jejich ostré hrany můžou plíce propíchnout; nebo ještě něco horšího - přetrhnout tepny, takže může vykrvácet a zemřít. Myslím si, že jsi sem neměl chodit a rozrušovat ho.“

Ale pan Merill se na to díval jinak: „Poslechněme si alespoň, co má ten chlapec na srdci.“

Bill zopakoval své prožití ze včerejšího dne. Právě skončil, když do pokoje vešli mladý muž a mladá žena. Pan Merill jim ty dva, kteří svým autem narazili do jeho povozu, představil. Oba dva litovali, co se stalo a upřímně se zajímali o to, jak se starému muži daří. Se smutkem a vážností na tvářích přistoupili ke straně postele blíž u stěny.

To byl pokyn pro Billa. Sklonil se a začal se modlit, když v tom pan Merill zakřičel: „Jsem uzdraven!“ a prudce se na posteli posadil. Jeho manželka zaječela: „William, ne!“ a snažila se ho položit zpátky na matraci. Do pokoje se přihnál doktor. I on se pokoušel přidržet pana Merilla, ale ten starý džentlmen zvládl vstát z postele a stále křičel: „Jsem uzdraven! Jsem uzdraven!“

Seběhli se tam sestřičky a doktoři. Jedna z katolických sestřiček přichvátala do pokoje a řekla Billovi a DeArcovi: „Vy dva musíte odejít. Nemůžeme dovolit, aby někdo toho člověka vyrušoval. Je velmi nemocný.“

Když se Bill s Georgem vzdálili, William Merill se snažil obléci, zatímco se ho několik doktorů snažilo přesvědčit, aby se vrátil do postele. Když vyšli ven, Bill se dole na schodech před nemocnicí zastavil a řekl Georgovi: „Počkejme tady. Sleduj to – on přijde, bude na sobě mít hnědý kabát a na hlavě dřevý klobouk a po těchto schodech sejde dolů.“

Kapitola 11 - Ordinován pro nadpřirozené evangelium 73

Uběhlo několik minut... a hle on kráčí se svou manželkou dolů po schodech plný života, jako kdyby byl v nemocnici na návštěvě a ne jako pacient. Měl na sobě hnědý kabát a děravý klobouk přesně tak, jak to Bill předpověděl.

„Jak to, že vás doktoři propustili?“ zeptal se starého muže Georg.

Pan Merrill se usmál pod vousem: „Změřili mi teplotu, ale žádnou jsem neměl, tak mě propustili.“

Druhý den ráno se Bill probudil za svítání. Chtěl si v pološeru nahmatat oděv, když v tom byl pokoj naplněn denním světlem, jako kdyby někdo rozsvítil. Bill si hned uvědomil, že není ve vlastním domě. Pokoj, ve kterém se teď nacházel, byl větší než jeho ložnice; vypadal spíše na obývací; měl sedačku, křeslo, pohovku a stůl s lampou – výjimkou bylo vysoké lůžko, které stálo v rohu. Na lůžku ležela ohavně zmrzačená žena středního věku. Bill s úžasem pozoroval, jak se její pokřivené údy najednou narovnaly do normálního stavu. Žena vstala z postele a začala jít jeho směrem. Díky tomu se jí mohl dobře podívat do obličeje. Pak se opět ocitl v pološeru vlastního pokoje.

Bill dlouho seděl na okraji postele a snažil se té záhadě přijít na kloub. Zřejmě se Pán Ježíš chystal osvobodit někoho dalšího. Ale koho? A kdy? Pomyslel si: „Dobře, možná se dnes dozvím, kde se ta osoba nachází.“

Toho dne ho pracovní záležitosti přivedly k domu číslo 2 223 na ulici East Oak v New Albany. Nějaká rodina se odstěhovala z jedné části dvojdomku a Bill měl uzavřít přívod vody do neobydlené části, ale v místě, kde byl vodoměr umístěn, nebylo jasné, který komu patří. Zavřel tedy ventil jednoho vodoměru a šel si to ověřit do obývané části dvojdomku.

„Co si přejete?“ odpovědělo na zaklepání atraktivní mladé skromně oblečené děvče.

„Jsem zaměstnanec Komunálních služeb. Zkuste, jestli vám teče voda.“

„Samozřejmě“ a odešla do kuchyně. Bill zůstal stát ve dveřích a tu zpozoroval, že v obývacím pokoji leží na nemocničním lůžku žena. Její tělo bylo tak hrozně pokroucené, že svým vzhledem připomínala scvrklého pavouka. Měla vysoko pod hlavou a byla otočená tváří ke dveřím, takže Bill měl možnost podívat se jí pozorně do tváře. Srdce mu tlouklo vzrušením.

To byla ta zmrzačená žena, kterou viděl ráno ve vidění. Četla knihu v černé vazbě a na zemi vedle postele ležely rozházené noviny.

„Paní, jak se vám daří. Jmenuji se Bill Branham.“

„Ahoj. Já jsem Mary Der Ohanionová. Moje dcera je Dorota.“

Dorota se právě vrátila do pokoje: „Ano, voda teče,“ řekla.

„V tom případě jsem zavřel ten správný vodoměr. Děkuju za ochotu.“ Bill ale neodešel. Musel přece s touto nemocnou ženou navázat rozhovor. „Co to čtete?“

„Arménskou Bibli,“ odpověděla.

„Vy jste věřící?“ zeptal se.

Paní Ohanionová odložila Bibli do klína: „Dorotě je 17 let. Od jejího narození ležím takhle zmrzačená. Ale dnes ráno jsem četla v novinách o nějakém člověku, který byl v Katolické nemocnici uzdraven, a tak jsem si řekla: ‚Ještě existuje naděje i pro mě.‘ Slyšela jsem dobře, že se jmenuješ Branham?“ Sundala si brýle na čtení, aby si toho mladého muže stojícího ve dveřích dobře prohlédla. Když si dala do souvislosti tohoto mladého muže provádějícího odečet vodoměrů s tím neznámým Branhamem z novin, výraz jejího obličej se změnil: „To ty jsi ten Boží muž, který včera večer uzdravil toho černocho?“

„Ne, madam, nejsem ten, kdo uzdravuje. Bylo mi jenom ukázáno, že se mám jít za toho muže pomodlit. Ten, kdo uzdravuje, je Ježíš Kristus, ne já.“

Žena přikývla hlavou: „Od chvíle, kdy jsem si přečetla o tom zázraku, jsem prosila Boha o zázrak i v mém životě. Pomodlíš se za mě?“

Bill se zahleděl na ženu, jejíž pokřivené údy trpěly sedmnáct let atrofii a opatrně řekl: „Půjdu se ohledně toho pomodlit a pak se vrátím.“

Vyhledal si místo, na kterém by se mohl nerušeně modlit k Bohu a modlil se tak dlouho, dokud se jeho odvaha nepozvedla na úroveň toho, co viděl ve vidění. Pak zajel k domu Georga DeArca: „Bratře Georgi, setkal jsem se s tou ženou, o které jsem ti dnes ráno vyprávěl. Víím, že to je ona. Pojed' se mnou.“

Oba dva vešli do dvojdomku a postavili se vedle lůžka paní Ohanionové. Ta právě tiskla k srdci svou arménskou Bibli. Dorota se svým osmiletým bratrem se schovali na druhé straně obývacího pokoje za

vánoční stromeček a hihňali se a dělali si legraci z představy, že by matka mohla po sedmnácti letech vstát z postele. To je přece vtip.

Děti si Bill nevšímal: „Paní Ohanionová, Pán Ježíš vás jistě uzdraví.“ Bill s Georgem poklekl a začali se modlit. Víčka, i když jsou zavřená, propouštějí na zornice část světla. A tak Bill i přes zavřená víčka zpozoroval nad paní Ohanionovou světlo. Otevřel oči v domnění, že uvidí žárovku. Místo toho ale nad jejím lůžkem kroužil jantarový kruh ohně. Zmocnila se ho bázeň — napětí a strach spolu se zkoumavou zvědavostí: „To musí být to stejné světlo, které utvořilo ten ohnivý kříž, když jsem se modlil v kůlně za domem.“ Tímto povzbuzen natáhl Bill svou ruku a uchopil ruku zmrzačené ženy se slovy: „Paní Ohanionová, Pán Ježíš mi dnes ráno řekl, že budete uzdravena. Ve jménu Ježíše Krista vstaňte a chodte.“

Odhodila příkrývku, pomocí svých vyschlých rukou a nohou se obrátila ke kraji postele a posouvala se kousek po kousku jako housenka. V tu chvíli Billem projel záblesk pochybnosti: Nechá-li ji spadnout z postele na zem, může si nárazem o podlahu zlomit páteř. Když si však vzpomněl na vidění týkající se Williama Merrilla, jak se dokonale vyplnilo, jeho důvěra se okamžitě vrátila.

Jakmile se paní Ohanionová začala přesouvat ke kraji postele, obě nohy se jí před jejich zraky vyrovnaly. Dorota zděšeně vykřikla, začala si z hlavy rvát vlasy a vyrazila ven ke vchodovým dveřím a zplna hrdla pronikavě křičela. Ze všech stran se začali sbíhat sousedé a tlačili se dovnitř a nevěřícně zírali, když pozorovali svou sousedku, Mary Der Ohanionovou, která poprvé po sedmnácti letech chodila po svém obývacím pokoji se zdravýma rukama zvednutýma nad hlavu a oslavovala Pána Ježíše Krista v rodné arménštině.

Bill se vrátil domů plný radosti a nadšení z těch všech nádherných vidění, která tyto zázraky předcházela. Ale brzy mělo být jeho nadšení utlumeno; brzy se jeho radost měla změnit ve strach. Jeho další vidění bude naprosto jiného rázu. A když se s tím viděním podělí se svým pastorem, bude jeho reakcí zmaten a to se pro něj stane počátkem mnoha let nejistoty, která jej nakonec dovedou k odhalení tajemství jeho podivného života — tajemství, které zahájí největší službu uzdravování skrze víru, jakou tento svět kdy viděl.

VYSVĚTLIVKY AUTORA

PRO TY ČTENÁŘE, kteří jsou zvědaví, jak je tento text věrný skutečnosti, mohou být užitečné následující autorovy poznámky.

První kapitolu této první knihy jsem dramatizoval kvůli tomu, aby ti, jenž o Williamovi Branhamovi neslyšeli, mohli být okamžitě vtaženi do děje. Rozhovory v první kapitole jsou mou spekulací. Ale i přesto jsou základní prvky vyprávění skutečné – původ Elly Harvey Branhamové a Charlese Branhama, dokonce i takové podrobnosti jako vnitřní a vnější vzhled chatrče; lojová svíce; skutečnost, že babička Branhamová neměla za celý svůj život na nohách boty a rovněž i to, že Charles Branham si při této příležitosti šel koupit do Burkesville nové montérky – tyto podrobnosti jsou líčeny samotným Williamem Branhamem v jednotlivých vyprávěních po celé Americe.

V následujících kapitolách tohoto životopisu pochází většina rozhovorů přímo ze svědectví samotného Williama Branhama. Během 19 let, ve kterých byla jeho kázání zaznamenávána na magnetofonové pásky, vypráví tento příběh mnohokrát. Každý člověk, který opakovaně vypráví stejnou věc, jednou nějakou podrobnost upřesní a jinou zase vynechá; stejně tak je to i u něj. Všechny tyto podrobnosti jednotlivých vyprávění jsem dal dohromady a takto jsem sestavil ucelenou zprávu. Když si porovnáte příběhy obsažené v této biografii s nějakým místem z jednotlivého kázání, jak je William Branham vypráví na pásku, budete jistě udiveni, odkud jsem vzal tolik dalších podrobností. Ale pokud si tento detail porovnáte se všemi místy, na kterých se o tom William Branham zmiňuje, zjistíte, že všechna zde zaznamenaná fakta se shodují s tím, jak je popsal on sám. Jednotlivé příběhy jsou ale samozřejmě vyprávěny mým vlastním slohem. Pro ty, kteří mají zájem si tyto příběhy přečíst tak, jak je řekl sám William Branham, bude nejnadnější cesta obstarat si všechna jeho kázání na CD discích z vydavatelství Eagle Computing (viz prameny a bibliografie). Cena je minimální a čas na vyhledání zabere několik vteřin. Nemáte-li přístup k počítači, pak si můžete zdarma objednat brožury z vydavatelství Voice of God Recordings, Inc. nebo End Time Message Tabernacle (viz prameny a bibliografie).

Pokud vás bude zajímat nějaký detail, který jste nemohli nalézt ve slovech samotného Williama Branhama, pamatujte, že kázání na páskách nebyla v tomto životopise mým jediným zdrojem informací. Jako zdroj jsem také používal články z novin a z časopisů; knihy, které uvádím v seznamu a

rovněž svědectví lidí, kteří osobně Williama Branhama znali. Například v první kapitole událost s bílou holubicí, která přiletěla a posadila se na okénko chatrče — to vyprávění jsem se dozvěděl od bratrance Williama Branhama, Henryho Branhama, jehož matka byla jednou z porodních bab, která byla při narození Williama Branhama přítomna. Tento příběh byl popsán v časopise *Only Believe* v srpnu 1988. (Roč. 1, č. 2, str. 18).

Každý životopis zachycuje pouze něčí lidský život. A jelikož spisovatel píše tak, jak to vidí svými vlastníma očima, jeho kniha bude odrážet jeho vlastní pohled na dané téma. Právě kvůli tomu máme víc než 900 životopisů Abrahama Lincolna. Dokonce i životopis je subjektivní. I když Benjamin Franklin napsal jednu z nejpoblárnějších autobiografií v dějinách Ameriky, později o něm bylo napsáno ještě mnoho životopisů. Bylo o tom prostě ještě co říci — a to z různých pohledů.

Samozřejmě, že tento životopis odráží můj pohled na Williama Branhama — jak jsem jej pochopil po letech zkoumání a modliteb. Snažil jsem se být věrný skutečnostem a Duchu Božímu, který neobvyklý život tohoto muže inspiroval. Ale o jeho zkušenostech a nauce může být poznáno mnohem více. A proto nejlepším způsobem, jak se po přečtení této knihy dozvědět o Williamovi Branhamovi více, je poslechnout si záznamy s jeho kázáními na páskách nebo si je přečíst v knižní podobě nebo z CD disku. Nebude to zbytečná námaha ani ztracený čas.

Prameny a bibliografie

- *Skutky proroka*, Pearry Green, 1969, 207 stran.
- *Všechno je možné: Uzdravovací a charismatická probuzení v moderní Americe*, David Harell, Jr., 1975, 304 stran.
- *Kristus Uzdravitel*, F. F. Bosworth, jeho kázání z let 1920 – 1930, vydání 1973, 241 stran.
- *Stopy na písku času*, Spoken Word Publications, 1975, 700 stran.
- *Nebyl jsem neposlušný tomuto nebeskému vidění*, kaz. William Branham, 1947, 27 stran.
- *Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky*, kaz. William Branham, 1936, 24 stran.
- *William Branham, muž Bohem poslaný*, Gordon Lindsay, 1950, 216 stran.
- *William Branham, prorok navštěvuje Jižní Afriku*, Julius Stadklev, 1952, 195 stran.
- *Jen věř*, časopis, vydavatelka Rebeka Branhamová Smithová.

Kázání Williama Branhama jsou dostupná z těchto zdrojů:

Eagle Computing, na CD discích.
End Time Message Tabernacle, Edmonton, Canada
The Word Publications, Glendale, Arizona.
Voice of God Recordings, Jeffersonville, Indiana.